CÂNTĂRILE PSALMILOR

Psaltirea versificată și așezată pe muzică
1947-1950

Versificare: Traian Dorz
Muzică: Nicoale Moldoveanu

Editura Comorile Harului
Deva
Publicată în anul 2000
Ediția întâia

ISBN: 973-97469-9-3-

Psalmul 1

1. Fe-ri-cit e o-mul ca-re
nu se du-ce-n sfa-turi re-le.
Nici cu pă-că-toși pe-o ca-le
nu se-o-preș-te ca să-n-șe-le

și cu cei răi la batjocuri
pe un scaun nu se-așează,
2. ci și zi și noapte-n Legea
Domnului se desfătează.

3. El e-așa ca pomul verde,
sădit la izvoare de-apă:
își dă rodul bun la vreme,
căci din bun pământ s-adapă.

A lui frunză-i veșnic verde
și nicicând nu vestejește:
tot ce-ncepe, totdeauna
el cu bine isprăvește!

4. Dar nu tot așa-i cu cei răi,
ei sunt pleavă spulberată,
spulberată-n larg de vânturi,
și-n veci piere-mprăștiată.

5. De aceea când îl judeci,
capul sus nu pot să-l țină,
nici cei păcătoși să-l 'nalțe
între cei fără de vină...

6. Căci cunoaște, Domnul, calea
celor drepți ai Săi, sub soare,
dar a celor fărdelege
calea, duce la pierzare.

Pslamul 2

1. Pen-tru ce se în-tă-râ-tă nea-mu-ri-le ne-cur-mat,
   și de ce-n de-șer-te lu-cruri cu-ge-tul li-e fră-mân-tat?
2. Dom-nii lu-mii se răs-coa-lă și-m-pre-u-nă sfă-tu-iesc,
   con-tra Dom-nu-lui și-n con-tra Un-su-lui Său Sfânt, gră-iesc:

3. să le rupem legătura, să scăpăm de lanțul lor.
4. Domnul-și bate joc de dânșii, râde, auzind ce vor.
5. Apoi în a Lui mânie le vorbește El, tunând
   i-ngrozește cu urgia și puterea Lui, zicând:

6. Totuși Eu L-am uns pe Domnul, și-mpăratul Meu iubit,
   pe Sion, pe-al Meu sfânt munte, loc ales și prețuit!
7. Unsul zice, Eu vesti-voi pururi hotărârea Lui,
   Domnul zice: Tu-Mi ești Fiul, iată, astăzi Te născui!

8. Cere-Mi și-Ți voi da de-acuma moștenire neamuri, mii,
   și pământul pân-la margini Tu sub mâna Ta să-l ții.
9. Tu le vei zdrobi pe toate cu-n toiag de fier, curând
   și le vei sfărma ca vasul unui biet olar de rând.

10. Acum dar, stăpâni ai lumii, înțelept să vă purtați,
    să luați învățătură voi câți lumea judecați.
11. Domnului slujiți cu frică, bucurați-vă tremurând,
12. Fiului I-aduceți cinste, cu un cuget bun crezând.

Ca să nu I se aprindă dreapta Lui mânie-acum,
și să nu pieriți pe-al vostru rău și îndărătnic drum.
Căci mânia Lui e gata a se-aprinde-n orice fel.
Fericiți sunt totdeauna toți câți se încred în El!

Psalmul 3

Un psalm al lui David, făcut cu prilejul fugii sale dinaintea lui Absalom.

1. Doam-ne, ce mulți sunt vrăj-ma-șii,
   ca-re mi-au ie-șit în drum,
   ce mul-ți-me se ri-di-că
   îm-po-tri-va mea a-cum!...

2. Cât de mulți zic despre mine
   astăzi în necazul meu :
   " Nu mai este-acum scăpare
   pentru el la Dumnezeu..."

3. Dar Tu, Doamne, numai Tu ești
   Scutul meu și slava mea,
   capul meu și-a mea putere,
   Doamne, Tu vei înalța.

4. Strig cu glasul meu spre Domnul,
   Lui mă rog când mă frământ
   El m-aude și-mi răspunde
   El din muntele Lui sfânt.
   (oprire)

5. Eu mă culc...adorm în pace
   și mă scol nevătămat,
   căci cu mine Domnul este
   scut și sprijin minunat !

6. Nu mă tem de mii de neamuri,
   nici de zeci și zeci de mii,
   care vin și mă-mpresoară
   și pe munți și din câmpii.

7. Scoală, Doamne, scapă-mi viața,
   Tu ești Dumnezeul meu,
   Tu bați peste-obraz vrăjmașul,
   și sfarmi dinții celui rău.

8. O, la Domnul e scăparea
   El e-n veci îndurător.
   Fie-Ți binecuvântarea,
   Doamne, peste-al Tău popor!
   (Oprire)

Psalmul 4

Un psalm al lui David. Către mai marele cântăreților.
De cântat pe instrumente cu coarde.

1. O, răs-pun-de-mi când strig, Dom-nul, ne-pri-ha-nei me-le,
   scoa-te-mă la larg în cea-sul strâm-to-ră-rii gre-le,
   Doam-ne-ai mi-lă-as-cul-tă-mi ru-ga strâm-to-ră-rii gre-le!

2. Până când, o, fii ai lumii, slava-mi veți huli-o,
   până când deșertăciunea oare veți iubi-o,
   cât veți mai umbla-n minciună, cât veți mai iubi-o?
   (Oprire)

3. Să stiți că ales-a, Domnul, om iubit pe care
   îl păstrează și-i arată marea-i îndurare !
   Domnu-aude când spre Dânsul strig – și-mi dă-ndurare !

4. Vă cutremurați cu groază de păcătuire,
   spuneți-vă asta-n inimi seara la-adormire,
   și tăceți apoi...în patul vostru de-adormire.

5. Domnului s-aduceți jertfă pururea curată,
   și-n puterea Lui vă-ncredeți pentru viața toată !
   O, încredeți-vă-n Domnul, pentru viața toată !

6. Mulți zic : cine-o să ne-arate nouă fericirea ?
   Eu spun: Tu ne-aduci o, Doamne, nouă strălucirea,
   fața Ta răsară, Doamne, peste noi lucirea.

7. Tu-mi dai inimii mai multe stări de bucurie
   decât lor, când le rodește grâul pe câmpie,
   rodul vinului în viță, grâul pe câmpie.

8. Eu mă culc și-adorm o, Doamne, liniștit și-n pace,
   împăcarea Ta deplină fericit mă face !
   Fericită locuința pacea Ta mi-o face !

Psalmul 5

Un psalm al lui David. Către mai marele cântăretilor.
De cântat cu flautele.

1. Plea-că-Ți Doam-ne u-re-chea la cu-vân-tul meu,
   și a-uzi sus-pi-nul la-cri-mi-lor mele.
2. Ia a-min-te, Doam-ne, sfin-te Dum-ne-zeu,
   căci la Ti-ne-nalț eu ru-ga-n cea-suri gre-le !

3. Dimineața, Doamne, glasul să-mi primești,
   căci din zori mă rog și-aștept a Ta-ndurare
4. Tu ești Domnul care ce-i rău nu iubești,
   cel rău niciodată loc cu Tine n-are.

5. Și nebunii nu pot niciodată sta
   în a ochilor Tăi sfânt-apropiere,
   Tu urăsti pe cei ce calcă voia Ta,
   câți fac fărădălegea numele le piere.

6. Tu îi pierzi pe-aceia care-s mincinoși
   -că-n veci gura-Ți sfântă Adevărul spune –
   și-i urăști pe-aceia care sunt setoși
   de vărsări de sânge și de-nșelăciune.

7. Dar eu după marea îndurare-a Ta,
   voi putea să intru-n casa Ta cea mare,
   și cu frică-n sfântu-Ți Templu voi putea
   să-Ți aduc smerita, sfânta mea-nchinare.

8. Tu mă-ndreaptă, Doamne, pe-al Tău drum plăcut
   din pricina celor ce vrăjmași mi-s mie,
   netezește-mi calea ce am de făcut
   pentru pașii mei spre Sfânta-mpărăție.

9. Căci nimic în cei răi nu-i adevărat,
   numai răutate inima lor are,
   e-un mormânt gâtlejul lor nesăturat
   și pe limbă-au numai vorbe-nșelătoare

10. Fă-i căzuți prin însăși sfaturile lor,
    și lovește-i, Doamne, ca pe cei de vină,
    că-mpotrivă-Ți dânșii fac mereu sobor,
    prăbușiți să cadă-n ura lor deplină.

11. Că atunci cei ce-n Tine credincioși vor fi,
    ocrotiți de Tine-avea-vor bucurie,
    celor care sfântul Nume-Ți vor iubi,
    Tu le vei fi dulce, sfântă veselie.

12. Tu binecuvânți pe cei neprihăniți,
    i-nsoțești cu-a Ta bunăvoință mare
    și-n veac ei de Tine Doamne-s ocrotiți,
    ca înconjurați de-un scut de apărare

Psalmul 6

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde
Pe harfa cu opt coarde. Un psalm al lui David.

1. Nu mă pe-dep-si-n mâ-ni-a,
Doam-ne, și-n ur-gi-a Ta,
2. Căci mă o-fi-lesc, ai mi-lă,
vin-de-că vi-a-ța mea...

3. Sufletul mi-e plin de groază
- Doamne, cât mai zăbovești ?
4. O, întoarce, Doamne, vino,
sufletul să-mi izbăvești ! ...

5. Cel ce moare nu-și aduce
nici aminte c-ai mai fi,
cine-Ți va slăvi mărirea,
printre morți când va dormi ?

6. Nu mai pot gemând... și noaptea
plâng amar în așternut,
îmi scald patul meu în lacrimi,
și-mi frâng sufletul durut.

7. Mi-a supt fața întristarea,
și-am îmbătrânit din greu,
din pricina celor care
mă tot prigonesc mereu.

8. Depărtați-vă de mine,
voi toți cei ce faceți rău,
c-auzit-a, Domnul, glasul
plânsul și suspinul meu !

9. Domnul meu mi-ascultă toate
cererile care-I fac,
Domnul îmi primește ruga,
că-i făcută pe-al Său plac.

10. Toți vrăjmașii mei fugi-vor
rușinați și îngroziți,
într-o clipă au să-ntoarcă
de rușine-acoperiți ! ...

Psalmul 7

O cântare de jale a lui David, cântată Domnului din pricina cuvintelor beniamitului Cuș

1. Doam-ne, Dom-nul meu în Ti-ne, eu îmi ca-ut scă-pa-re,
sca-pă-mă de toți a-ce-ia ca-re-mi vor pier-za-re,
2. Ca să nu fiu rupt de dân-șii, ca de le-ul ta-re.

3. Doamne, Domnul meu, de este fărdelege-n mine,
4. dac-am răsplătit cu răul fapta vreunui bine,
și n-am izbăvit pe cel ce m-asuprea pe mine,

5. Atunci să mă urmărească cei răi – să m-ajungă,
viața la pământ să-mi calce, cel ce mă alungă,
și în praf să-mi calce slava de-o viață lungă.

6. Scoală, Doamne-n contra celui ce mă urmărește,
dă-mi a Ta ajutorare, Doamne, Te trezește,
să-mi ajuți și-o judecată dreaptă rânduiește.

7. Să Te-nconjure-adunare multă de popoare,
neamurile toate, Doamne, să Te înconjoare!
Tu să șezi mai sus de dânșii, pe-o-nălțime mare!

8. Domnul judecă pe neamuri, Doamne, fă-mi drepate,
dup-a mea neprihănire și nerăutate,
după nevinovăția faptelor curate!

9. Pune-odată capăt celor răi și răutății,
și-ntărește pe toți fii buni ai bunătății
Tu ce cercetezi lăuntrul, Doamne al dreptății!...

10. Scutul meu e-n Dumnezeul care mântuiește,
pe cel care-n curăție inima-și păzește.
11. El drept judecă... mânia-I pururi se stârnește.

12. Dacă cel rău nu se-ntoarce, Domnul își ascute
sabia și-și încordează arcul Său cel iute,
13. și săgeți de moarte-aruncă vieții lui pierdute.

14. Iată cel rău pregătește rău și-nșelăciune,
15. face-o groapă, dar în groapa-i tot el se răpune,
16. răul ce-l urzea la altul, peste el se pune.

17. Eu voi lăuda pe Domnul, pentru-a Lui dreptate,
Al Său Nume sfânt cânta-L-vor buzele-mi curate,
c-al Său Nume Nalt și Tare, Sfânt și minunat e!

Psalmul 8

Către mai marele cântăreților. De cântat pe Ghitit. Un psalm al lui David.

1. Doam-ne, Dum-ne-ze-ul nos-tru,
   cât de mi-nu-nat e
   al Tău Nu-me pes-te fa-ța
   lu-mii lu-mi-na-te!
   Doam-ne, mai pre-sus de ce-ruri sla-va Ta răz-ba-te !

2. Din guri de copii, o, Doamne,
   Tu-ți faci apărare,
   s-astupi gurile vrăjmașe
   ce vor răzbunare!
   Gura celui rău ce poartă dor de răzbunare!

3. Când privesc spre cer... lucrarea
   Mâinii Tale sfinte,
   luna, stelele, la care
   Tu le ești părinte,
4. îmi zic: ce e omul, Doamne,
   ca să-l iei aminte!

5. L-ai făcut puțin mai jos doar,
   Doamne, decât Tine,
   l-ai încununat cu slavă
   și puteri depline,
6. i-ai dat peste-a Tale lucruri,
   Tu, puteri depline...

7. Peste oi și boi întruna
   peste fiare, toate
8. peste păsări, pești ce-n apa
   mărilor răzbate,
9. Doamne, al Tău Nume-n lume
   cât de minunat e!

Psalmul 9

Către mai marele cântăreților. Se cântă ca și ”Mori penru fiul”.
Un psalm al lui David.

1. Voi lă-u-da pe Dom-nul
din i-ni-ma mea toa-tă
mi-nu-ni-le-i voi spu-ne
cât gu-ra o să-mi poa-tă !

2. Voi face-n veci din Tine
a vieți-mi bucurie,
și Numele Tău, Doamne,
cânta-L-voi în vecie !

3. Vrăjmașii mei dau fuga
‘napoi din sfânta-Ți față,
4. Tu-mi sprijinești dreptatea
și pricina-n viață.

Tu stai pe scaunul slavei
să judeci drept, întruna,
5. Tu nimicești pe cei răi,
și-i pierzi pe totdeauna !

6. S-au dus vrăjmașii, nu sunt
din ei decât ruine,
cetăți ce-s dărâmate
pe veci de către Tine !

7. Ei nu mai sunt...dar Domnul
în veci împărățește,
și scaunul judecății
de-apoi și-l pregătește !

8. El fără părtinire
va judeca pe-oricare...
9. La asupriți dă Domnul
în vreme grea scăpare.

10. Cei ce-L cunosc pe Domnul
se-ncred în al Lui Nume
căci El nu părăsește
pe cei ce-L caută-n lume.

11. Cântați-i că-mpăratul
Sionului El este,
vestiți printre popoare
a slavei Sale veste.

12. El pururea răzbună

nevinovatul sânge,
și-aude nevoiașul
ce sufere și plânge.

13. Ai milă Doamne, vezi-mi
ticăloșia-n care
vrăjmașul meu m-aduce
-trăgându-mă-n pierzare-.

Din ușa morții ia-mă
să scap de la pieire
ca să mă bucur Doamne
de marea-Ți mântuire.

14. Ca să vestesc de-apururi
eu laudele Tale,
la porțile cetății
Sionului, în cale.

15. Cad neamurile-n groapa
pe care o făcură
piciorul lor se prinde
în lațul lor de ură.

16. Când Domnul se arată
dreptate-n veci lucrează
El prinde răii-n lațul
ce singuri îi așează...
(Oprire)

17. Cei răi se-ntorc cu toții
la-a morții locuință,
popoarele ce uită
a Domnului credință.

18. Câți n-au noroc pe lume
uitați nu au să fie
săraci, nădejdea voastră
nu piere pe vecie ! ...

19. O, scoală, Doamne – omul
să nu se prea încreadă
la judecată lumea
în fața Ta să cadă.

20. Aruncă Tu-n ei groaza
ca toți în veac să știe
că nu sunt decât oameni
că sunt nimicnicie.
(Oprire)

Psalmul 10

1. De ce stai a-șa de-par-te, Doam-ne-n vre-me de ne-caz,
2. când cei slabi cad jert-fe-n cur-sa ce-lui rău și făr-de-o-braz ?

3. Se fălește cu batjocuri și cu pofta celui rău,
4. cel rău zice cu trufie că nu este Dumnezeu.

5. Treburile lui merg bine, el vorbește cu dispreț,
pe-a Ta judecată, Doamne, el nu pune niciun preț.

6. Nu mă clatin – zice dânsul –sunt scutit de nenoroc,
7. plină-i gura lui de blestem și sub limbă poartă foc.

8. Stă la pândă lângă sate ucigând nevinovați
9. stă la pândă-ascuns ca leul să-i atragă-n al său laț.

10. Se îndoaie, se apleacă și săracii-n gheare-i cad,
11. el își zice că nu vede Dumnezeu al lui păcat.

12. Scoală, Doamne 'nață-Ți mâna, nu-i uita pe-ai Tăi săraci,
13. de ce să hulească cel rău că Tu-i uiți și că Tu taci ?

14. Dar Tu vezi, Tu știi durerea celui singur și sărman,
în nădejdea Ta se lasă cel nenorocit și-orfan.

15. Doamne, Tu zdrobește-i brațul celui care face rău,
pedepsește-i fărdelegea, pierde-l Tu din ochiul Tău !
16. Domnu-n veci împărăți-va, cei răi pier din țara Sa
17. Tu-auzi, Doamne, rugăciunea celor cu durere grea !

Le dai inimii-ntărite și spre ei urechea-Ți pleci,
18. la orfanul care strigă, Doamne, fă-i dreptate-n veci !

Și să-i faci dreptate celui asuprit și abătut
ca să nu mai sufle groaza omul cel luat din lut.

Psalmul 11

Către mai marele cântăreților. Făcut de David.

1. Eu la Dom-nul am scă-pa-re,
cum îmi zi-ceți mi-e:
fugi în mun-ții voș-tri ca o
pa-să-re pus-ti-e ?
-Ca o tris-tă și pri-bea-gă pa-să-re pus-ti-e ? (bis)

2. Iată cei răi și-ncordează
arcul cu săgeată,
ca să tragă-n cel ce-și are
inima curată,
pe ascuns să tragă-n cel cu inima curată. (bis)

3. Și când cade temelia ,
ce mai poate face
cel ce caută curăția
și dorește pace ?
Cel neprihănit ce caută și dorește pace ! (bis)

4. Domnul este-n sfântu-I templu,
El în cer domnește,
pleoapa Lui ne cercetează,
ochiu-I ne privește
pe toți oamenii-n tot locul, ochiul Lui privește. (bis)

5. La neprihăniți le-ncearcă
El credincioșia,
dar urăște pe-omul care
caută silnicia,
care caută și iubește numai silnicia. (bis)

6. Peste cei răi plouă, Domnul,
flăcări și pucioasă,
vânt dogoritor de moarte
peste ei se lasă,
asta-i plata care, Domnul, peste ei o lasă. (bis)

7. Că-I drept, Domnul și dreptatea
pururi o iubește,
cel neprihănit lumina
Feței Lui privește,
Fața Lui în veci slăvită cel drept o privește... (bis)

Psalmul 12

Către mai marele cântareților. De cântat cu harfa cu opt coarde. Un psalm al lui David

1. Vi-no-n a-ju-tor, o Doam-ne,
   căci se duc cei cre-din-cioși,
   tot mai rari sunt prin-tre oa-meni
   oa-me-nii e-vla-vi-oși.

2. Oamenii își spun întruna
   unii altora minciuni,
   au pe buze lingușire
   și-n suflete-nșelăciuni.

3. Nimicească, Domnul, toate
   buzele ce lingușesc,
   toate inimile mândre
   ce-ngâmfându-se vorbesc.

4. Pe tot cel ce zice: eu sunt
   tare-n veci prin limba mea,
   cine poate a mă răpune,
   cine mă va subjuga?

5. Pentru că săracul plânge
   și cei asupriți se tem,
   Domnul zice: mă scol astăzi
   ca să-i scap pe cei ce gem.

6. Ale Domnului cuvinte
   sunt ca aurul curat,
   ca argintul ce-n cuptoare
   e de șapte ori cercat.

7. Doamne, Tu pe-ai Tăi păzi-i-vei
   și-n veci ei vor fi-apărați,
   cei răi mișună-n tot locul,
   când domnesc cei blestemați.

Psalmul 13

Către mai marele cântăreților, Un psalm al lui David.

1. Doam-ne, pâ-nă când, o Doam-ne,
   Tu mă vei ui-ta me-reu,
   pâ-nă când îți vei as-cun-de
   Fa-ța Ta de ro-bul Tău, Fa-ța Ta de ro-bul Tău ?...

2. Până când avea-voi, Doamne,
   sufletul de grijă plin,
   până când voi fi-n necazuri
   și-asuprit de cel hain, asuprit de cel hain?

3. O, privește, o, răspunde-mi,
   Doamne, Dumnezeul meu,
   dă-mi lumină-n ochi, să n-adorm
   somnul morții lung și greu, Doamne somnul morții greu !

4. Și vrăjmașul să nu zică
   iată-acum l-am biruit,
   și să n-aibă bucuria
   că mă clatin prăbușit, Doamne, că m-am prăbușit.

5. Doamne cred în bunătatea-Ți
   și în mila-Ți necurmat,
   vesel sufletul meu este:
   mântuirea Tu mi-ai dat, mântuirea Tu mi-ai dat.

6. Eu cânt Domnului cu psalmii
   ce din veacuri I-au plăcut,
   și cânt Domnului c-atâta
   bine mie mi-a făcut, Domnul bine mi-a făcut !

Psalmul 14

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David

1. Ne-bu-nul își zi-ce în i-ni-ma sa că nu'i Dum-ne-zeu,
   stri-ca-tă e lu-mea, în fap-te u-râ-te și nu-mai în rău.

   Nici-u-nul nu es-te, să fa-că ce'i bi-ne, iar Dom-nul, de sus
2. se ui-tă să va-dă de'i vre'u-nul cu-min-te, să'L cau-te su-pus.

3. Dar toți rătăciți sunt și-s niște netrebnici, departe de har
   nu este nici unul să facă ce-i bine, niciunul măcar.
4. Pierdutu-și-au mintea toți cei ce fac răul, ei stau sub blestem,
   pe cei buni mănâncă, pe Domnul nu-l cheamă, de El nici se tem.

5. Cutremur de spaime pe toți îi va pierde, când Domnul pe nor
   în mijlocul slavei, veni-va-n putere, cu sfântu-i popor.

6. Voi râdeți acuma de sfânta nădejde a celui lovit,
   dar marea scăpare a lui este-n Domnul cel sfânt și slăvit !

7. O, de-ar porni din Sion izbăvirea spre-al Tău Israel,
   Tu însuți, o, Doamne, să fii mântuirea, în veci pentru el !

   Când Domnul va-ntoarce-napoi pe toți prinșii poporului sfânt,
   cânta-va Israel și Iacov sălta-va pe noul pământ !

Psalmul 15
Un psalm al lui David

1. O, Doam-ne, ci-ne-o lo-cu-i
   în cor-tul Tău cel ma-re,
   şi pe-al Tău mun-te ci-ne-o fi
   lă-caş să ai-bă oa-re ?

2. Acel ce umblă-n drum curat
   și voia sfântă-o face,
   acel ce spune-adevărat
   din inimă cu pace !

3. Acela nu vorbește rău
   cu limba lui curată,
   nu ocărăște-n drumul său
   pe nimeni niciodată.

4. Pe-acel ce-i vrednic de dispreț
   asemenea-l privește
   dar pe acei ce-n Domnul cred
   de-apururea-i cinstește,

5. el nu-și ia vorba lui-napoi
   chiar pagubă când are,
   el nu-și dă banii cu dobânzi
   când face ajutorare.

   În contra celui bun, nu ia
   el mită și nici plată –
   acela ce se poartă-așa,
   nu cade niciodată.

Psalmul 16

O rugăciune a lui David

1. Pă-zeș-te-mă, Doam-ne, că-n Ti-ne mă-n-cred.
2. Eu zic că-tre Dom-nul, a-lea-sa-mi Iu-bi-re,
   Tu, Doam-ne, ești Stân-ca pe ca-re eu șed,
   Tu, Doam-ne, ești sin-gu-ra mea fe-ri-ci-re.

3. Toți sfinții din țară, poporul curat,
   sunt toată plăcerea ce-o am eu pe lume
4. când alții spre idoli și zei s-au plecat
   eu nu le-aduc jertfe și nu le pun nume.

5. Căci Domnul îmi este întregul avut,
   și-a mea moștenire, El sorții mi-ndreaptă,
6. comoară plăcută la sorțmi-a căzut,
   și-o scumpă-avuție pe mine m-așteaptă.

7. Eu laud pe Domnul, ce-n veci îmi dă sfat,
   chiar noaptea-mi dă-n suflet povața curată.
8. În ochi, eu, pe Domnul îl am necurmat,
   când El mi-e de-a dreapta nu cad niciodată !

9. De-aceea sunt vesel și-n veci bucuros,
   în suflet mi-e cântec și-n trup liniștirea,
10. căci n-o să-mi lași duhul în noaptea de jos,
    și n-o să îngădui să văd putrezirea !

11. Tu, Doamne-arăta-mi-vei a vieții cărări,
    că-n Fața Ta sfântă e-n veci bucurie,
    nespuse, slăvite și mari desfătări
    la dreapta Ta fi-vor pe veci de vecie !...

Psalmul 17

Un psalm al lui David.

1. Doam-ne bun, as-cul-tă-mi Doam-ne, pri-ci-na ne-vi-no-va-tă,
   ia a-min-te la-al meu stri-găt și cu-ra-ta-mi ru-gă-ciu-ne,
2. să se fa-c-a mea drep-ta-te î-na-in-te-Ți a-ră-ta-tă,
   și-ai Tăi ochi prea-sfinți să va-dă ne-pri-ha-na mea, Prea-bu-ne.

3. De mă-ncerci și zi și noapte, n-afli-n inimă minciună,
   căci ce-mi iese de pe buze mi-e și-n gânduri ca-n cuvinte
4. iar în legătura cu-alții, după-a Ta povață bună
   mă feresc de-asupritoarea cale-a celor fără minte.

5. Pașii mei, pe-a Ta cărare, stau mere cu neclintire,
6. Ție-Ți strig s-asculți, o, Doamne, spre cuvântul meu Te-apleacă,
7. și arată-mi bunătatea-Ți, Tu, ce dai adăpostire
   celor asupriți când cei răi caută răul să le facă !

8. Mă păzește ca lumina ochilor, cu-a Tale-aripe
9. de vrăjmașii mei de moarte și de ura lor cea mare
10. că-a lor inimă e-nchisă, trufași sunt în orice clipă,
11. mă-nconjor și stau la pândă, la pământ să mă doboare,

12. parc-ar fi un leu ce-ntruna după pradă stă la pândă.
13. Scoală, Doamne, ieși spre cel rău îl doboară și mă scapă,
    scapă-mă de toți vrăjmașii și de-a urii lor osândă,
    cu-a Ta sabie-ascuțită, de-al lor sânge, Tu-i adapă.

14. Scapă-mă cu mâna-Ți, Doamne, de-acei oameni ce-azi în lume
    își iau partea-acum în viață de belșug și de-mbuibare,
    cărora le dai Tu, Doamne, bunătăți fără de nume,
    care-și satură urmașii din prisosul lor cel mare.

15. Dar eu, Doamne, în curata sfânta-mi nevinovăție
    voi vedea pe totdeauna Fața Ta cea strălucită,
    când mă voi trezi din noaptea ce-a trecut pe veșnicie
    mă voi sătura de chipul și de Fața Ta plăcută !

Psalmul 18

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David, robul Domnului. El a spus Domnului cuvintele cântării acesteia, când l-a scăpat Domnul din mâna vrăjmașilor lui și din mâna lui Saul. El a zis:

1. Doam-ne, Te iu-besc din su-flet, Doamn-ne sfânt, tă-ri-a mea,
2. Tu-mi ești stân-ca, ce-tă-țu-ia, iz-bă-vi-rea-n vre-me grea !
   Tu-mi ești, Doam-ne, stân-ca ta-re, stân-ca-n ca-re mă as-cund,
   scu-tul meu, în-tă-ri-tu-ra un-de cei răi nu pă-trund !

3. Eu: "Slăvit să fie Domnul", strig când sunt primejduit,
   și de-ai mei vrăjmași puternici într-o clipă-s izbăvit !
4. Mă-ncinsese-a morții lanțuri și pieirea mă-ngrozea,
5. a mormântului și-a morții legăturămă ținea.

6. Dar în marea-mi strâmtorare L-am chemat pe El degrab,
   El mi-a ascultat din ceruri glasul, strigătul meu slab.
7. Atunci zguduind pământul cu mânie l-a mișcat,
8. foc a-mprăștiat din gura-I, jar aprins a revărsat.

9. S-a plecat-nainte-I cerul și s-a coborât pe nor,
10. pe aripi de vânt plutit-a și pe-un heruvim în zbor,
11. haină-avea din întruneric, cort din ape și din nori
12. din răsfrângerea luminii... nori de foc ieșeau și sori.

13. Domnul a tunat din ceruri glas cu grindină și foc,
14. risipind săgeți de trăznet, pe vrăjmași i-a-nvins pe loc,
15. atunci s-a văzut adâncul și-ale lumii temelii
    la mustrarea Ta, o, Doamne, la a Tale vijelii.

16. El de sus întins-a mâna, din adânc m-a apucat,
    dintre valuri mari de ape El m-a scos și m-a scăpat.
17. De potrivnicul mai tare, de vrăjmaș, m-a izbăvit,
18. năvălise peste mine, însa El m-a ocrotit !

19. El m-a scos la larg scăpându-mi viața fiindcă mă iubea,
20. după-a mea neprihănire, Dumnezeu îmi răsplătea !
21. Căci a-Lui cărări păzit-am și-mpotrivă-I n-am greșit.
22. Legea Lui și-a Lui cuvinte, mi-au fost dragi și le-am păzit.

23. Fără vină-am fost spre Dânsul, m-am păzit de calea rea,
24. iar El mi-a plătit acestea după neprihana mea.
25. Cu cel bun, Tu bun ești, Doamne,
26. și curat cu cel curat,
    însă după stricăciunea-i, Tu Te porți cu cel stricat.

27. Scapi poporul ce se pleacă și smerești pe cei trufași.
28. Tu-mi aprinzi a mea lumină, la-ntuneric nu mă lași ;
29. sfărm cu Tine oști-narmate și sar zidul întărit.
30. Tu în tot ce faci, o, Doamne, ești în veac desăvârșit !

    Încercat îți e Cuvântul, scutul nostru de-orice fel.

31. Cine-i Dumnezeu ca Domnul, cine-i stâncă-afar-de El ?
32. Dumnezeul meu mă-ncinge cu puteri ca drept să merg,
33. cu picioare iuți mă face pe-nălțimea mea s-alerg.

34. El mi-nvață mâna-n lupte și țin arcul tare-ntins,
35. Tu-mi dai scutul mântuirii și mă faci de neînvins !
36. Tu-mi lărgești a mea cărare să n-alunec eu nicicând,
37. mi-urmăresc și-ajung vrăjmașii și-i zdrobesc pe toți călcând.

38. Îi zdrobesc să nu mai poată din noroi a se scula,
39. Tu îmi dai putere-n lupte și vrăjmașii-n mâna mea,
40. Tu-mi faci pe vrăjmași să fugă de pot eu să-i nimicesc.
41. Ei te strigă. dar nu scapă...Domnu-i lasă să-i zdrobesc.

42. Tu mă scapi din ne-nțelegericând poporu-i mâniat,
43. mă pui fruntea multor neamuri, cel străin îmi stă plecat.
44. Toți m-ascultă și-mi cer sfaturi,
45. vin în față-mi tremurând.
46. Să trăiască veșnic, Domnul, Stânca mea de orișicând !

Și slăvit să fie Domnul mântuirii mele mari,
47. Dumnezeu, răzbunătorul ce-mi supune neamuri tari !
48. Tu mă izbăvești de-apururi de vrăjmași și-urmăritori,
Tu mă-nalți cu mult deasupra celor răi și-asupritori !

49. De-aceea printre neamuri, Doamne-n veci Te-oi lăuda !
Slavă sfântului Tău Nume, totdeauna voi cânta !
50. El dă izbăviri la Unsul și-mpăratul Său pe plac,
lui David seminției alor lui, acum și-n veac.

Psalmul 19

Către mai marele cântăreților. Un pslam al lui David

1. Ce-ru-ri-le-ntregi spun sla-va
   Dom-nu-lui cea ma-re
   și în-tin-sul lor ves-teș-te
   ma-rea Lui lu-cra-re !
2. O zi spu-ne al-tei zi-le
   a-cest lu-cru-n-tru-na,
   și o noap-te dă la al-ta
   ști-re-n-tot-dea-u-na.

3. Toate-acestea fără vorbe
   care să răsune,
4. dar puterea lor răzbate
   marginea de lume.
   El în ceruri a-ntins cortul
   soarelui ce iese
5. ca un mire din odaia
   nunții lui alese.

6. Dintr-un colț de cer la altul
   raza lui pătrunde
   și nimic de-a lui căldură
   nu se poate-ascunde.
7. Legea Domnului e sfântă
   sufletu-nsenină ;
   mărturia Lui e dreaptă,
   dă la toți lumină.

8. Rânduirile-I curate
   sunt a vieții rază,
   sfânta Lui poruncă pururi
   ochii luminează.
9. Frica Lui este curată
   ține pe vecie,
   judecățile-i sunt drepte
   și-n veci au să ție.

10. Sunt mai scumpe ca mult aur
    și ca orice-avere,
    sunt mai dulci decât e dulce
    picurul de miere.
11. Robul Tău învățătura
    de la ele-șiare,
    pentru cine le păzește
    plata este mare.

12. Cine-și știe de păcatul
    cel din neștiință ?
    - Iartă-mi relele de care

n-am eu cunoștință !
13. Scapă-ți robul de-ngâmfare
și de-a ei robie,
c-atunci fără de prihană
viața o să-mi fie...

14. O primește-mi, Doamne, glasul
meu cu îndurare,
Domnul meu, Izbăvitorul,
stânca mea cea tare !

Psalmul 20

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David

1. Să te-as-cul-te Dom-nu-n zi-ua
de ne-caz și strâm-to-ra-re,
și să-ți o-cro-teas-că via-ța
pu-ruri Nu-me-le Său ma-re !
Dum-ne-ze-ul lui Is-ra-el,
Cu-al Său Nu-me sfânt și ma-re !

2. Să-ți trimită ajutorul
din-nălțimea Lui cerească,
cu puterea Lui cea mare
din Sion, te sprijinească !
Dumnezeul lui Israel,
din Sion, te sprijinească !

3. De-ale tale multe daruri
să-și aducă El aminte,
să-ți primească-a Tale jertfe
și-arderile tale sfinte !
Dumnezeul lui Israel,
arderile tale sfinte !

4. Să-ți dea Domnul totdeauna
inima ce-o să-ți dorească,
planurile tale toate,
Domnul să ți le-mplinească
Dumnezeul lui Israel,
ruga Ta s-o împlinească !

5. Atunci fluturând din steaguri
vom cânta de biruință,
Domnul, Dumnezeul nostru,
să-ți asculte-a ta dorință !
Dumnezeul lui Israel,
să-ți asculte-a ta dorință !

6. Știu de-acum că Domnul scapă
pe-al Său uns cu-a Sa tărie,
cu răspuns ceresc i-ajută
prin a Lui putere nicie !
Dumnezeul lui Israel,
prin a Lui putere nicie !

7. Mulți se bizuiesc în lume
pe-a lor cai și pe-a lor care,
noi ne bizuim pe Domnul,
și pe Numele Său mare !
Dumnezeul lui Israel,
pe-al Tău Nume sfânt și mare !

8. Ei se-ndoaie, cad și nimeni
niciodată nu-i ridică,
noi rămânem în picioare
neclintiți și fără frică !
Dumnezeul lui Israel,
stăm cu Tine fără frică !

9. Scapă-Ți, Doamne, credinciosul
orișicând o să te cheme,
și ne-ascultă rugăciunea
și-mplinește-o-n orice vreme
Dumnezeul lui Israel,
împlinește-o-n orice vreme !

Psalmul 21

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David

1. Bu-cu-ros e cre-din-cio-sul, Doam-ne, de-o-cro-ti-rea-Ți ta-re,
de pu-ter-ni-ca scu-ti-re ca-re, Doam-ne, Tu i-o dai!
Câ-tă ve-se-li-e-i fa-ce sfân-ta Ta a-ju-to-ra-re,
2. i-ai dat ce do-rea și ru-ga ne-m-pli-ni-tă nu-i lă-sai!

3. I-ai ieșit-nainte, Doamne, cu-a Ta mare fericire

și i-ai pus pe cap cunună de-aur scump și curățit,
4. îți cerea viață lungă și Tu, Doamne, moștenire
viața pentru totdeauna și pe veci i-ai dăruit.

5. Mare-i slava lui în urma sprijinului de la Tine,
Tu pui peste el a Tale străluciri și slava Ta,
6. îl faci pricina atâtor binecuvântări de bine,
și ’naintea Feței Tale veșnic îl vei bucura.

7. El în Domnul se încrede, bunătatea Lui îl ține,
8. și cu mâna Ta în lupte pe vrăjmași o să-I ajungi,
9. în cenușă-I vei preface, Domnu-I va zdrobi sub tine,
10. le vei șterge seminția pentru veacurile lungi.

11. Ei urzit-au lucruri rele împotriva ta-ndreptate

însă planurile rele nicicând nu vor izbândi,
12. că-i vei face ca să fugă, tu cu arcul îi vei bate.
13. Scoală, Doamne, cu putere… și ai Tăi Te vor slăvi!

Psalmul 22

Către mai marele cântăreților. Se cântă ca ‘Cerboaica zorilor’. Un psalm al lui David.

1. Dum-ne-ze-ul meu, o, Doam-ne, pen-tru ce m-ai pă-ră-sit, pen-tru ce m-ai pă-ră-sit?
   Și de ce Te de-păr-tezi Tu, făr-ca plân-sul să-mi as-culți?
2. Zi-ua-n-trea-gă strig spre Ti-ne și Tu nu m-ai a-u-zit,
   strig și noap-tea, și n-am pa-ce de vrăj-ma-șii mei cei mulți, de vrăj-ma-șii mei cei mulți…

3. Totuși Tu ești Cel Sfânt, Doamne, Tu în slavă locuiești, Tu în slavă locuiești.
4. Toți părinții noștri-n Tine se-ncredeau și-i izbăveai.
5. Când strigau spre Tine, Doamne, îi scăpai, căci mare ești, când se încredeau în Tine, de rușine nu-i lăsai…

6. Dar eu nu sunt om ci vierme de ocară și dispreț, tuturora de dispreț.

7. Toți cei ce mă văd, de mine își bat joc, clătesc din cap,
8. și zic: s-a-ncrezut în Domnul, de-ar avea la Domnul preț, mântuire să-i dea Domnul de-acei care groapa-i sap, de la cei ce groapa-i sap.

9. Tu m-ai scos din sânul mamei, și m-ai pus la adăpost, de-orice griji la adăpost.
10. Sunt de mic sub sfânta-Ți pază, de-atunci Tu-mi ești Dumnezeu,
11. nu Te depărta de mine, c-ajutor mereu mi-ai fost, căci s-apropie necazul și nu-i nime-n jurul meu, nime-n ajutorul meu.

12. O mulțime mă-mpresoară, tauri mulți mă înconjor, niște tauri mă-nconjor.

13. Cască gurile-mpotrivă-mi ca și leu-nfuriat,

14. sunt ca apa ce se scurge, toate oasele mă dor, mi-este inima ca ceara, se topește necurmat, se topește necurmat!

15. Mă usuc ca lutul vara, limba-n gură s-a lipit, s-a uscat și s-a lipit, m-ai adus în țărna morții,
16. sunt de câini înconjurat, mă-nconjor nelegiuiții, m-au străpuns, m-au pironit și în mâini și în picioare…
17. Oasele mi-au numărat, mi se văd la numărat,

    ci pândesc, privesc la mine,
18. mi-mpart hainele-ntre ei… mi-mpart hainele-ntre ei, și trag sorți pe-a mea cămașă, care să mi-o ia întâi.
19. Dar, Tu Doamne, fii cu mine, sub tăria-Ți să mă iei, vin degrabă și-mi ajută și cu mine să rămâi, o rămâi, rămâi, rămâi!...

20. Scapă-mi sufletu-mi din săbii și viața de câini răi, de-acești câini turbați și răi.

21. Scapă-ma din corn de bivoli și din gură de la lei.

22. Căci puterea Ta voi spune-o adunării printre-ai Tăi, și vesti-voi al Tău Nume pururea-ntre frații mei, Doamne, printre frații mei !

Psalmul 23

O cântare a lui David.

1. Dom-nul e Păs-to-rul meu, lip-să nu voi du-ce!
2. El mă pa-ște-n verzi pă-șuni și la a-pă dul-ce, lân-gă a-pe de o-dih-nă, la pă-șu-ne dul-ce!

3. Sufletul mi-nviorează cu povețe-n lume, pe cărările Lui drepte pentru sfântu-i Nume, pe-a Lui drepte căi mă poartă, pentru sfântu-i Nume!

4. Chiar să merg prin valea umbrei morții nu m-aș teme, că-n tot locul Tu mă mângăi, Doamne-n orice vreme! Cu toiagul și nuiaua Ta în orice vreme.

5. Tu-mi pui masă-n fața celor ce mă văd cu ură și-n paharul meu pui, Doamne, plin peste măsură îmi ungi capul și-n paharu-mi pui peste măsură.

6. Fericirea și-ndurarea vor fi-n veci cu mine și voi sta ăn Casa-Ți sfântă, Doamne lângă Tine. Toate zilele vieții, Doamne, lângă Tine!

Psalmul 24

Un psalm al lui David.

1. E-al Dom-nu-lui pă-mân-tul
   cu tot ce e pe el,
   și lu-mea cu-a ei oa-me-ni
   de ori-și-ca-re fel.

2. El l-a-ntărit pe râuri,
   l-a-ntemeiat pe mări.
3. Cine-ar putea să suie
   a muntelui Său zări?

   Și cine-o să se-nalțe
   la locu-i minunat?
4. – Cel ce-are mâini curate
   și suflet curat.

   Cel care n-are-n suflet
   locaș pentru minciuni,
   nu jură ca să poată
   umbla cu-nșelăciuni…

5. El binecuvântare
   primi-va pe pământ,
   și-o stare după voia
   lui Dumnezeu cel Sfânt.

6. Aceasta-i partea celor
   ce-n viață L-au chemat
   și Fața Ta, o, Domnul,
   lui Iacov au căutat. (oprire)

7. Nălțați-vă porți sfinte,
   porți veșnice în sus
   să intre Împăratul
   Măririi făr-apus!

8. Dar spuneți cine este
   al slavei Împărat?
   E Domnul cel puternic,
   viteaz și înălțat!

9. Porți veșnice deschideți
   ‘nălțându-vă în sus,
   să intre Împăratul
   Măririi făr-apus!

10. Dar cine-I Împăratul

    de care ne vorbești?

    –E Domnul Slavei, Domnul

    Oștirilor cerești! (oprire)

Psalmul 25

Un psalm al lui David.

1. La Ti-ne, Doam-ne, îmi î-nalț
   eu su-fle-tul la Ti-ne;
2. În Ti-ne cred, să nu fiu dat
   eu nici-când de ru-și-ne,
   să nu se bu-cu-re nici-când
   vrăj-ma-șii mei de mi-ne!

3. Da, toți câți au nădejdea Ta,
   și-ascultă-a Ta povață,
   în veci nu le va coperi
   rușinea a lor față,
   ci rușinați vor fi cei cari
   Te-au părăsit în viață!

4. Arată-mi, Doamne-a-Tale căi,
5. în adevăr mă-ndreaptă,
   căci Tu ești Dumnezeul meu,
   și mântuirea-mi dreaptă
   și totdeauna ești a mea
   nădejde ce m-așteaptă.

6. Adu-ți aminte, Domnul meu,
   de marea Ta-ndurare,
   de bunătatea Ta din veac,
   că-i fără-asemănare!
   Că veșnică e mila Ta,
   și seamăn, Doamne, n-are!

7. Nu-ți aminti de-al meu păcat făcut în tinerețe, și nici de vina că-am călcat curatele-Ți povețe, ci-adu-Ți de mine-aminte Tu cu mila sfintei Fețe.

8. O, Domnul este Bun și Drept, de-aceea El arată la păcătoși și la pierduți cărarea Lui curată,
9. și-nvață El pe cei smeriți din ea să nu se-abată…

10. A-Tale căi sunt toate-n veci iubire și-ndurare, pentru acei care-Ți păzesc porunca Ta cea mare.
11. O, iartă fărădelegea mea căci, Doamne, este mare.

12. Dar cine este omul ce se teme de-a Ta Față, aceluia-i arăți ce căi s-aleagă el în viață.
13. El locui-va fericit cu-ai săi, de-a Ta povață!

14. Prieten, Domnul, e cu toți cei ce de El s-ore teme 'i-nvață legământul Lui ce-i bine-n orice vreme,
15. spre El privesc și eu și scap de laț și de blesteme.

16. Privește-mă și-ai milă, căci sunt părăsit și-n rele
17. sporesc neliniști necurmat în taina vieții mele! O, scoate-mă degrabă din necazurile grele!

18. O, uită-Te la vina mea, și iartă-mă de toată!
19. Vezi ce mulți sunt vrăjmașii mei cu ură ne-mpăcată.
20. Nu mă lăsa, Tu, rușinat fă-mi viața mea scăpată!

21. Fă, Doamne, să fiu ocrotit de nevinovăție, să-mi fie neprihana-n veci apărătoare mie.
22. O, scapă, Doamne, de-orice greu pe-ai Tăi, pe veșnicie!

Psalmul 26
Un psalm al lui David.

1. Doam-ne, fă-mi drep-ta-te, Doam-ne, căci um-blu-n ne-pri-hă-ni-re, și mă-n-cred me-reu în Dom-nul, fă-ră nici o șo-vă-i-re!

2. Cercetează-mi Tu lăuntrul, că-n cuptor dacă m-ai ține,
3. numai bunătatea, Doamne, și-adevărul Tău e-n mine.

4. Nu m-adun cu mincinoșii, cu viclenii nu-mi fac cale,
5. și nu stau cu cei răi, Doamne, ci caut sfatul voii Tale.

6. Îmi spăl mâinile-n lumină, și-apoi vin spre-a Ta altare,
7. ca să strig de mulțumire, când vestesc a Ta-ndurare.

8. Doamne, eu iubesc locașul unde slava-Ți se răstrânge,
9. nu mă da cu păcătoșii, nici cu cei ce varsă sânge,

10. ale căror mâini sunt rele, și-n a căror dreaptă-i mită,
11. fie-ți milă izbăvește-mi viața mea neprihănită.

12. Căci pe calea Ta cea dreaptă sta-vor dreptele-mi picioare, să binecuvânt pe Domnul totdeuna-n adunare!

Psalmul 27
Un psalm al lui David.

1. Dom-nul es-te-a mea lu-mi-nă, El mi-e mân-tu-i-re, nu mă tem ni-mi-că
   Dum-ne-zeu îmi es-te-n via-ță, ma-rea spri-ji-ni-re nu port ni-cio fri-că!

2. Când cei răi să mă doboare, vin și-naintează carnea să-mi despice,
   tocmai ei, prigonitorii, singuri au să cază făr să se ridice.

3. Chiar și oști de-ar fi-mpotrivă-mi eu tot nu m-aș teme chiar război de vine,
   de încredere sunt, Doamne, plin în orice vreme: Tu ești lângă mine!

4. Doar un lucru cer la Domnul și-l doresc fierbinte: toată-a mea viață,
   aș dori să stau în pragul Casei Tale sfinte, să văd sfânta-Ți Față!

5. Căci în ziua grea-n colina-I El îmi dă scutire, de durere-adâncă
   și mă va ascunde-n Cortul Lui de ocrotire înălțat pe-o stâncă.

6. Iată mi se-nalță capul peste toți vrăjmașii care mă-nconjoară,
   voi aduce jertfe-n cortu-Ți când toți trâmbițașii cântecul coboară.

7. Doamne, când Te chem, ascultă-mi glasul dimineața, milă ai de mine,
8. inima, din a Ta parte-mi zice: caută-Mi Fața, și eu caut spre Tine.

9. Nu-mi ascunde Fața, Doamne, stai de mine-aproape, vino și-mi ajută,
   nu mă părăsi , ci scapă-mi din a morții ape viața mea pierdută!

10. Chiar de m-ar lăsa părinții, Domnul mă primește
11. pe-a Ta creaptă cale,
    pentru cei vrăjmași Tu, Doamne, mă călăuzește prin a urii vale!

12. Nu lăsa să fiu în voiacelor răi, din fire, -martori de minciună-
    când ei vin și împotrivă-mi suflă asuprire fii-mi Tu-mpreună!

13. O, de n-aș ști, bunătatea-ți, Doamne, că au să vază ochii mei odata…
14. Ai nădejdea-n Domnul, crede și te-mbărbătează, inimă-ntristată!

Psalmul 28
Un psalm al lui David.

1. Doam-ne, că-tre Ti-ne strig eu, stân-ca mea cea ta-re,
   a-uzi gla-sul meu, răs-pun-de-mi, dă-mi a-ju-to-ra-re,
   să n-a-jung ca cei ce-n groa-pă-s ga-ta să co-boa-re.

2. Și-mi ascultă când strig, Doamne, multa rugăciune,
   când spre Tine mi-se-nalță mâinile, Preabune!
3. Nu mă pune-n rând cu cei răi, Doamne, nu mă pune!...

   Nici cu câți vorbesc de pace, dar au gând de fiare.
4. Doamne, la cei răi, plătește după-a lor lucrare,
5. căci nu vor să ia aminte Slava Ta cea mare!

   Pentru vecii veșniciei, Domnul să-i lovească…
6. Dar slăvit să fie Domnul, c-o să mă păzească,
   și strigarea rugăciunii mele-o să primească.

7. Domnul este-a mea tărie, scutul meu cel tare,
   inima-mi în El se-ncrede…și-am ajutorare,
   de aceea-s plin de-o sfântă veselie mare!

   Și-o să-L laud totdeuna prin cântări curate,
8. Domnul este-a mea tărie, Stâncă și Cetate,
   pentru unsul Său și pentru neamurile toate.

9. Mântuiește Tu poporul Tău, o, Doamne mare,
   și dă-i moștenirii Tale binecuvântare,
   fii Păstorul lor și sprijin neclintit și tare!

Psalmul 29

Un psalm al lui David.

1. Fi-ii Dom-nu-lui, da-ți sla-vă,
   da-ți-I Lui cin-sti-re,
2. în-chi-na-ți-vă-na-in-te-I
   sfinți la-m-po-do-bi-re!

3. Gla-sul Dom-nu-lui ră-su-nă
   tu-net pes-te a-pe,
4. gla-sul Lui es-te pu-ter-nic,
   e mă-reț și-a-proa-pe!

5. Glasul Domnului zdrobește
   cedrul cel mai tare,
6. Sirionul și Libanul
   sar de-nfiorare!

7. Glasul Domnului Sfânt face
   flăcări să țâșnească,
8. Glasul Domnului pustia
   poate s-o-ngrozească!

9. Glasul Domnului despoaie
   codrul de tărie
   în locașu-I totul strigă
   ‘Slavă’ – pe vecie

10. Domnul, la potop, sta-n sfântu-I
    scaun de mărire,
    Domnu-n veci împărățește
    plin de strălucire!

11. Pe poporul Său, El, Domnul,
    tare îl va face,
    Domnul binecuvântează
    pe ai Săi cu pare!

Psalmul 30
Un psalm. O cântare pentru sfințirea Casei Domnului, făcută de David.

1. Te-na-lț, Doam-ne, pu-ruri căci m-ai ri-di-cat,
   pe vrăj-mași să râ-dă, Tu nu i-ai lă-sat!
2. Am stri-gat spre Ti-ne Doam-ne-n-du-ră-tor,
   Tu m-ai scos din groa-pă, n-ai lă-sat să mor !

3. Sufletul meu, Doamne, din mormânt l-ai scos
   m-ai adus la viață, dintre morți de jos.
4. Domnului cântați-I voi cei preaiubiți,
   și măritu-I Nume pururea-L măriți!

5. Căci o clipă ține doar mânia Sa,
   îndurarea-I însă toată viața!
   Seara vine plânsul chinului amar,
   dimineața vine veselia iar!

6. Când eram în bine, îmi ziceam așa:
   niciodată-n viață nu m-aș clătina,
7. căci pe-un munte tare m-ai fost așesat,
   dar Ți-ai ascuns Fața și m-am tulburat.

8. Doamne, către Tine, m-am rugat zicând:
9. Ce câțtigi, Tu, oare de-aș muri curând,
   poate să Te laude țărâna de jos,
   poate ea să spună cât ești credincios?

10. Doamne-ascultă, Doamne, fii îndurător,
    și mi-ajută, Doamne, că-s făr de-ajutor,
11. și Tu-n veselie plânsul mi-ai schimbat
    dezlegându-mi jalea Tu m-ai bucurat!

12. Pentru ca și duhul și inima mea
    pururea să-Ți cânte, mute să nu stea!
    Doamne, Domnul Slavei, eu cât voi trăi,
    pururea pe Tine te voi preamări!

Psalmul 31
Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

1. O, Doam-ne-n Ti-ne eu mă-cred, să nu fiu dat de ru-și-ne,
   mă sca-pă Tu-n drep-ta-tea Ta și nu ui-ta de mi-ne
2. as-cul-tă-mă și-mi fii me-reu o stân-că-o-cro-ti-toa-re
   căci Tu ești ce-tă-țu-ia mea și stân-ca mea cea ta-re.

3. Mă vei povățui mereu pentru-al Tău mare Nume
   și-n veci mă vei călăuzi pe drumul Tău în lume.
4. O scoate-mă din lațu-ntins de-ai mei vrăjmași în cale
   Tu ești Ocrotitorul meu, cu aripile Tale...

5. În mâna Ta-mi încredințez eu duhul pe dreptate
   Tu mă vei izbăvi pe veci, Stăpâne-adevărate
6. urăsc pe cei ce se lipesc de idolii din lume
   și-n Domnul eu mă-ncred mereu, în marele Său Nume.

7. O fă-mă să mă-nveselesc de marea Ta-ndurare
   căci știi neliniștea ce-o am și vina mea cea mare.
8. Tu la vrăjmași n-o să mă dai, ci da-mi-vei largă cale
   ai milă, Doamne, când Te chem, căci sunt în greu și-n jale.

9. Mi-e sufletul și trupu-ntregi topite de-ntristare
10. mi se sfârșește viața-n plâns și anii-n suspinare
    puterile mi s-su sleit din cauza vinei mele
    a-mele oase putrezesc de chinurile grele.

11. De-ocară-ajuns-am la vrăjmași și pentru prieteni groază
    toți fug de mine câți ajung pe uliți să mă vază.
12. Uitat de inimi stau ca mort, ca vasul ce se sfarmă
13. pe mulți i-aud vorbind de rău, văd spaime-n jur și larmă

    Când contra mea se sfătuiesc cu toții împreună
    când uneltesc în contra mea viața să-mi răpună.
14. Dar eu în Tine cred și zic, că Tu ești Domnul tare
15. și soarta mea e-n mâna Ta, mă scapă de-a lor gheare.

16. Fă să lumine Fața Ta de-a pururi peste mine
    și scapă-mă când eu Te chem, nu mă lăsa-n rușine
17. ci să rămână rușinați cei răi și fără minte
    să se pogoare muți și reci, ca morții în morminte.

18. Fă s-amuțească gura cea nedreaptă și vicleană
    care vorbește cu dispreț pe cel fără prihană.
19. O, cât de bun ești Tu cu-acei ce-n veci se tem de Tine,
    ce bunătate-arăți la cei ce-ncrederea-și vor ține.

20. Tu-i vei scuti la Fața Ta de cel ce-i prigonește
    și-i vei ascunde-n cortul Tău de cel ce-i clevetește.
21. Slăvit să fie Domnu-n veci căci marea-I bunătate
    mi-a arătat-o minunat: sunt parcă-ntr-o cetate.

22. Eu în nechibzuință-am zis: sunt izgonit de Tine
    dat Tu-auzit-ai ruga mea și strigătu-n suspine.
23. Iubiți pe Domnul toți ce câți El vă iubește,
    căci El iubește pe cei buni, pe mândri-i pedepsește.

24. Fiți tari, vă-mbărbătați și fiți cu inima-ntărită
    toți cei ce-n Dumnezeu v-ați pus nădejdea neclintita!

Psalmul 32

Un psalm al lui David. O cântare.

1. Fe-ri-cit e-a-cel ce a-re făr-de-le-gi-le ier-ta-te
   și-a-ce-la cu pă-ca-te co-pe-ri-te și ui-ta-te.

2. Fericit cel ce nu-i ține Domnu-a lui vinovăție
   și în duhul cărui nu e gând ascuns de viclenie.

3. Cât timp am tăcut, eu, Doamne, mă topeam mergând pe cale
4. zi și noapte-aveam asupră-mi apăsarea mâinii Tale.

   Mă uscam ca țărna vara când de secetă-i pătrunsă... (oprire)

5. Atunci eu mi-am spus la Domnul fărdelegea mea ascunsă.

   Doamne-am zis, mărturisi-mi-voi toată fărdelegea Ție
   și Tu m-ai iertat de toată multa mea vinovăție.

6. Orice om, la vreme, Ție ruga-i bine să și-o facă
   căci chiar ape mari să vină, peste dânsul n-au să treacă.

7. Doamne, Tu-mi ești ocrotirea, Tu mă scoți din stâmtorare
   Tu mă izbăvești din moarte, și mă-nconjuri cu cântare. (oprire)

8. Eu pe tine – zice Domnul – te voi învăța întruna
   și-arăta-ți-voi calea care s-o urmezi întotdeauna.

9. Nu fiți ca un cal pe care se pun frâie și zăbale
   nu fiți fără-nțelepciune și nepricepuți pe cale.

10. O de câte chinuri are pate cel rău și de silă
    dar cel ce se-ncrede-n Domnul este-nconjurat cu milă.

11. Voi toți cei fără prihană bucurați-vă deodată
    scoateți strigăte și cânturi, cei cu inima curată.

Psalmul 33

1. Bu-cu-ra-ți-vă în Dom-nul, voi toți cei fă-ră de vi-nă,
   căci vă șa-de bi-ne cân-tul de mă-ri-re și lu-mi-nă.
2. Lă-u-dați pe Dom-nu-n har-fe și-L slă-viți din a-lă-u-te
3. să ră-su-ne-n glas și-n coar-de cân-turi noi, ne-cu-nos-cu-te.

4. Căci Cuvântul Lui e veșnic adevăr și bucurie.
   și lucrarea-I se-mplinește pururi cu credincioșie.
5. El iubește-n veac dreptatea și cinstita judecată
   bunătatea Lui cuprinde tot pământul, lumea toată.

6. Cerurile-au fost făcute prin Cuvântul Lui cel mare
   și oștirea lor întreagă prin a gurii Lui suflare.
7. El a-mării ape-adună și adâncul lor îl ține.
8. Tot pământul să se teamă, tremurând să I se-nchine.

9. Căci ce zice El se face, ce grăiește ia ființă,
10. El răstoarnă sfat de neamuri ți-a popoarelor știință.
11. Dar al Său sfat ține veșnic, planul Lui din țară-n țară,
12. fericit poporul care și-l alege El comoară.

13. Domnul caută din nălțimea cerurilor Lui senine,
14. din locașul Lui El vede pe toți fiii lumii bine.
15. El la toți câți sunt pe lume inima le-o întocmește,
    și-a lor fapte totdeauna, toate El le urmărește.

16. Nu mărimea oștii scapă pe-mpărat de nimicire
    nici puternicia nu e la viteaz o izbăvire;
17. calul nu dă biruința, vlaga lui nu izbăvește.
18. Peste cei ce cred în Domnul, ochiul Domnului privește,

19. Ca să-i scape de la moarte și să-i țină cu viață.
20. Noi nădăjduim în Domnul, scutul nostru-i sfânta-I Față.
21. Da, a-noastre inimi află bucurie-n al Său Nume.
22. Doamne, fie-Ți îndurarea peste noi, ai Tăi, prin lume.

Psalmul 34
Un psalm al lui David, alcătuit când a făcut pe nebunul în fața lui Abimelec și a fost izbonit de el.

1. Voi bi-ne-cu-vân-ta pe Dom-nul
 în ori-ce vre-me pe pă-mânt
 de-a pu-ru-rea în a mea gu-ră
 va fi al la-u-dei Lui cânt.
2. În El se la-u-d-al meu su-flet
 s-as-cul-te cei ne-no-ro-ciți
3. năl-țați pe Dom-nul toți, cu mi-ne
 și toți să-L lă-u-dăm sme-riți.

4. Eu L-am căutat și El răspuns-a
 de-a-mele temeri m-a scutit
5. spre El când îți întorci privirea
 te luminezi de fericit.
 Și nicicând nu ești de rușine
6. căci oricând strigă cel sărac
 El îl va auzi să-l scape
 de toți cei câți necaz îi fac.

7. Al Domnului puternic înger
 va tăbărî-mprejurul lor
 și-n veci pe câți se-ncred în Domnul
 îi scapă dându-le-ajutor.
8. Gustați și veți vedea cu toții
 ce bun e Domnul și-ndurat
 ferice-n veci de omul care
 se-ncrede-n El cu-adevărat!

9. De Domnul să vă temeți pururi
 voi sfinții Lui – în orice fel –
 căci de nimica nu duc lipsă
 aceia ce se-ncred în El.
10. La puii de leu li-e foame
 și-or duce lipsă flămânziți
 dar cei ce-L vor căuta pe Domnul
 de nici un bine nu-s lipsiți.

11. Veniți fii și-ascultați căci
 de Domnul vă voi învăța.
12. O, cine-i cel ce vrea viață
 și zile fericite vrea?
13. Ferește-ți gura ta de rele
 și buzele de-nșelăciuni
14. departă-te de rău, fă bine
 și caută pacea, cu cei buni.

15. Căci ochii Domnului sunt peste
 acei curați, cu suflet blând

și-a Lui ureche ia aminte
la strigătele lor, oricând.
16. Dar Dumnezeu și-ntoarce fața
în contra celor ce fac rău
ca să le șteargă pomenirea
în veac de pe pământul Său.

17. Când strigă cei fără prihană
de Domnu-n veas sunt ascultați
și din a lor necazuri grele
cu-a Lui putere sunt scăpați.
18. De-a pururi Domnul e aproape
de-acel cu sufletul zdrobit
și mântuiește pe acela
cu cuget frânt, cu duh smerit.

19. Adesea vine nenorocul
și peste cel neprihanit
dar Domnu-l scapă totdeuna
și el din toate-i izbăvit.
20. El toate oasele-i păzește
nici unul nu-i va fi sfărmat.
21. Dar vor pieri-n nenorocire
vrăjmașii-aceluia curat.

22. Pe robii săi ăi scapa Domnul
și sufletul le e păzit,
din toți cei ce se-ncred întrânsul
nici unul nu va fi-osândit.

Psalmul 35
Un psalm al lui David.

1. A-pă-ră-mă Tu, o, Doam-ne, de vrăj-ma-şii mei cu bi-ne
și Te lup-tă Tu cu-a-ce-ia ce se răz-bo-iesc cu mi-ne;

2. Ia-Ți Tu pa-vă-za și scu-tul și Te scoa-lă și m-a-ju-tă
3. scoa-te-Ți su-li-ța-m-po-tri-va ce-lor ce mă per-se-cu-tă.

Zi-mi Tu inimii: Eu fi-voi mântuirea ta în viață.
4. Rușinați și-nfrânți să fie cei ce-mi sunt dușmani pe față

5. Ca pe pleava ce-o ia vântul să-i alunge sfinții îngeri,
6. drumul lor să fie-n bezná, cu alunecuș și plângeri.

7. Căci ei lațul mi-ntind mie fără pricină, pe-ogroapă
care, fără nici o vină, să-mi ia viața, ei mi-o sapă.

8. Să-i alunge, să-i ajungă prăpădul pe neașteptate
și să piară-n lațul care l-au întins cu răutate.

9. Atunci sufletu-mi în Domnul va cânta de fericire,
10. toate oasele-mi vor zice: plin ești, Doamne, de mărire!

Cine poate-așa ca Tine un nenorocit să-l scape,
de-acel tare care-l fură și-l apasă să-l îngroape?

11. Niște martori ai minciunii mă întreabă ce n-am știre,
12. mi-ntorc răul pentru bine, sufletul mi-e-n pustiire.

13. Și eu, când erau ei bolnavi mă-mbrăcam în sac și-n rugă
mă smeream cu post și umil plecam capul ca o slugă.

14. Umblam plin de-ndurerare, ca de-un prieten, ca de-un frate
plecam capul ca de jalea unei mame-ndurerate.

15. Dar când eu mă clatin astăzi, ei se strâng de bucurie,
făr-să știu să mă hulească, ne-ncetat să mă sfâșie.

16. Scrâșnesc dinții împotriva-mi fac în contră-mi adunare
cu cei răi, cu toate-acele secături ocărâtoare.

17. Doamne, până când privi-vei, Doamne, scapă-mă din toate
18. și Te voi slăvi de-a pururi la mulțimile-adunate.

19. Nu se bucure de mine cei ce-mi poartă ură mie,
nici cu ochii-și facă semne, căci nedrept au dușmănie.

20. Căci ei nu vorbesc de pace, ci urzesc cu-nșelăciune
împotriva celor care liniștiți fac cele bune...

21. Își deschid gura cea largă contra mea și zic cu ură:

‘Ochii noștri azi, dorința împlinită și-o văzură...’

22. Tu-i vezi, nu tăcea, o, Doamne, nu Te depărta de mine,
23. scoală-Te să-mi faci dreptate și-apărat să fiu de Tine.

24. Judecă-mă cu dreptate, Dumnezeul meu cel mare,
ca să nu se veselească cei răi de a mea-ntristare.

25. Să nu zică-n a lor inimi: l-a-nghițit a noastră gură, -
26. ci-nfruntați să fie-aceia ce se bucură cu ură,

de a mea nenorocire și se-nalță peste mine…
Să se-mbrace cu ocară și cu-o veșnică rușine.

27. Dar acei ce au plăcere de-a mea nevinovăție
să se bucure de-a pururi cu cântări de veselie,

și slăvit să fie Domnul totdeauna toți să zică.
El vrea robul Său pace și-l păzește fără frică

28. Și-atunci limba mea, dreptatea Ta o va slăvi Preabune,
toate zilele vieții numai slava Ta voi spune…

Psalmul 36
Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David, robul lui Dumnezeu.

-I-

1. Nelegiuirea celui rău
a zis inimii mele
că frică n-au de Dumnezeu
privirile lui rele.

2. Se măgulește singur el
ca să-și desăvârșească
fărădelegea-i de mișel
și ura să-și plinească

3. A gurii lui cuvinte sunt
minciună și-nșelare
nu vrea să facă pe pământ
ce-i bine-n cumpătare.

4. În așternutul lui la rău
de-a pururi se gândește
nu-i binele pe drumul său
și răul nu-l urăște.

-II- se cantă

5. O, Doam-ne, bu-nă-ta-tea Ta
e pâ-nă-n cer de ma-re,
și pân-la nori se va ‘năl-ța
cre-din-cio-și-a-Ți ta-re.

6. Drep-ta-tea Ta-i ca munți de stânci
în-alți cu vâr-fu-n za-re,
și-a Ta-le ju-de-căți a-dânci
ca fun-du-a-dânc de ma-re.

7. Ce scumpă-i bunătatea Ta,
căci sub a Tale-aripe
noi adăpost putem afla
în orice grele clipe.

8. Noi, din al casei Tale-avut
avem toți săturare
și din șuvoiul Tău plăcut
ne-adăpi cu-mbelșugare.

9. Că-n veci la Tine, Doamne-avem
izvoarele vieții
și prin lumina Ta vedem
lumina dimineții.

10. Fii ne-ncetat tot bun cu-acei
ce Te cunosc pe Tine,
dreptatea-ntindeți peste cei
cu inime senine.

-III-

11.Piciorul celor încrezuți

în veac să nu m-ajungă
să nu m-alunge cei pierduți
cu mâna lor cea lungă.

12 . Acei ce fărădelegea fac
au și-nceput să piară
sunt răsturnați, cad toți și-n veac,
nu se mai scoală iară…

Psalmul 37

Un psalm al lui David

1. Nu te mâ-ni-a pe cei răi, nu pri-vi la ei cu jind,
2. c-ai să-i vezi co-siți ca iar-ba, ca ver-dea-ța ves-te-jind.
3. Cre-de-n Dom-nul, fă ce-i bi-ne, um-blă cre-din-cios ori-când
4. El să-ți fi-e des-fă-ta-rea și-ți va da tot ce-ai în gând.

5. Lui tu soarta-ncredințează-ți, crede-n El, El va lucra,
6. El va face să-ți străluce dreptul ca lumina Sa.
7. Taci –naintea Lui și-așteaptă, cu nădejde stai amerit,
nu te mânia pe cel rău când în rău a izbutit.

8. Părăsește și iuțimea și mânii și supărări,
căci acestea-ți vor aduce numai rele și-ntristări
9. Fiindcă toți cei răi, de Domnul, vor fi sigur nimiciți
dar câți cred întrânsul, țara mosteni-vor fericiți.

10. Încă mai puțină vreme și nu va mai fi cel rău,
vei privi să-l vezi… zadarnic, nu va mai fi-n locul său;
11. cei blânzi moșteni-vor țara dată-n binecuvântări,
vor avea belșug de pace, bucurie și-ndurări.

12. Cel rău face planuri contramceluia neprihănit,
și-mpotriva lui scrâșnește dinții, cel nelegiuit.
13. Însă Domnul stă și râde de cei răi și de-al lor gând,
căci El vede că le vine și-a lor zi curând, curând.

14. Cei răi săbii scot și arcuri, să-l doboare pe sărac
pe neprihăniți să-i junghie și pe cei ce bine fac;
15. însă sabia lor intră tot în inimile lor,
arcurile lor se sfarmă și-n țărână se cobor.

16. Mult mai mult face puținul celia cu gând curat,
ca belșugul mare-al celor răi, cu silă adunat.
17. Brațul celor ce fac răul în curând va fi zdrobit
dar cel fără de prihană, va fi pururi sprijinit.

18. Domnul știe toată viața celor care sunt cinstiți,
moștenirea lor va ține pe toți vecii nesfârșiți.
19. Ei în zi nenorocită, de rușine nu-s lăsați
vor ajunge-n vremi de foame, dar din toate sunt scăpați.

20. Dar cei răi pier, pier ca fumul și ca iarba dein pășuni
21. cel rău ia-mprumut și nu dă, dar cu milă dau cei buni.
22. Cei milostiviți de Domnul țara o vor stăpâni,
dar cei blestemați de dânsul nimiciți se vor sfârși.

23. Domnul întărește omul când îi place calea lui,
24. de se-ntâmplă ca să cadă, doborât de moarte, nu-i.
25. Am fost tânăr și-acum iată sunt bătrân…cât am trăit
încă n-am văzut pe omul fără vină părăsit.

Nici pe-urmașii lor cerșindu-și pâinea lor îndurerați,
26. căci el dă miros, și-urmașii lui sunt binecuvântați.
27. Fugi de rău, fă ce e bine și pe veci vei dăinui,
28. căci, iubind dreptatea, Domnul pe-ai Lui nu-i va părăsi.

Ne-ncetat cei buni, sub paza Domnului vor fi păstrați,
dar cei răi, cu-a lor sămânță nimiciți vor fi și-uitați;
29. cei buni stăpâni-vor țara și vor sta pe veci în ea,
30. ei vestesc înțelepciunea și dreptatea pururea.

31. Legea Domnului i-e-n suflet celui bun – și-i neclintit,

32. cel rău caută să-l omoare, ne-ncetat stă la pândit.
33. Dar în mâinile lui rele cel rău nu e părăsit,
când va fi la judecată n-o să fie osândit.

34. Tu nădăjduiește-n Domnul și pășește calea Lui,
că-ai să fii-nălțat în țară, pe cei răi ai să-i răpui.
35. L-am văzut pe cel rău, tare, ca și-n verde pom părea,
36. dar când am trecut în urmă, era smuls, nu mai era.

37. Uită-te la omul care este fără vicleșug,
el de pace are parte și de fii și de belșug.
38. Dar cei răzvrătiți, cu toții, până-n veci sunt nimiciți,
și sămânța lor, urmașii, au să fie prăpădiți.

39. Izbăvire-aduce Domnul celor ce-s pe placul Său
El le este-Ocrotitorul la necaz, când sunt și-n greu.
40. El i-ajută totdeuna, de cei răi îi va scăpa
pentru că se-ncred întrânsul și-n credinciоșia Sa.

Psalmul 38
Un psalm al lui David. Spre aducere aminte.

1. O, nu mă mus-tra Tu, Doam-ne,
în a Ta mâ-ni-e,
și să nu-mi tri-miți pe-dep-se
în a Ta ur-gi-e.

2. Căci să-ge-ți-le-Ți a-ma-re
s-au în-fipt în mi-ne
și a-su-pra-mi cu pu-te-re
mâ-na Ta se ți-ne.

3. Nu-i nimica bun în trupu-mi
prentru-a Ta mustrare,
nici o vlagă n-am în oase
pentru-a mea stricare.

4. Căci a mea fărădelege
peste cap îmi trece
e-o povară grea și care
stă să mă aplece.

5. Ale mele răni miroase
c-am fost fără minte,
6. gârbov sunt și-n istovire,
trist de n-am cuvinte.

7. Că-n durere-mi arde sânul,
carnea-mi putrezește,
8. sunt zdrobit fără putere
tulburarea-mi crește.

9. Înaintea Ta stau, Doamne,
dorurile-mi mute
și suspinurile mele
nu-Ți sunt neștiute.

10. Inima-mi se zbate tare
și puterea-mi scade,
peste-a ochilor lumine
noaptea morții cade.

11. Prietenii și cunoscuții
fug de-a mea durere
neamurile-mi stau deoparte
fără vreo putere.

12. Cei ce vor să-mi ia viața
mi-ntind curse rele,

îmi urzesc nenorocirea
și spun numai rele…

13. Dar eu sunt ca surzii, n-aud
stau cu gura mută,
14. sunt ca omul ce n-aude
limba mea-i tăcută.

15. Doamne-n Tine mi-e nădejdea,
și Tu vei răspunde,
Dumnezeul meu, de mine
nu Te vei ascunde…

16. căci zic: n-o să lași să fie
bucuroși vrăjmașii
să nu se mândrească cei răi
când îmi clatin pașii.

17. Căci aproape-s de cădere,
chinul mi-e-nainte,
18. îmi mărturisesc păcatul
și mi-l plâng fierbinte.

19. Dar vrăjmașii, au toți, Doamne,
viață și tărie…
mulți sunt cei ce-mi poartă ură
fără vină, mie.

20. Ei mi-ntorc cu dușmănie
răul pentru bine,
21. nu mă părăsi Tu Doamne,
fii mereu cu mine.

22. Dumnezeul meu, degrabă
dă-mi ajutorare,
Mântuirea mea cea sfântă
singura scăpare…

Psalmul 39

Către mai marele cântăreților. Către Iedutun. Un psalm al lui David.

1. Zi-s-am: voi ve-ghea a-su-pra dru-mu-ri-lor me-le,
   ca să nu gre-șesc cu lim-ba, gu-rii frâu voi pu-ne,
   cât va sta cel rău ‘na-in-te-mi n-o s-am vor-be re-le,
2. și-am stat mut, de-și du-re-rea-mi, nu se poa-te spu-ne.

3. Inima arde în mine, foc ce mistuiește,
   și atunci mi-a venit pe buze glas de cuvântare,
4. Doamne, spune-mi ce m-așteaptă, viața când sfârșește,
   ca să știu ce trecător sunt, ce nimic, sub soare.

5. Iată-a mele zile-s toate ca un lat de mână,
   viața mea ca o nimica, Doamne-n a Ta Față,
   da, oricât ar fi de mare omul să se țină
   înaintea Ta-i un abur, ca un fulg și-o ceață.

6. Omul umblă ca o umbră, geaba se trudește,
   strânge-averi, deși nu știe cine-o să le țină,
7. acum Doamne-n ce mai pot eusă mai am nădejde
   numa-n Tine pot eu, Doamne, s-am nădejde plină.

8. Izbăvește-mă de multa mea fărădelege,
   nu mă face-ocara celui plin de nebunie;
9. Eu stau mut și las o Doamne mâna-Ți să lucreze,
10. Dar abate-Ți Doamne de la mine greaua Ta mânie.

11. Căci Tu pedepsești tot omul pentru-a lui greșale,
    prăpădindu-i tot ce are cel mai scump în viață,
    orice om e doar suflare pe a lumii cale,
12. o ascultă-mi ruga Doamne-n orice dimineață.

    Să se plece-a Ta ureche spre a mea strigare,
    împlinește-a mele cereri, pleacă-Te spre ele,
    nu tăcea când vezi a mele lacrime amare,
    că-s pribeag pe-aici ca toate neamurile mele.

13. Și abate-Ți de la mine aspra Ta privire
    lasă-mă să mai răsuflu, viața nu mi-o stoarce,
    până nu mă duc în locul unde nu-i simțire,
    și de unde niciodată nimenea nu-ntoarce...

Psalmul 40
Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

1. Mi-am pus nă-dej-dea-n Dom-nul și El s-a ple-cat spre mi-ne,
2. m-a scă-pat din groa-pa mor-ții și din fun-du-a-dânc de ti-nă,
   cu pi-cioa-re-le pe-o stân-că m-a-n-tă-rit din-tre ru-i-ne,
3. și mi-a pus în glas cân-ta-re no-uă, pen-tru-a Lui lu-mi-nă.

   Mulți văzând acestea, Doamne, s-au temut crezând în Tine
4. Fericit e-acel ce-n Domnul toată-ncrederea și-o pune,
   ce de mincinoși și trufași cât mai depărtat se ține,
   către ei să nu se-ndrepte și cu ei să nu se-adune.

5. Cât de multe-s pentru mine, Doamne, planurile Tale,
   nimenea nu se mai poate Doamne-asemăna cu Tine,
   aș dori s-o spun aceasta, să le trâmbițez pe cale,
   însă numărul lor este mult prea mare pentru mine.

6. Tu nu ceri și nici vrei jertfe, nu vrei daruri de mâncare,
   ci-ai străpuns a mea ureche – semnul Tău de mărturie –
7. atunci zis-am: iată Doamne, Dumnezeul meu cel Mare,
   vin, că-n sulul Cărții Sfinte, despre mine, Doamne, scrie.

8. Voia Ta vreau a o face căci mi-n suflet sfânta-Ți Lege,
9. vreau să spun de mila-Ți multă la mulțimile-adunate,
   Tu știi lucru-acesta, Doamne, limba mea să se deslege
10. căci nu țin în al meu suflet, ci spun marea-Ți bunătate.

   Spun la toți de mântuirea și-adevărul Tău, Stăpâne,
   și n-ascund nici bunătatea, nici a Ta credincioșie.
11. Tu nu-mi vei opri-n viață mila Ta ce-n veci rămâne
   a Ta bunătate, Doamne, pază pururi o să-mi fie.

12. Rele multe mă-mpresoară, și pedepsele m-apasă
   nu mai poate să le rabde, Doamne, inima mea slabă
   sunt mai multe decât perii capului și nu mă lasă,
13. Doamne, scapă-mă, o, Doamne, vino-n ajutor degrabă.

14. Rușinați să fugă cei ce vor să-mi ia a mea viață;
   înapoi să dea vrăjmașii să roșească de rușine,
15. să-nlemnească de ocară cei ce-acum-mi râd în față,
16. să se bucure aceia care Te iubesc pe Tine,

   cei ce caută mântuirea ne-ncetat de-acum să spună:
   lăudat să fie Domnul, stânca mea de mântuire!
17. Sunt sărac eu, însă, Domnul, mi-este bun ca mama bună,
   Doamne, Tu-mi ești ajutorul, vino fără zăbovire...

Psalmul 41

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

1. Fericit e-acela care
îngrijește de sărac
el în ziua rea scăpa-va,
căci i-e Domnului pe plac.

2. Domnul îl va ține-n viață,
și păzi-l-va fericit
El nu-l va lăsa pe placul
celor ce l-au dușmănit.

3. Domnul îi va fi de sprijin
când va fi bolnav în pat
îi va ușura durerea
și de boli va fi scăpat.

4. Eu zic: Doamne fie-Ți milă
sufletu-mi să-mi vindec iar
că-mpotriva Ta eu Doamne
am păcătuit amar.

5. Toți vrăjmașii zic de mine
dar când oare va muri,
când se va sfârși cu dânsul
numele când i-o pieri?

6. Când vin unii să mă vadă
strâng în contra mea temei,
să vorbească neadevăruri
despre mine printre ei.

7. Toți vrăjmașii împotrivă
mă bîrfesc șoptind mereu,
cred că nenorocu-acesta
îmi va fi sfârșitul meu.

8. E-atins rău de tot – zic dânșii
pururi nu se va scula
9. chiar și-acela ce cu mine
una-n pace viețuia...

Chiar și-acel mai de nădejde
care pâinea mea mânca,
chiar și el acum călcâiul
îl ridică contra mea.

10. Dar, Tu, Doamne, mă ridică,
fă-mă Tu, să izbutesc
după cum li se cuvine
fă să pot să le plătesc.

11. Prin aceasta voi cunoaște
că de Tine sunt iubit,
de vei face, ca de cei răi
eu să nu fiu biruit.

12. Tu m-ai sprijinit o Doamne
pentru neprihănirea mea
și m-ai așezat de-acuma
pe vecie-n Fața Ta.

13. Lăudat să fie Domnul,
și-al Lui Nume pe deplin,
Dumnezeul lui Israel,
până-n veci de veci – Amin!

Psalmul 42
Către mai marele cântăreților. Cântarea fiilor lui Core.

1. Cum do-reș-te-un cerb iz-vo-rul lim-pe-de de a-pe,
a-șa Te do-resc eu, Doam-ne, să Te am a-proa-pe.

2. Sufletul meu după Tine, Doamne, însetează,
oare când a mea privire Fața o să-Ți vază.

3. Mă hrănesc și zi și noapte numai cu suspine,
când îmi spun toți: iată nu e Dumnezeu cu tine.

4. Mi-amintesc... și-mi vărs tot focul inimii zdrobite,
cum mergeam odată-n fruntea de mulțimi iubite...

cînd mergeam spre Casa-Ți sfântă, vesel și-n cântare,
mă urmau mulțimi în albă zi de sărbătoare.

5. Suflete, de ce-mi gemi iarăși în mâhnire-amară
ai în Dumnezeu nădejde; lăuda-L-vei iară.

El va fi pe totdeauna sfânta-mi mântuire,
Dumnezeul meu puternic, mare izbăvire.

6. E mâhnit adânc o ,Doamne, sufletul în mine,
de aceea-n locuri grele mă gândesc la Tine.

7. Un val cheam-alt val, cu vuiet de căderi de ape,
valuri și talazuri, Doamne, vin ca să mă-ngroape...

8. Ziua, Domnu-mi dă-ndurarea-I, noaptea-I dam cântare,
înălțam o rugăciune Domnului meu mare.

9. De aceea zic eu: Doamne, Stânca vieții mele,
pentru ce mă uiți în lupta valurilor grele,

de ce trebuie să umblu plin de întristare,
sub puterea cea vrăjmașă grea și-apăsătoare?

10. Parcă oasele-mi se sfarmă, când mă râd vrăjmașii,
’Unde-ți este Dumnezeu?’ și bârfesc trufașii!

11. Pentru ce suspini în mine suflete sărmane,
de ce te mâhnești și gemi tu suflet plin de rane?

Ai în Dumnezeu nădejde căci cânta-L-vei iară,
El mi-e mântuirea, Doamne, sfânta mea comoară...

Psalmul 43

1. O, fă-mi drep-ta-te, Dom-nul meu,
și a-pă-ră-mi pri-ci-na
în con-tra u-nui neam vi-clean,
și plin de toa-tă vi-na.

O, sca-pă-mă de cei ce-s plini
de vi-cle-şug și re-le,
2. căci Tu ești Dum-ne-ze-ul meu,
și pa-za vie-ții me-le.

Da, Tu ești Dumnezeul meu,
de ce mă lepezi oare,
de ce mă faci să umblu trist
sub multa apăsare?

3. Trimite-mi Tu lumina Ta,
îndrumător pe cale,
s-ajung la muntele Tău sfânt,
și-n locurile Tale.

4. Atunci voi merge fericit
spre sfintele-Ți altare,
și-Ți voi cânta cu harfa mea
și-aleasa mea cântare.

5. De ce-mi plângi suflete și-mi gemi,
în pieptul meu întruna,
- nădejduiește-n Dumnezeu
și crede-ntotdeauna.

Căci iarăși Îl voi lăuda
cu-aleasa mea cântare,
El este mântuirea mea
și Domnul meu cel tare.

Psalmul 44

Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core. O cântare.

I

1. Dum-ne-ze-u-le-a-u-zit-am și ne-au po-ves-tit pă-rin-ții,
   de lu-cră-ri-le pe ca-re le-ai fă-cut o-di-ni-oa-ră,
2. cum cu mâ-na Ta go-ni-t-ai al-te nea-muri și po-poa-re,
   ca să-i pui pe ei în ca-să, să-i în-tinzi pe ei în ța-ră.

3. Nu prin sabia lor, Doamne, ei pe țară pus-au mâna,
   și nici brațul lor în stare să le-aducă mântuire,
   ci-a Ta dreaptă, brațul tare și lumina Feței Tale
   i-a scăpat, fiindcă, Doamne, Tu le-ai arătat iubire.

4. Împăratul meu ești, Doamne, Tu pe Iacov izbăvește-l,
5. căci cu Tine, Doamne-nvingem pe vrăjmașul nostru tare,
   cu-al Tău Nume preaputernic îi zdrobim pe cei potrivnici,
6. căci nu-n sabia și-n arcul meu cred eu că am scăpare.

7. Ci Tu, Doamne, izbăvire ne vei da de toți vrăjmașii,
   rușinați lăsând pe-aceia care ne urăsc pe lume,
8. noi ne lăudăm întruna, Doamne, către toți cu Tine,
   și slăvim de-a pururi numai marele și sfântu-Ți Nume! (oprire)

Psalmul 44

II

9. Dar Tu, Doam-ne, Tu ne le-pezi și ne-a-co-peri de ru-și-ne,
   nu mai ieși cu oas-tea noas-tră,
10. lași vrăj-ma-șul să ne-a-lun-ge...
    Cei ce ne u-răsc ri-di-că pra-da de la noi lu-a-tă,
    căci fu-gim, bă-tuți, din lup-tă și po-triv-ni-cul ne-a-jun-ge.

11. Ne dai ca pe oi vândute și ne-mprăștii prin popoare,
12. vinzi pe-ai Tăi ca pe nimica și nu le dai prețuire,
13. ne faci de ocara celor ce pe noi ne înconjoară,
14. de pomină printre neamuri, pricini de nedumerire.

15. Totdeauna-mi văd ocara și rușinea-mi umple fața,

16. când aud și văd vrăjmașii că-și bat joc așa de mine.
17. toate-acestea ni se-ntâmplă făr-să Te fi-uitat vreodată,
    făr-să fi călcat vreodată legămintele cu Tine...

18. Da, nici inima, nici pașii nu ne-am smuls de pe-a Ta cale,
19. ca să ne zdrobești în locuri cu șacali și-n văi de moarte.
20. Dac-am fi uitat de Domnul și ne-am fi-nchinat la altul,
21. n-ar ști Dumnezeu aceasta, El ce inima o-mparte?

22. Dar din pricina Ta suntemînjunghiați în orice vreme,
și suntem priviți ca niște oi sortite la tăiere,
23. scoală-Te, de ce dormi, Doamne, nu ne lepăda-n vecie,
24. pentru ce Ți-ascunzi Tu Fața, și-uiți de marea-ne durere?

25. Doborât e-al nostru suflet în țărână și mâhnire,
trupul nostru zace-n tină apăsat de-ndurerare,
26. scoală și ne-ajută, Doamne, cu-a Ta mare bunătate,
scoală și ne izbăvește cu puterea Ta cea mare!

Psalmul 45

Către mai marele cântăreților. De cântat cum se cântă ’Crinii’. Un psalm al fiilor lui Core. O cântare de dragoste.

1. Cu-vin-te de mi-res-me pli-ne în al meu su-flet clo-co-tesc,
și zic: lu-cra-rea mea de sla-vă-i pen-tru îm-pă-ra-tul meu ce-resc,
să-mi fi-e lim-ba is-cu-si-tă ca pa-na u-nui în-vă-țat,
2. Tu ești cel mai fru-mos din oa-meni, pe bu-ze ha-rul Ți-e tur-nat!

De-aceia, Dumnezeu, pe Tine pe veci Te-a binecuvântat,
3. Războinic tare-ncinge-Ți spada, podoabă slava Ți s-a dat
să fii biruitor în lupte, Te suie-n carul Tău măreț,
neprihănirea și-adevărul Tu să le aperi îndrăzneț.

Și dreapta Ta să strălucească prin mari isprăvi de-nvingător,
cu-a Ta săgeată ascuțită străpungi-orice vrăjmaș popor.
6. Al Tău scaun de domnie, Doamne, e-ntemeiat pe veșnicii,
toiag plin de dreptate este al dreptei Tale-mpărății.

7. Tu-n veac iubești neprihănirea, iar răutatea o urăști,
de-aceea Dumnezeu pe Tine Te-a uns și-a pus să stăpânești,
cu untdelemn de bucurie Te-a uns, mai sus ca soții Tăi,
mai sus ca toți de-aceiași slujbă, mai sus ca toți aleșii Săi.

8. Aloia, smirna și casia înmiresmează-al Tău veșmânt,
în strălucitele-Ți locașuri Te-nveselești mereu de cânt.
9. Printre-ale Tale preaiubite sunt fete de-mpărați în șir,
însă mireasa-Ți stă de-a dreapta, gătită-n aur de Ofir.

10. Ascultă fiică vezi și uită-ți poporul tău și casa ta
11. și-atunci te va dori-mpăratul, iar tu-nchinarea i-o vei da.
12. Și fiica Tirului și multe bogate fete vor veni,
bunăvoința ta s-o afle, cu daruri mari te-or dărui.

13. Fata-mpăratului e plina de strălucire în palat,
14. e-adusă-nveșmântată-n haine țesute-n aur minunat,
și-urmată e de-nsoțitoare ce-n jurul ei s-au împletit
sunt duse-n strigăte și-n cânturi la împărstul strălucit.

16. Copiii tăi lua-vor locul părinților care-au trecut

și tu-i vei pune domni pe țară, pe tot pământul ei plăcut.

17. Din neam în neam iubitu-Ți Nume cu dragoste-L vei pomeni

18. de-aceea-n veci de veci popoare pe Tine Te vor preamări.

Psalmul 46

Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core. De cântat pe alamot. O cântare.

I

1. În Dom-nu-a-vem noi a-dă-post,
și El ne spri-ji-neș-te,
un a-ju-tor ce în ne-voi
nici-când nu ne lip-seș-te.

2. De-aceea nu ne temem chiar
pământul să clintească,
chiar munții-n inime de mări
de-ar fi să se zdrobească.

3. Chiar de-ar urla și-ar spumega
a mării valuri crunte
să se înalțe-atâta-ncât
să clatine-orice munte.

Psalmul 46
II

4. Es-te-un râu ce-n-ve-se-leș-te
al lui Dum-ne-zeu pa-lat.
Sfân-tul loc al lo-cu-in-ței
Ce-lui Nalt și Mi-nu-nat.

5. Dum-ne-zeu e-n al ei mijloc
veș-nic spri-jin și-a-ju-tor,
El i-a-ju-tă-n re-văr-sa-tul
fru-mu-se-ții zo-ri-lor.

6. Neamuri multe se frământă,
tronuri mari s-au prăbușit,
glasul Domnului răsună
și pământul stă-ngrozit.

7. Domnul Slavei și-al Oștirii
este pururea cu noi,
Dumnezeu ne este turnul

de scăpare în nevoi... (oprire)

Psalmul 46
III

8. Ve-niți cu to-ții de pri-viți
a Dom-nu-lui lu-cra-re,
ca să ve-deți ce-a fă-cut El
pe tot pă-mân-tul ma-re.

9. El la răz-boa-ie-a pus sfâr-șit
pe-a lu-mii mar-gini la-te,
El ca-re-le de lup-tă-a ars
și-a rupt ar-me-le toa-te.

10. Opriți-vă... Să știți că Eu
sunt Dumnezeu, sunt Sfântul,
Eu peste neamuri stăpânesc
și stăpânesc pământul.

11. Domnul oștirii e cu noi,
El, Dumnezeul tare,
al lui Israel, ne va fi
Turn veșnic de scăpare!

Psalmul 47
Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core.
I

1. Să ba-teți fe-ri-ciți din pal-me,
voi nea-muri toa-te și cân-tați,
cu stri-gă-te de bu-cu-ri-e
pe Dum-ne-zeu să-L î-năl-țați.

2. Căci Dom-nul Cel Prea Nalt te-mut e
pes-te pă-mânt El e-m-pă-rat
3. El ne su-pu-ne al-te nea-muri
po-poa-re-n-tregi ne-a sub-ju-gat.

Să bateți fericiți din palme,
voi neamuri toate și cântați,
cu strigăte de bucurie
pe Dumnezeu să-L înălțați.

4. El ne alege moștenirea,
comoara pentru Israel,
aleasa slavă a lui Iacov
pe care îl iubește El! (oprire)

Psalmul 47
II

5. Dum-ne-zeu se su-ie în-tre
stri-gă-te de bi-ru-inți,
Dom-nu-na-in-tea-ză-n cân-turi
și în trâm-bi-țări de sfinți.

6. Dom-nu-lui cân-tați, cân-ta-ți-I
Îm-pă-ra-tu-lui cân-tați,
7. El es-te-m-pă-ra-tul lu-mii,
în-țe-lept să-L lă-u-dați.

8. Dumnezeu împărățește
peste neamuri necurmat,
El pe scaunu-I de domnie
în sfințenie-mbrăcat.

9. Domnii țărilor se-adună
cu al Lui popor supus,
căci al Lui e scutul lumii,
- Domnul e-nălțat nespus!

Psalmul 48

O cântare. Un psalm al fiilor lui Core.

I

1. Ma-re es-te Dom-nul, de toți lă-u-dat,
în ce-ta-tea-I sfân-tă, pe-al Său mun-te-n-alt,
2. ce fru-moa-să cul-me e Si-o-nul sfânt,
bu-cu-ri-a ma-re-a-n-tre-gu-lui pă-mânt.

Înspre miazănoapte-i locul înălțat
al cetății-n care-i marele-mpărat,
3. Dumnezeu în sfântul Lui locaș slăvit,
cunoscut e ca un Turn nebiruit.

4. Se strânsese oastea multora-mpărați,
căci doar cât trecură... toți cutremurați,
5. și-nlemniți privind-o cu groază-au fugit,
6. i-apucase-un tremur și un chin cumplit.

7. Au fost duși de parcă de furtuni ce sparg,
și zbrobesc corăbii din Tarsis în larg...
8. Cum mi se spusese-ntocmai am văzut
în cetatea sfântă, locul cel plăcut,

În cetatea sfântă-a Domnului slăvit,
ce-o să dăinuiască-n veci fără sfârșit,
în cetatea-I sfântă, pe-al Său munte-nalt,
în veci fie Domnul binecuvântat!

Psalmul 48
II

9. O, Doamne-n, Templul Tău gândim
la marea-Ți bunătate,
10. că Numele și slava Ta
pământu-ntreg străbate.

11. Se bucură Sionu-nalt
și-a Iudei fiice cântă,
de-a Tale judecăți cerești
de-a Ta dreptate sfântă.
12. Străbateți toți Sionu-ntreg...
și turnurile-i toate
13. le numărați și-i cercetați
frumoasele palate.

Să spuneți celor ce-ar veni
14. că Sfânt e Domnul foarte,
El călăuză ne va fi
și Domn până la moarte!

Psalmul 49

Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core.

I

1. As-cul-tați a-ces-te lu-cruri
nea-muri toa-te as-cul-tați
toți lo-cu-i-to-rii lu-mii
2. mici și mari, să-raci, bo-gați.

3. Gu-ra mea a-le-se vor-be
și-n-țe-le-se vă va spu-ne,
și-a mea i-ni-mă-a-re gân-duri
pli-ne de în-țe-lep-ciu-ne.

4. Eu ascult ce zice Domnul
de la Domnu-s insuflate,
și-mi încep cântarea-n zvonul
arfei mele minunate.

5. De ce să mă tem eu oare,
când în clipe de-asuprire
mă-nconjoară cei potrivnici,
cu a lor nelegiuire?

6. Ei se-ncred în avuția

și în casa lor bogată
7. dar nu pot ca să se scape
unul pe-altul niciodată.

Nici lui Dumnezeu să-I deie
prețul de răscumpărare
8. căci e-așa de scump că veșnic
să-l plătească nu-s în stare.

9. N-ar trăi pe veșnicie
groapa nu pot să n-o vadă,
10. da, căci prostul și nebunul
ceopotrivă au să cadă.

11. Ei și-nchipuie că veșnic
vor trăi a lor palate
ei ce dau la țări și locuri
a lor nume lăudate.

12. Însă omul pus în cinste
nu e mult până se-ndoaie,
e așa ca dobitocul
ce se-grașă și se taie.

13. Iată soarta ce-au aceia
plini de-ncredere și fală,
precum și-acei ce-i urmează
și le place vorba goală. (oprire)

Psalmul 49
II

14. Cei răi merg ca o tur-mă în a mor-ții loc
și îi paș-te moar-tea ca un vânt de foc.

În cu-rând îi cal-că cei buni la pă-mânt,
li se du-ce fa-la, lo-cul li-e-n mor-mânt.

15. Însă mie Domnul, viața mi-o va da,
sufletul din locul morții-mi va scăpa.

El în zile grele mă va izbăvi
și sub ocrotirea Lui mă va păzi. (oprire)

Psalmul 49
III

16. Nu te te-me-a-tunci când iu-te
ci-ne-va se-m-bo-gă-țeș-te
când i se-n-mul-țeș-te-a-ve-rea

și mo-și-a lui îi creș-te.
17. Căci nimic nu ia cu dânsul
când se duce-n veșnicie,
nici cu dânsul nu pogoară
prețioasa-i visterie.

18. Să se tot socoată omul
fericit precum i-ar place,
să se tot fălească-n lume
cu plăcerea ce și-ar face.

19. Tot cu-ai lui morți se va duce
într-o noapte-ntunecată,
20. omul mândru, fără minte
e ca vita cea tăiată.

Psalmul 50

Un psalm al lui Asaf.

I

1. Dum-ne-zeu, da, în-suși, Dom-nul a vor-bit,
che-mând tot pă-mân-tul pâ-nă-n as-fin-țit,
2. din Si-on, cu-nu-na fru-mu-se-ții Lui
de-a-co-lo stră-lu-ce Fa-ța Dom-nu-lui.

3. Dum-ne-ze-ul nos-tru vi-ne-n-vin-gă-tor,
î-na-in-tea-I mer-ge-un foc mis-tu-i-tor.

4. El spre ceruri strigă sus și pe pământ
și la judecată-Și cheamă neamul sfânt:
5. Strângeți-Mi pe-aceia ce i-am ales Eu,
ce-au primit prin jertfă legământul Meu.

6. Ceru-atunci va spune de dreptatea Sa,
El va fi acela ce va judeca... (oprire)

Psalmul 50

II

7. As-cul-tă-Mi azi înș-ti-in-ța-rea,
   și-al Meu Cu-vânt po-po-rul Meu,
   as-cul-tă Is-ra-el, căci Eu sunt
   Stă-pâ-nul, Dum-ne-ze-ul tău.

8. Nu pen-tru jert-fa ta te mus-tru,
   căci ea-Mi stă-n fa-ță ne-cur-mat;
9. nu voi lu-a nici țapi nici ta-uri
   din al tău sta-ul lă-u-dat.

10. C-a Mele-s toate câte-n câmpuri
    și-n munți și prin pădure sunt,
11. cunosc ce păsări sunt pe munte
    și-al Meu e tot ce-i pe pământ.

12. De Mi-ar fi foame nu ți-aș spune,
    căci tot ce-i pe pămânr e-al Meu.
13. Mănânc Eu oare țapi și tauri
    și sânge crezi tu că beau Eu?

14. Lui Dumnezeu adu-I ca jertfă
    ai mulțumirii dar curat,
    și împlinește-ți juruința
    făcută Celui Preaînalt.

15. În ziua de necazmă cheamă,
    căci Eu deplin te-oi izbăvi
    din greu Eu îți voi da scăpare,
    iar Tu atunci mă vei slăvi.

16. Dar celui rău îi zice Domnul:
    ce tot înșiri tu-a Mele legi,
    și spui de-a Mele legăminte,
    când tu nu vrei să le-nțelegi?

17. Când tu urăști a Mea mustrare,
    și-arunci-napoi Cuvântul Meu,
18. te-aduni cu hoții și curvarii
19. dai drumul gurii tot la rău.

    Urzești cu limba vicleșuguri
20. și stai mereu și clevetești,
    de frații tăi de-aceeași mamă
    cu tine, numai rău vorbești.

21. Acestea le-ai făcut... și totuși
    Eu am tăcut și-am așteptat,
    iar tu-ai crezut atunci că și Eu
    cu tine M-am asemănat.

Dar nu... ci pentru toate-acestea
degrabă Eu te voi mustra,
fărădelegea ta întreagă
Eu o voi pune-n fața ta.

22. Luați deci seama toți cei care
pe Dumnezeu vreți să-L uitați,
să nu vă sfâșii, că de nimeni
nu veți putea să fiți scăpați.

23. Acel ce-aduce mulțumire
ca jertfă, Mă va lăuda,
și-acela ce-și veghează calea
vedea-va mântuirea Mea!

Psalmul 51.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David. Făcut când a venit la el proorocul Natan, după ce intrase David la Bat-Șeba.

1. Mi-lă ai de mi-ne, Doam-ne, du-pă bu-nă-ta-tea Ta
du-pă ma-rea Ta-n-du-ra-re șter-ge făr-de-le-gea mea!
2. Spa-lă-mi cu de-să-vâr-și-re mul-te-le-mi ne-le-giu-iri,
cu-ră-ță-mă de pă-ca-tul ca-re nu-mi dă li-niș-ti-ri!

3. Că-mi cunosc și știu prea bine toată fărdelegea-mi grea,
și păcatul meu stă, Doamne, necurmat-naintea mea.
4. Numai contra Ta, o, Doamne, numai Ție Ți-am greșit
și-naintea Ta, Stăpâne, ce e rău am făptuit.

Astfel că în hotărârea-Ți vei fi drept când vei lucra,
și vei fi fără de vină Doamne-n judecata Ta.
5. Iată că născut sunt, Doamne, în nelegiuirea grea,
și-n păcat adânc de moarte mi-a dat viață maica mea.

6. Dar Tu ceri ca adevărul în adâncul meu să-l țin,
fă să stea înțelepciunea înăuntr-ul meu deplin!
7. Curățește-mă cu isop și-al meu duh va fi sfințit,
spală-mă ca și zăpada, Doamne, fi-voi mai albit!

8. Fă-mă, Tu, s-aud de-apururi bucurii și veselii,
și-atunci oasele-mi zdrobite se vor bucura-n vecii!
9. O, întoarce-Ți, Tu, privirea de la multul meu păcat,
șterge-mi toată fărdelegea, Doamne, și voi fi curat!

10. Inima curată-n mine, Domnul meu, zidește Tu,
și-un duh nou, un duh statornic, Doamne-n inimă-mi adu!
11. Nu mă lepăda Preasfinte de la Fața Ta nicicând,
și să nu iei de la mine, Doamne, Duhul Tău cel Sfânt!

12. Bucuria mântuirii dăruiește-mi-o Tu iar,
    sprijinește-mă cu Duhul îndurării plin de har!
13. Atunci învăța-voi calea pe-acei care nu vor ști,
    vor întoarce păcătoșii și la Tine vor veni.

14. Dumnezeul meu, o șterge-mi vina sângelui vărsat,
    și-a mea limbă lăudat-va îndurarea-Ți ne-ncetat.
15. Doamne, buzele-mi deschide-mi, căci eu cât voi mai trăi,
    numai slava Ta, o, Doamne,slava Ta o voi vesti!

16. O, dacă-ai fi vrut Tu jertfe, câte jertfe ți-aș fi dat,
    însă arderile jertfei Doamne, Tu le-ai lepădat.
17. Jertfa ce-o iubește Domnul, este duhul cel zdrobit,
    Dumnezeul meu, aceasta nicicând n-ai disprețuit.

18. Doamne, spre Sion îți varsă binefacerile-Ți mari,
    pe Ierusalim zidește-l 'nalță-i, Doamne, ziduri tari!
19. Atunci jertfe ne-ntinate vei primi așa cum vrei,
    și-atunci, Doamne, vor aduce pe altarul Tău viței!

Psalmul 52

Către mai marele cântăreților. O cântare a lui David. Făcută cu prilejul calor spuse de Doeg, edomitul, lui Saul, când zicea: 'David s-a dus în casa lui Abimelec'.

I

1. De ce tu om crud, oare
   cu ră-ul te-ai fă-li?
   - a Dom-nu-lui blân-de-țe
     în veci va dăi-nu-i…

2. Cu lim-ba ta spur-ca-tă
   doar re-le năs-co-cești,
   ca bri-ciul ca-re ta-ie
   vi-clean și rău ce ești.

3. Tu mai degrabă răul
   ca binele lucrezi,
   minciuna mai degrabă
   ca adevărul crezi (oprire)

   De ce tu om crud, oare
   cu răul te-ai făli?
   - a Domnului blândețe
     în veci va dăinui…

Psalmul 52
II
(se va cânta începând cu versetul 8)

4. Iubești numai cuvinte de vieți nimicioare,
om, plin de răutate cu limbă-nșelătoare.

5. De-aceea Cel Puternic te-o bate pe vecie,
din cortu-ți te va scoate, din casa ta pustie
ți-o smulge rădăcina din țara Sa cea vie… (oprire)

6. Cei fără de prihană, vedea-vor și s-or teme,
râzând de cel rău dânșii vor zice-n astă vreme:
7. ‘Acesta nu-L luase pe Domnul ca Cetate
ci se-ncredea-n averea-i și-n multa-i răutate.’

8. Dar eu sunt lân-gă Dom-nul, cum e măs-li-nul ver-de
mă-n-cred în bu-nă-ta-tea-I ce-n veci nu se va pier-de.

9. Te voi slăvi, o, Doamne, de-a pururea pe Tine,
că-n marea-Ți bunătate lucrat-ai pentru mine,

Și pentru-ai Tăi avea-voi nădejde și credință,
în Numele Tău care mi-e-n veci bunăvoință.

Psalmul 53
Către mai marele cântăreților. De cântat pe flaut. O cântare a lui David.

1. Ne-bu-nul gră-ieș-te în i-ni-ma lui că nu-i Dum-ne-zeu,
stri-ca-tă e lu-mea în fap-te u-râ-te, fac oa-me-nii rău.

Nu este ni-ciu-nul să fa-că ce-i bi-ne, iar Dom-nul de sus
2. din ce-ruri se ui-tă de este vre-u-nul să-L cau-te su-pus.

3. Dar toți rătăciră și toți se stricară, căzuți de la har,
o, nu e niciunul să facă ce-i bine, niciunul măcar.

4. Pierdutu-și-au oare toți mintea aceia ce relele fac,
de-Mi mănâncă poporul cum pâinea și-o mâncă și Domnului tac?

5. Atunci tremura-vor de-o spaimă inită și făr-vreun temei,
chiar Domnul va frânge pe cei ce-ți vor răul, lovindu-i pe ei.

Și tu îi vei face pe toți de rușine, că Domnul cel sfânt
pe ei lepădându-i, vor fi de rușine lăsați pe pământ.

6. O, cine porni-ți-va din Sion scăparea sărman Israel
o, cine-o va face de-acum să pornescă spre tine din el?

Când Domnul va-ntoarce-napoi pe toți prinșii poporului sfânt

cânta-va Israel și Iacov sălta-va pe noul pământ.

Psalmul 54

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde. O cântare a lui David. Făcută atunci când au venit Ziftiții să spune lui Saul:”Știți că David este ascuns printer noi?”

1. O, sca-pă-mă, Doam-ne, prin Nu-me-le Tău,
   și fă-mi tu drep-ta-te cu-a Ta-le pu-teri,
2. a mea ru-gă-ciu-ne mi-auzi, Dom-nul meu,
   când gu-ra mea stri-gă din mul-te du-reri,
   când gu-ra mea stri-gă din mul-te du-reri...

3. Căci iată, străinii încep a veni
   cu mult-asuprire viața să-mi ia,
   ei nu vor, o, Doamne, de Tine a ști,
   departe-i de dânșii cunoașterea Ta,
   departe-i de dânșii cunoașterea Ta... (oprire)

4. Da, Domnul îmi este pe veci ajutor,
   El pururea-i sprijin la sufletul meu.
5. Tot răul se-ntoarce pe-acei care-l vor,
   și Domnul zdrobi-i-va căci bun e mereu,
   da, Domnul zdrobi-i-va căci bun e mereu.

6. Atunci jertfe bune-Ți voi da pe deplin,
   slăvind al Tău Numecă-i bunvoitor,
   căci El mi-e scăparea din orișice chin,
   și-mi face vrăjmașii precum e-al meu dor,
   îmi face vrăjmașii precum e-al meu dor !

Psalmul 55

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde. O cântare a lui David.

1. Doam-ne, ia-mi a-min-te ru-ga, de-al meu stri-găt nu Te-as-cun-de
   ci mi-ascult-a mele ce-reri,
2. o, as-cul-tă și-mi răs-pun-de.

3. Ră-tă-cesc în-coaci și-n-co-lo, mă sfâr-șesc în fră-mân-ta-re,
4. pen-tru că vraj-ma-șu-a-su-pra-mi fa-ce zar-vă și-a-pă-sa-re.

   ci-mi aruncă nenorocul urmărindu-mă-n mânie,
5. inima mi se-nfioară, mă-ngrozesc de-a lor urgie.

6. Eu zic: o, ca porumbelul de-aş avea şi eu aripă
aş zbura de-aici şi-aflare-aş undeva odihnă-o clipă.

7. Aş fugi cât mai departe să-mi fac casă-ntr-o pustie,
nimenea să nu mă vadă, nimenea să nu mă ştie... (oprire)

8. Aş fugi cât mai degrabă într-un loc de-adăpostire,
de-acest vânt aşa năprasnic de furtună şi-asuprire.

9. Doamne, nimiceşte-i astăzi şi-a lor limbă să se-mpartă
căci în orice zi-n cetate numai silă văd şi ceartă.

10. Zi şi noapte, ei pe ziduri, dau ocol după cetate
şi în sânu-le sunt numai fărdelegi şi răutate.

11. Răutatea-i şade-n mijloc şi s-arată-n mii de feţe,
vicleşugul şi-nşelarea nu-i lipsesc de pe pieţe.

12. Nu vrăjmaşul mă înfruntă c-aş răbda şi n-aş răspunde,
nu duşmanul vine-n contră-mi, c-aş fugi şi m-aş ascunde.

13. Ci tu-acel pe care pururi Te-am crezut cu mine una,
tu, cu care-am fost prieten, fraţi de cruce totdeauna.

14. Noi, care trăiam odată în plăcută prietenie,
şi mergeam în Casa sfântă cu mulţimea-n veselie.

15. Moartea peste ei să vină, vii în groapă să pogoare,
căci în casa lor şi-n inimi răutatea loc îşi are.

16. Eu spre Domnul strig iarăşi, Domnul iar o să mă scape,
17. seara-n zori şi la amiază, gem şi-oftez...El este-aproape.

18. El din lupta-n care sufăr, m-o scăpa si da-mi-va pace,
Căci atât de mulţi sunt Doamne, cei ce rău doresc a-mi face.

19. Auzi-i-va pe ei, Domnul, şi smerire-o să le vie,
de la Domnul, ce din veacuri stă pe scaunul de domnie ! (oprire)

Căci la ei nu-i nici o urmă de nădejde sau schimbare,
ei, de Dumnezeu, n-au frică, nici de-a Lui putere mare.

20. Ei pun mâinile pe-aceia ce trăiesc cu ei în pace,
și își calcă-ntotdeauna legământul ce l-ar face.

21. Gura lor ca de smântână-i, dar în inimi numai ură,
vorba lor i-alunecoasă, dar ca săbii ies din gură.

22. A ta soartă tu în mâna Domnului ți-o-ncredințează,
El te-ajută, că nu lasă pe neprihănit sa cază.

23. Și Tu Doamne, pogorî-vei pe cei răi în fund de groapă,
Pe-acei oameni ce cu sânge și cu-nșelăciuni s-adapă.

Ei din scurtele lor zile n-ar trăi nici jumătate
însă eu mă-ncred în Tine, pentru-a mele zile toate !

Psalmul 56

Către mai marele cântăreților. Se cântă ca "Porumbel din stejari îndepărtați". O cântare de laudă a lui David. Făcută când l-au prins filistenii la Gat.

I

1. Ai mi-lă de mi-ne, Doam-ne,
mi-la Ta ce-reas-că,
că vin niș-te oa-meni ia-răși
să mă hăr-țu-ias-că.
zil-nic fac răz-boi cu mi-ne
să mă chi-nu-ias-că !

2. Toată ziua-mi caută ceartă
cei vrăjmași cu mine,
sunt mulți Doamne, și se luptă
fără de rușine,
3. orișicând mă tem, o, Doamne,
eu mă-ncred în Tine...

4. Eu mă laud doar cu Domnul,
și cuvântu-I tare,
eu mă-ncred în El, și teamă
inima mea n-are,

ce-mi pot face niște oameni
ce-mi pot face oare ?

5. Ei mereu mi-ating dreptatea,
și-au doar gânduri rele,
6. uneltesc, pândesc și-mi caută
urma căii mele,
căci doresc să-mi ia viața
și zilele mele.

7. Ei nădăjduiesc să scape
prin neleguire,
o dobori a lor popoare,
Doamne, cu grăbire,
în mânia Ta doboară-i,
Doamne, cu grăbire...

8. Tu îmi numeri a vieții
pași de pribegie,
pune-mi lacrimile-n vasul
Tău, și mi le scrie,
știu că-n cartea Ta sunt scrise,
Doamne, pe vecie !

Psalmul 56

I

9. Toți vraj-ma-șii mei dau fu-ga,
când Te strig pe Ti-ne,
știu și ei ca Tu ești, Doam-ne,
pu-ruri lân-gă mi-ne,
știu ca Tu mă a-peri, Doam-ne,
și că ești cu mi-ne !

10. Eu mă voi făli cu Domnul,
și Cuvântu-I tare
11. mă încred in El și teamă
inima mea n-are !
ce-mi pot face niște oameni,
ce-mi pot face oare?

12. Doamne, eu țin juruința
cea făgăduită,
și îți voi aduce jertfe
pentru mulțumită !

Jertfe-alese și plăcute
pentru mulțumită !

13. Căci m-ai izbăvit de moarte
și de la cădere,
ca să-Ți pot umbla-nainte,
Doamne-n mângâiere !
Cu cei vii, Doamne-n lumină
și în mângâiere !...

Psalmul 57

Către mai marele cântăreților. “Nu nimici”. O cântare de laudă a lui David. Făcută când a fugit în peșteră urmărit de Saul.

1. Ai mi-lă, Doam-ne, ai de mi-ne mi-lă,
că-n Ti-ne cre-de su-fle-tu-mi su-pus,
și sub a-ri-pa Ta îmi caut scă-pa-rea,
pân-ce ne-no-ro-ci-rea s-o fi dus.

2. Eu strig spre Dom-nul Cel din î-nal-ți-me,
Cel ca-re pen-tru mi-ne va lu-cra,
3. și El, din cer tri-mi-te-mi-va scă-pa-rea,
chiar când cel rău o-cări mi-ar a-run-ca ! (oprire)

Da, Domnu-mi va trimite bunătatea
și-a Lui credincioșie-n orice loc.
4. Mi-e sufletul ca între niște fiare
ca niște oameni care varsă foc.

5. Dar Tu Te-nalță peste ceruri Doamne,
Pe tot pământu-ntinde-Ți slava Ta !
6. Ei mi-ntinseseră un laț în cale,
Și sufletul mi se încovoia.

Mi-au fost săpat o groapă înainte,
dar au căzut curând tot ei în ea...
7. Mi-e tare inima, o, Doamne, tare
din harfă și-alăută-Ți voi cânta.

8. Treziți-vă, voi suflete și harfă
în zori de zi mă voi scula să cânt,
9. Te voi slăvi printre popoare, Doamne,

Te voi cânta-ntre neamuri pe pământ !

10. Căci bunătatea-Ți pân-la cer ajunge,
și pân-la nori credincioșia Ta,
11. înalță-Te Tu peste ceruri Doamne,
pe tot pământul slava Ta va sta.

Psalmul 58

Către mai marele cântăreților. 'Nu nimici'. O cântare de laudă a lui David.

1. Tă-când veți fa-ce oa-re voi
drep-ta-te, în sim-ți-re,
a-șa veți ju-de-ca voi drept
și fă-ră păr-ti-ni-re?

2. Dar voi din con-tră să-vâr-șiți
în i-nimi fap-te gre-le,
în ța-ră pu-neți sâl-ni-cii
în cum-pe-ni-le re-le.

3. Cei răi, din sânul mamei lor
stricați sunt toți, anume
cei mincinoși se rătăcesc
chiar când se nasc pe lume.

4. Otrava lor e ca șerpi
ca de-o aspidă surdă,
ce își astupă-a ei urechi
ca glas să nu audă.

5. Să nu audă glas plăcut,
nici vorbă-ncântătoare,
nici viers frumos de cântăreț,
nici șoapte de chemare…

6. Zbrodește, Doamne, dinții toți
din gurile lor rele
sfărâmă-acestor pui de lei
și smulge-a lor măsele.

7. Ca apa ce se scurge-i fă
și ei să se topească,
săgețile ce-aruncă ei
în veci să nu rănească.

8. Așa cum piere-un melc umblând,
umblând și ei să pieie
să n-aibă văz ca fătul mort
în sân la o femeie.

9. Nainte ca sub oala lor
un foc de spin s-apuce,
pe verde sau uscat, la fel
vârtejul îl va duce…

10. Cei buni cânta-vor bucuroși
în zi de răzbunare,
în răul sânge-al celor răi
scăldând a lor picioare.

11. Și-atunci toți oamenii-or grăi:
da, este o răsplată
pentru acei neprihăniți,
o dreaptă judecată!...

Da, este-un Dumnezeu slăvit,
El le cunoaște toate,
El pe pământ va judeca
pe toți după dreptate!

Psalmul 59

Către mai marele cântăreților. 'Nu nimici'. O cântare de laudă a lui David. Făcută când a trimis Saul să-i împresoare casa și să-l omoare.

I

1. O, sca-pă-mă, Tu, Doam-ne, de-ai mei vrăj-mași cu bi-ne,
de toți ai mei po-triv-nici scu-teș-te-mă pe mi-ne.
2. De-a-ce-ia ce fac ră-ul, cu mâ-na Ta mă sca-pă,
și de a-ce-ia ca-re cu sân-ge se a-da-pă…

3. Căci iată-i stau la pândă viața a mi-o prinde
acei porniți la rele vreau curse a-mi întinde.
Urzesc la lucruri rele în contra-mi îndreptate,
deși n-am nici o vină și n-am făcut păcate.

4. Cu toate că n-am vină, cel rău se pregătește,
trezește-Te, ieși, Doamne-nainte-mi și-i privește!
O, Doamne, Dumnezeul oștirilor slăvite,
de-ai pedepsi pe-acele popoare răzvrătite…

Și nini de unul, Doamne, de n-ai avea-ndurare,
că-s vânători și-obraznici, nelegiuiți sub soare! (oprire)

Psalmul 59

II

6. Se-n-torc în ori-ce sea-ră, ur-lând ca niș-te câini,

și dau o-col ce-tă-ții, să ca-dă pra-dă-n mâini,

7. din gu-ra lor ies re-le țâș-nind ne-le-giu-it,

pe bu-za lor sunt să-bii, zic: 'Ci-ne-a a-u-zit?'

8. Dar Tu de ai râzi, Doamne, de neamuri îți bați joc,
9. oricât le-ar fi puterea, eu, Doamne-n orice loc
în Tine am nădejdea, Tu-mi ești scăparea mea
10. nainte-mi iese Domnul, în bunătatea Sa!

Da, Domnul mi-împlinește dorința ce-o nutresc,
în sufletul meu față de câți mă prigonesc!
11. Nu-i omorî, păstrează-i, să știe neamul tot,
ci fă-i pribegi, doboară-i, o, Doamne Savaot!...

12. În gura lor păcat e la orișice cuvânt,
mândria lor să-i piardă, căci bleastămă și mint!
13. Mânia Ta să-i piardă, în veac a nu mai fi,
să știe că pe Iacov, întreg, Tu-l vei domni. (oprire)

(se cântă doar partea întâia)

III

14. Ca niște câini ce urlă se-ntorc în orice seară,

și dau ocol cetății să cadă pradă-n gheară,

15. se duc încoaci și-ncolo și caută-n veci mâncare

și totuși totdeauna sunt fără săturare.

16. Dar eu a Ta putere o cânt de dimineață,

căci Tu-mi ești Turnul tare și izbăvirea-n viață!

17. Te voi slăvi pe Tine, Tărin mea cea tare,

căci Tu, preabune, Doamne, mi-ești Turnul de scăpare!

Psalmul 60

Către mai marele cântăreților. Se cântă ca și “Crinii Mărturiei”. O cântare de laudă a lui David, spre învățătură. Făcută când a purtat război cu sirienii din Mesopotamia și cu sirienii din Țoba și când s-a întors Ioab de a bătut în Valea Sării douăsprezece mii de edomiți.

1. O, Doam-ne, Tu ne-ai le-pă-dat,
   vin iar și ne ri-di-că.
   Prin lu-me ne-ai îm-prăș-ti-at
   pe noi pe toți ne-ai mâ-ni-at,
   o, vi-n-o iar ca al-tă-dat,
   vin-iar și ne ri-di-că.

2. Pământul, Tu l-ai zguduit,
   O, vindecă-l Tu iară !
   Pământul, Tu l-ai zguduit,
   l-ai despicat și l-ai rănit,
   o, drege-l unde-i greu lovit,
   și vindecă-l Tu iară !

3. Ai încercat poporul Tău,
   vin-dă-i iar mângâiere
   și l-ai trecut prin locul greu,
   l-ai adăpat cu vinul rău,
   de-a amorțit în chinul său,
   -dă-i iarăși mângâiere !

4. Ai dat poporului Tău steag
   să-l ‘nalțe fără frică,
   le-ai dat să-nalțe sfântu-Ți steag,
   pentru-Adevărul Tău cel drag,
   o, du-l pe-al biruinței prag,
   să-l ‘nalțe fără frică !

5. Ai tăi iubiți, să poată-avea,
   vin-dă-le Tu, scăpare !
   Ajută-ne, prin dreapta Ta,
   auzi-ne, când Te-om ruga
   ascultă-ne când Teom chema
   și dă-ne-n veci scăpare. (de la verset 6 la verset 8 nu se cântă)

6. Grăit-a Sfântul Dumnezeu,
   -Eu sunt Biruitorul !
   Sihem și Sucot le-mpart Eu,
7. Manase și Galaad e-al Meu,
   Efraim și Iuda tot ce vreu,

Eu sunt Biruitorul !

8. Moabul loc mi-e de spălat,
căci Eu sunt peste toate,
peste Edom M-am ridicat,
și filistenii-n lung și-n lat
de slava Mea s-au bucurat,
căci Eu sunt peste toate !

9. În Edom, locul întărit
o, cine ne va duce ?
10. Ori nu Tu, Domnul cel slăvit,
Tu care-acum ne-ai părăsit,
și cu ai noștri n-ai ieșit,
Tu, Doamne, ne vei duce !

11. Dă-ne-ajutor să izbândim
că omul nu ne poate.
12. Cu Dumnezeu noi biruim
cu El mari lucruri săvârșim,
cu El vrăjmașii ni-i zdrobim
cu Domnul, căci El poate !

Psalmul 61

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde. Un psalm al lui David.

1. As-cul-tă-mi, Doam-ne, stri-gă-te-le me-le
și ia-mi a-min-te ru-gă-ciu-nea mea,
2. căci de la ca-pul lu-mii strig spre Ti-ne,
și-mi zi-ce cu mâh-ni-re i-ni-ma:

Mă du pe stânca ce n-o pot ajunge,
că-i prea înaltă, singur nu răzbesc,
3. căci Tu ești adăpostul meu cel tare,
turn contra celor ce mă dușmănesc!

4. Aș vrea să locuiesc pe veci cu Tine
în cortul Tău nespus de minunat,
sub adăpostul aripilor Tale
s-aleg mereu să pot fi apărat… (oprire)
5. Căci Tu mi-asculți a mele juruințe,
și moșteniri cerești îmi dăruiești,
6. la cel iubit, Tu, zilele-i adaugi,
și pe vecie anii i-i lungești.

7. În veci să stea pe scaunu-i de domnie,
veghează-l, Doamne-n bunătatea Ta,

8. atunci plini-mi-voi zilnic juruința
   și pururi sfântu-Ți Nume voi cânta!

Psalmul 62

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David. După Iedutun.

1. Da, nu-ma-n Dum-ne-zeu se-n-cre-de
   de-a pu-ruri su-fle-tu-mi me-reu,
   căci de la El în-tot-dea-una
   îmi vi-ne a-ju-to-rul meu.

2. Da, El îmi es-te stân-ca și-a-ju-to-rul,
   și turn în ca-re voi scă-pa
   de-a-ce-ia nici-de-cum în via-ță
   eu, Doam-ne, nu m-oi clă-ti-na.

3. O, până când asupra unui
   om necăjit vă năpustiți,
   și până când căutați cu toții
   să-l doborâți și nimiciți,

   Ca pe-un zid gata să se surpe
   ca pe-un gard șubred dărâmat?...
4. Ei pun la cale să-l doboare
   din locul unde e-nălțat.

   Le place-n veac numai minciuna
   a spune-o și-a o asculta,
   cu gura binecuvintează,
   dar blastămă cu inima. (oprire)

5. Da, suflete, te-ncrede0n Domnul,
   nădejdea vine de la El.
6. Da, El mi-e Stânca și-ajutorul
   și nu m-oi clătina defel.
7. Pe Dumnezeu se-ntemeiază
   și sprijinul și slava mea,
   în El mi-e stânca și puterea
   și-adăpostirea-n vreme grea.

8. Încredeți-vă-n El, popoare,
   în orice-mprejurări v-aflați,
   El este adăpostul nostru
   Lui, inimile vă vărsați. (oprire)

9. Da, oamenii sunt o nimica,
   minciună sunt toți fii lor,
   puși în cântar toți laolaltă
   ar fi ca aburul ușor.

10. Nu vă-ncredeți în asuprire
și cu răpiri nu v-amăgiți,
când cresc averile, de ele
voi inima nu v-o lipiți.

11. O dată, Dumnezeu, vorbit-a
de două ori am auzit,
că-n veci puterea este numai
a Dumnezeului slăvit.

12. A Ta-i și bunătatea, Doamne,
o, veşnic Bun, Tu, singur ești
căci Tu, la fiecare-odată,
dup-a lui faptă-i răsplătești!

Psalmul 63

Un psalm al lui David. Făcut când era în pustia lui Iuda.

1. O, Doam-ne, Tu-mi ești Dom-nul și eu Te ca-ut pe Ti-ne,
și du-pă Ti-ne-mi cau-tă tot su-fle-tu-n-se-tat,
și tru-pul meu te cau-tă tân-jind în lungi sus-pi-ne,
ca-n lo-cul fă-ră a-pă, pus-tiu și sec și-us-cat.

2. Așa privesc, eu, Doamne, în sfânta Ta cetate,
să-Ți văd a Ta putere și slava-Ți s-o privesc.
3. Mai mult decât viața e marea-Ți bunătate,
de-aceea-a mele buze Te cântă și slăvesc!
4. Te-oi binecuvânta dar, a-mele zile toate,
și-n Numele Tău mare eu mâinile-oi-nălța!
5. Se satură-al meu suflet hrănit ca de bucate,
strigând de bucurie îți cântă gura mea!

6. Când noaptea-n așternutu-mi de Tin-mi-aduc aminte,
și când gândesc la Tine în nopți de priveghieri…
7. Căci Tu-mi ești ajutorul, sub aripile-Ți sfinte,
sunt plin de veselie și plin de mângâieri.

8. E sufletul meu, Doamne, pe veci lipit de Tine,
cu mâna Ta cea dreaptă Tu pururi mă ajuți!
9. Dar cei ce-mi caută viața – cu mâini de sânge pline –
în adâncimea morții se duc pe veci pierduți.

10. Și dați vor fi la săbii, șacalii o să-i prade,
11. dar cel iubit în Domnul, pe veci s-o bucura,
oricine Lui îi jură, pe veci în cinste șade,
căci gura mincinoasă oricând va astupa…

Psalmul 64

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

1. As-cul-tă-mi gla-sul, Doam-ne, as-cul-tă-mi-l când gem,
pă-zeș-te-mă de cel rău de ca-re eu mă tem.

2. Pă-zeș-te-mă de cur-se, de oa-me-nii stri-cați,
de cea-ta gă-lă-gioa-să a ce-lor bles-te-mați !

3. Ca sabia li-e limba și-ntruna și-o ascut,
aruncă vorbe-amare în cel ce n-are scut.

4. Da, trag pe-ascuns spre-acela ce nu e vinovat
trag fără nici o teamă, când nu-i de așteptat.

5. Se-mbărbătează-n rele, țin sfat cum vor lucra
când pun la cale curse, zic:"Cine va vedea ?"

6. Urzesc neleguirea și zic:"Am izbutit !"
lăuntrul lor din inimi, ca iadu-i de cumplit

7. Dar Dumnezeu aruncă săgeți asupra lor
deodată într-o clipă lovoți ei cad și mor.

8. Căderea li se trage din limba lor cea rea,
toți cei ce văd, de-uimire prind capu-a-și clătina.

9. Toți zic cu frică: iată lucrarea Domnului
și recunosc c-aceasta e răsplătirea Lui.

10. Cei fără de prihană în Domnul sunt scutiți,

toți cei curați la suflet spun cât sunt de fericiți !

Psalmul 65

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David. O cântare.

1. Cu – n – cre – de – re o Doam – ne, Te – om lă – u – da – n Si – on
   și ori – ce ju – ru – in – ță fă – cu – tă – Ți vom pli – ni
2. căci Tu as – culți o Doam – ne al ru – gă – ciu – nii zvon

   de – a – ce – ia că – tre Ti – ne toți oa – me – nii – or ve – ni.

3. Mă copleșesc a – mele adânci fărădelegi, dar Tu ierta – vei, Doamne, păcatul ce – om avea.
4. Ferice de acela pe care Tu – l alegi, și îl primești – nainte – Ți, în curțile – Ți sa stea !...

   Ne – om sătura de – a tale mari binecuvântări, în casa Ta cea sfânta și – n Templul Tău să stăm.
5. În marea – Ți bunătate, cu milă și – ndurări și prin minuni ne – asculți Tu, când, Doamne, Te chemăm !

   Al mântuirii noastre, puternic Dumnezeu, nădejdea marii – ntinderi de mări si de pământ.

6. El intărește munții cu – a Lui puteri mereu,
7. El mările le – alină și – al țărilor frământ !

8. Cei care stau departe, se tem când faci minuni, Tu bucuri răsăritul si – apusu – ndepărtat,
9. Tu cercetezi pământul și Tu belșug i – aduni dumnezeiești izvoare și bogații i – ai dat.

   Tu le dai grâul care acuma este – n rod,

10. uzi brazdele, moi bulgări și binecuvintezi răsadul și sămânța întregului norod,
11. cu bunătăți, o, Doamne, Tu anu – ncununezi !
    Belșugul pe ogoare îl varsă pașii Tăi,
12. Tu – adăpi câmpii și dealuri încinse – n veselii,
13. e plin de oi pe câmpuri, e plin de grâu pe văi, și toate strigă, Doamne, de cânt si bucurii !

Psalmul 66

Către mai marele cântăreților. O cântare. Un Psalm.

I

1. Năl-țați lui Dum-ne-zeu-năl-țați
   stri-gări de bu-cu-ri-e,
2. A Nu-me-lui Său sla-vă toți
   cân-tați cu vred-ni-ci-e !

3. Zi-ce-ți-I Lui: ce mari Îți sunt
   lu-cră-ri-le si pa-șii,
   pen-tru-a-Tale mari pu-teri
   Te lin-gu-șesc vrăj-ma-șii.

4. Pământul Ți se-nchină tot
   ‘naintea Ta și cântă,
   Îți cântă Numele Tău sfânt
   și cinstea Ta cea sfântă !(oprire)

5. Veniți, priviți a Lui lucrări,
   o, cât de-nfricoșat e,
   când peste neamuri pe pământ
   lucrarea Lui s-abate !

6. El marea, în pământ uscat
   a prefăcut odată,
   și râul l-a trecut pe jos
   mulțimea bucurată.

7. Puternic El, Stăpân pe veci,
   și ochii slavei Sale
   privesc spre neamuri ca cei răi
   spre El să nu se scoale !

8. Popoare, binecuvântați
   pe Domnul nostru mare,
   și faceți să răsune-n veci
   a slavei Lui cântare !

9. El sufletul ni l-a păstrat
   cu viață prin pustie,
   n-a-ngăduit să clătinăm
   piciorul de slăbie.

10. Căci, Dumnezeule, ne-ai pus
pe noi la încercare,
și ne-ai trecut ca pe argint
prin focul din cuptoare.

11. Ne-ai dus în lanț, apoi ne-ai pus
pe coapse-o grea povară,
12. Pe capetele noastre mulți
Lăsași de-ncălecară !

Prin foc, prin flăcări am trecut,
prin râuri și prin ape,
dar Tu ne-ai scos, ne-ai dat
belșug, și-ai fost cu noi aproape.

13. De-aceea jertfe-n casa Ta
voi duce-n bucurie,
și juruințele ce-am spus
plini-mi-le-voi Ție !

14. Acele juruinți ce-au fost
de gura mea rostite,
când mă găseam în strâmtorări
și-n zile chinuite!

15. Îți voi aduce grase oi
ca jertfe de-arderi sfinte
berbeci aleși și oi și țapi...
de-aducere aminte !

Psalmul 66

I I

16. Ve-niți de m-as-cul-tați voi, câți
de Dom-nul vă veți te-me,
ca să vă spun ce-a fa-cut El,
cu mi-ne-a-tâ-ta vre-me.

Slă-vit să fie Dom-nul căci
20. nu-mi lea-pă-dă stri-ga-rea
și nu și-a-n-de-păr-tat nici-când
Ref. de mi-ne în-du-ra-rea...

17. Cum am strigat cu gura mea
spre El în strâmtorare,
și-ndată lauda a fost
pe limba mea, cântare.

18. Dac-aș fi-avut în cuget eu
porniri neleguite,
atuncea Domnul n-asculta
chemările-mi grăbite.

19. Dar Dumnezeu m-a ascultat
și-a luat aminte
la rugăciunea mea de-atunci
cânt I-am ieșit-nainte !

Psalmul 67

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde. Un psalm. O cântare.

1. Dumnezeu să aibă milă, să ne binecuvânteze,
El să facă sfânta-I Față, peste noi să lumineze...(oprire)

2. Ca pământul tot, o , Doamne, să cunoască-a Ta cărare,
toate neamurile să afle mântuirea Ta cea mare !...

3. Toate neamurile, Doamne, toate te slăvesc pe Tine,
4. și mulțimea de popoare sunt de veselie pline.

Căci Tu judeci pe popoare, Doamne, cu nepărtinire,
și dai neamurilor lumii pe pământ povățuire... (oprire)

5. Te slăvesc popoare, Doamne, neamurile-Ți dau cântare.
Roade-aduce tot pământul plin de binecuvântare !

6. Domnul Dumnezeul nostru ne dă har în orice vreme,
toate marginile lumii până-n veac de El s-or teme !

Psalmul 68
Către mai marele cântareților. Un psalm al lui David. O cântare.

1. Domnul Dumnezeu se scoală și vrajmașii-risipiți,
dinaintea Feței Sale, fug potrivnicii-ngroziți.

2. Cum se risipește fumul așa Tu-i vei risipi
cum topește focul ceara, Dumnezeu îi va topi.

3. Dar cei fără de prihană toți se bucură deplin,
înaintea Celui veșnic plini de veselie vin.

4. Toți lui Dumnezeu cântați-I, lăudați Numele Lui,
Faceți drum Celui ce trece peste fața câmpului.

Domnul este-al Lui Sfânt Nume, bucurați-vă în cor,
5. El orfanului i-e Tată, văduvei apărător.

Dumnezeul care șade, în locașul Său cel sfânt
6. El familie dă celor părăsiți pe-acest pământ.

El își izbăvește prinșii de război spre-a-i ferici
dar cei răzvrătiți în locuri seci pe veci vor locui.

7. Dumnezeule Puternic, când cu-al Tău popor ieșeai,
când în fruntea lui prin mare și pustie Tu mergeai...(oprire)

8. S-a cutremurat pământul, cerurile s-au topit
Dumnezeule naintea Ta Sinai s-a zguduit.

9. Ploaie binefăcătoare, Dumnezeule ai dat,
moștenirea Ta sleită, Doamne, cu putere-ai bucurat,

10. Și poporul așezat-a locuință-n țara sa,
care-o pregătiseși, Doamne, la săracii Tăi a da.

11. Un cuvânt grăiește Domnul, și femei cu bun cuvânt
purtătoare de vești bune, o oștire mare sunt,

12. Împărații-oștirii multe, fug si prada care-o las
o împart-aceia care stau și-acasă au rămas.

13. Pe când voi stați odihnă printre staule-n alint,
porumbelul are aripi coperite cu argint,

(aripi albe ca zăpada, ca omătul cel curat,)
și-a lui pene sunt de-un galben auriu si minunat.

14. Când a-mprăștiat în țară pe-mpărați, atunci Cel Sfânt,
se părea ca ninge-n Țalmon fulgi împrăștiați de vânt.

15. Munți ai Domnului, voi munți din Basan cu vîrfu-nalt,
16. de ce, munți cu-nalte piscuri, pizmuiți pe celălalt ?

Pe-acel munte ce-l alese Domnul loc la slava Sa,
pentru-acesta, pe vecie Dumnezeu în el va sta.

17. Ale Domnului Sfânt care numărate pe vecii,
douăzecile de mii sunt și cu miile de mii,

În mijlocul lor e Domnul, din Sinai venind pe vânt,
în locașul Său cel tainic, în locașul Său cel sfânt.

18. Te-ai suit pe înalțime, și pe munți i-ai dus pe ea,
Chiar cei răzvrătiți, și dânșii lângă Dumnezeu vor sta.

19. Binecuvântat să fie Domnul, care-n orice zi
poartă sarcinile noastre...Domnul ne va mântui ! (oprire)

20. Dumnezeu e nouă Domnul Izbăvirilor mereu,
căci El poate să ne scape de la moarte și de greu...

21. Domnul va zdrobi odată capul la vrăjmașii săi,
creștetul acelor care sunt neleguiți și răi.

22. Domnul zice-i voi aduce din Basan pe-ai Mei, șuvoi,
și din fundu-adânc al mării îi voi scoate înapoi.

23. Să-ți cufunzi picioru-n sânge, pân-și câinii tăi sa-și ia
partea lor din toți vrăjmașii ce doresc pieirea ta...

24. Ei îți vad a Ta intrare, Domnul și-mpăratul meu,
Dumnezeule intrarea Ta-n locașul sfânt al Tău.

25. Înainte-s cântăreții și-apoi cei cu harfe vin
între fete care sună din timpane cristalin.

26. Binecuvîntați pe Domnul, când vă adunați cu El,
binecuvântați-L, cei ce scoborâți din Israel !

27. Iată tânărul Beniamin ce-ntre dânșii stăpâni,
capetenii a lui Iuda, Zabulon si Neftali.

28. Dumnezeul Tău, puternic te-a făcut, poporul Său,
întărește-ți Doamne, fapta pentru noi, în Templul Tău.

29. Împărații Îți vor aduce daruri din Ierusalim
30. Înspăimântă, Daomne, fiara cea din trestii...s-o gonim.

Ceata de viței si tauri ai popoarelor ce mint,
calcă-i sub călcâi pe-aceia ce-și pun dragostea-n argint.

Risipește, Doamne-acele neamuri, care-au suflte rău,
ce le place să se bată și s-ar război mereu...

31. Cei mari din Egipt se urcă, înspre Dumnezeu cu zel,
Etiopia aleargă mâinile-ntinzând spre El.

32. Cântați Domnului, cântați-I ale lumii-mpărății,
și să laudați pe Domnul până-n veci de veșnicii !

33. Cântați Celui ce cu slavă stăpânește străbătând
cerul cerurilor veșnic...auzi glasul Lui tunând !

34. Dați lui Dumnezeu mărire, căci in cer e tare El,
Lui a cărui măreție este peste Israel !

35. Ce înfricoșat ești Doamne, Dumnezeule Preasfânt,
din locașul Tău din ceruri...pentru tot acest pământ.

Dumnezeul lui Israel dă la-ai Săi puteri deplin !
Binecuvântat să fie Dumnezeu...în veci, amin !

Psalmul 69

Către mai marele cântăreților. De cântat ca și ”Crinii”. Un psalm al lui David..

1. Doam-ne, sca-pă-mă, căci via-ța a-pe-le mi-o a-me-nin-ță.
2. în no-roi m-a-fund și nu pot a mă ți-nea-n cre-din-ță.
În pră-pas-ti-e că-zu-t-am, și dau ape pes-te mi-ne,
3. nu mai pot stri-gând, gâ-tle-jul mi se us-că în sus-pi-ne,
Doam-ne-n mul-te-le sus-pi-ne!

Se topesc privind spre Domnul, ochii mei de suferință,

4. și mai mulți decât sunt perii capului câți m-amenință.
Ce puternici sunt vrăjmașii, cei ce să mă piardă cată,
Trevuie să dau acuma ce eu n-am furat vreodată,
Doamne, n-am furat vreodată !...

5. Doamne, Tu-mi cunoşti, o, Doamne, şi-mi ştii trista nebunie,

știi de greşurile mele, că nu-Ţi sunt ascunse Ţie.
6. Pentru mine niciodată, Doamne, nu-i lăsa-n ruşine
pe nici unul din aceia ce nădăjduiesc în Tine !
Doamne, câţi se-ncred în Tine !

Nu roşească de ruşine, pentru mine niciodată,
Dumnezeul lui Israel, nimenea din câţi Te cată.
7. Căci doar pentru Tine, Doamne, eu acuma-ndur ruşine,
şi-mi acopere ocara faţa numai pentru Tine.
Doamne, numai pentru Tine.

8. Pentru fraţii mei, ajuns-am un străin şi-un fără nume
pentru fii mamei mele un necunoscut pe lume.
Zilnic viaţa mi-o mănâncă râvna pentru sfânta-Ţi casă,
şi ocara îndreptată către Tine mă apasă !
Doamne-ocara Ta m-apasă !

10. Eu postesc şi plâng cu jale, iar vrăjmaşul ocărăşte,
11. mă îmbrac cu sac in chinuri, iară el batjocoreşte.
12. Cei ce stau la porţi de sfaturi, între ei vorbesc de mine,
cei beţivi mă pun în cântec şi în vorbe de ruşine.
Doamne-n vorbe de ruşine.

13. Dar eu către Tine, Doamne, strig la vreme potrivită,
Tu trimite-mi ajutorul după mila Ta slăvită.
14. Doamne, scoate-mă din tină ca să nu m-afund mai tare,
să fiu izbăvit de cei răi, din prăpăstii şi pierzare.
Doamne, de-orişice pierzare.

15. Fă să nu mă-nece valul şi adăncul nu mă-nghită,
şi să nu se-nchidă groapa peste viaţa mea sfărşită.
16. Doamne-ascultă-mă, căci mare-i nestărşita-Ţi bunătate,
şi privirile spre mine, Tu, întoarce-le-ndurate !
Dumnezeule-ndurate !

17. Nu-Ţi ascunde sfânta Faţă, de-al Tău rob cu jale multă,
căci sunt in necazuri grele, o, grăbeşte şi m-ascultă !
18. Te apropie de mine, de-al meu suflet şi mi-il scapă,
Izbăvește-mă din cauza celor răi ce groapa-mi sapă !
Doamne, care groapa-mi sapă !

19. Tu ştii, Doamne, ce ocară mi se face şi ruşine,
toţi potrivnicii mei, Doamne, sunt-naintea Ta ştii bine.
20. Sunt bolnav şi de ocară inima mi se sfâşie,
aştept mângâieri şi milă, dar nu-i nimenea să vie.

Doamne, nimenea să vie .

21. Ei pun în a mea mâncare fiere-amară-n loc de apă,
şi-atunci când eu ard de sete, cu oţet ei mă adapă.
22. Facă-li-se-o cursă masa şi un laţ a lor hodină,
23. ochii lor să nu mai vadă cum e sfânta Ta lumină !
Doamne, sfânta Ta lumină !

Şi-a lor coapse chinuite să se clatine-n slăbie,
24. varsă-Ţi peste ei mânia şi aprinsa Ta urgie,
25. şi pustie le rămână locuinţa blestemată
nimeni nu mai locuiască a lor corturi niciodată.
Doamne nimeni, niciodată.

26. Căci ei prigonesc pe cei ce i-ai lovit Tu, ca pe mine,
povestesc durerea celor care-au fost raniâi de Tine.
27. Mai adaugă altă vină peste vina lor cea mare,
fă să n-aibă niciodată parte ei de-a Ta-ndurare !
Doamne, ei de-a Ta-ndurare !

28. Din a vieţii sfântă carte şterge viaţa lor pustie,
şi cu cei fără prihană ei în veci nescrişi să fie...
29. Eu sunt necajit şi sufăr în nenorocire-amară,
Dumnezeule-ajutorul Tău să mă ridice iară !
Doamne, mă ridice iară !

30. Atunci, lăuda-voi Doamne, al Tău nume prin cântare,
şi prin laudele mele da-Ţi-voi slava cea mai mare.
31. Lucru-acesta mai plăcut e ca o jertfă pentru Tine,
32. cei nenorociţi văd asta şi se bucură cu mine.
Doamne, şi ei toţi cu mine.

Voi cei ce căutaţi pe Domnul, vesel sufletul vă fie,
33. căci cu drag i-ascultă Domnul, pe săraci până-n vecie.
Şi nicicând nu-i uită Domnul pe-ai Lui robi din lanţuri grele,
34. Să-L slăvească cerul, lumea, mările şi ce-i în ele !
Doamne, şi cu ce-i în ele !...

35. El va mântui Sionul şi-a Lui Iuda ziduri sfinte,
şi-or fi iarăşi locuite cum erai mai înainte.
36. Robii Lui şi-a lor sământă le vor moşteni sub stele,
câţi iubesc al Lui sfânt Nume, liniştiţi vor sta în ele !
Doamne, liniştiţi în ele !

Psalmul 70

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David. Ca aducere aminte.

1. Gră-beș-te, Dum-ne-ze-ul meu,
   din greu mă iz-bă-veș-te
   în a-ju-to-rul meu când strig,
   o, Doam-ne, Te gră-beș-te !

2. Fă să ră-mâ-nă ru-și-nați
   cei ca-re via-ța-mi ca-tă,
   să dea-na-poi cei ce-mi do-resc
   pie-i-rea-a-pro-pi-a-tă !

3. Cei care râd și zic: ”aha”
   să fugă cu rușine,
4. Toți cei ce cautp Fața Ta,
   se bucure de Tine.

Câți mântuirea Ta iubesc
în veci să-Ți zică Ție:
”Slăvit să fie Dumnezeu,
pe veci de veșnicie !”

5. Eu sunt sărac și sunt lipsit
   grăbește-Te spre mine,
   și-ajută-mi Dumnezeul meu,
   mă scapă din suspine.

Căci Tu ești Ajutorul meu,
Izbăvitorul mare,
o, Domnul meu, nu zăbovi
adu-mi a Ta scăpare !...

Psalmul 71

1. În Ti-ne, Doam-ne-mi caut scă-pa-rea, să nu ră-mân de râs nici-când,
2. Mă sca-pă Tu-n a Ta drep-ta-te și iz-bă-veș-te-mă cu-rând !

U-re-chea plea-că-Ți-o spre mi-ne și dă-mi a-ju-to-ra-rea Ta.
3. Fii stân-ca mea de-a-dă-pos-ti-re în care ori-când să pot scă-pa !

Tu-ai hotărât a mea scăpare, Tu, stânca mea de ajutor,
4. o, scoate-mă din mâna celui nelegiuit și-asupritor !

5. Căci Tu îmi ești nădejdea, Doamne, din tinerețe Te iubesc,
6. din sânul mamei mele, Doamne, pe Tine eu mă sprijinesc !
7. La mulți ajuns-am de minune, dar Tu rămâi scăparea mea.
8. Mărirea Ta să-mi umple gura și-n orice zi îți voi cânta.

9. Nu mă lăsa când bătrânețea puterea mea o va slăbi,
10. căci iată iar vrăjmașii, Doamne, prind între ei a sfătui.

11. Ei zic: e părăsit de Domnul, să-l prindem, căci e lepădat,
12. Tu nu mă părăsi, o, Doamne, ci grabnic fă să fiu scăpat !

13. Ci să rămână de rușine cei care viața vor să-mi ia,
14. și eu în veci voi crede-n Tine și tot mai mult îți voi cânta !

15. Vesti-Ți-voi zi de zi Dreptatea, căci fără de margini ești de bun,
16. a-Tale mari lucrări, o, Doamne, a-Tale numai am să spun.

17. M-ai învățat din tinerețe și pân-acum eu Te vestesc,
18. o, nu mă părăsi Tu, Doamne, acuma când încărunțesc,

Ca să vestesc a Ta putere la cei de-acum și cei ce vin,
19. căci, Dumnezeul meu, Dreptatea Ți-ajunge pân-la cerul plin.

Tu Doamne-ai săvârșit atâtea mari lucruri... cine mai e așa ?
20. Tu ne-ai trecut prin mari necazuri, dar iarăși viața ne-o vei da.

Tu ne vei soate din adâncuri de-ntunecime și amar,
21. mărimea mea înalț-o iarăși, o, vino mângâie-mă iar !

22. Și Te voi lăuda în sunet de alăută, plin de zel,
îți voi cânta credincioșia, o, Sfântule-al lui Israel !

23. Când am să-Ți cânt, cu bucuria pe buze, fi-voi fericit,
cu bucuria-n al meu suflet pe care Tu l-ai izbăvit !

24. Și limba mea, o, să vestească zi după zi dreptatea Ta,
căci rușinați și de ocară sunt cei ce vor pierzarea mea !

Psalmul 72

Un psalm al lui Solomon

1. Dă la a-le-su-Ți, Doam-ne, a Ta-le ju-de-căți,
   și-a Ta drep-ta-te sfân-tă i-o dă la fi-ul său,
2. căci fă-ră păr-ti-ni-re va fa-ce el drep-tăți
   la toți ne-no-ro-ci-ții și tot po-po-rul Tău.

3. Vor duce pace munții, poporului iubit,
   și dealurile-asemeni pentru dreptatea Ta.
4. El face-va dreptate la cel nenorocit,
   zdrobind asupritorul, săracii-i va scăpa.

5. Așa că se vor teme de Tine nesfârșit,
   cât soare-o fi și lună, din neam ân neam, cei vii
6. vor fi ca ploaia care adapă-un loc cosit,
   ca stropii ploii repezi ce udă verzi câmpii.

7. În zilele lui bune cel drept va înflori,
   va fi belșug de pace pan-o-fi lună sus.
8. Din mare până-n mare doar El va stăpâni,
   din Râu și până-n margini de Răsărit și-Apus...

9. Vor genunchea-nainte-I cei care-s în pustii,
   vrăjmașii săruta-vor țărâna-ngenunchiați,
10. cu daruri regii din Tarsis și-ostroave vor veni,
   cu daruri mari ai Sebei și Sabei împărați.

11. Da, umiliți-nainte-I se vor pleca-mpărați
   și toate-a lumii neamuri doar Lui îi vor sluji,
12. căci Domnul izbăvește pe cei neajutorați,
   pe cei săraci ce strigă și nu-i cine-auzi.

13. De ei săraci și-n lipsuri avea-va milă-n veac,
   cu milă viața celor săraci o va scăpa,
14. scăpa-va de-apăsare și silă pe sărac,
   și scump va fi-al lor sânge în veac-naintea Sa,

15. Ei vor trăi, li aur din Seba îi vor da,
   se vor ruga întruna din suflte pentru El
   în orice zi din viață-L vor binecuvânta
16. va fi belșug în țară de grâu și de-orice fel.

Belșug de grâu din câmpuri și până-n vârf de munți,
cu spice clătinate ca cedrii din Liban,
și oamenii-nflori-vor cu-nseninate frunți,
ca iarba din câmpie, mai mult, cu orice an...

17. Și Numele-I întruna pe veci va dăinui,
cât soarele trăi-va al său Nume iubit,
cu El unii la alții de bune-și vor dori,
și-a lumii neamuri toate numi-L vor fericit !

18. Slăvit să fie Domnul, și binecuvântat
El Domnul, Dumnezeul, Cel tare-n Israel,
El, singurul ce face minuni neîncetat
căci nimenea nu este puternic cum e El...

19. Slăvit să fie Domnul, și binecuvântat
să fie sfântu-I Nume de slavă pururi plin,
de slava Lui se umple pământu-n lung și-n lat,
și tot pământul spună: în veci, amin, amin !

20. Sfâtșitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai.

Cartea a treia

Psalmul 73

Un psalm al lui Asaf

1. Da, bun es-te Dom-nul, bun cu-a-de-vă-rat
cu Is-ra-el, cel cu su-fle-tul cu-rat.
2. To-tuși să se-n-doa-ie al meu pi-cior era
pa-șii-mi e-rau ga-ta a a-lu-ne-ca.
3. Căci pri-veam cu jind la cei ne-so-co-tiți,
când ve-deam pe cei răi cât sunt de fe-ri-ciți.

4. Iată, pân-la moarte ei n-au nici un chin,
și-al lor trup este de grăsime plin,
5. n-au de suferițe parte pe pământ
și feriți de toate cele rele sunt.
6. De-aceea mândria este salba or,
și-asuprirea-i haina la asupritor.

7. Li se umflă ochii de grăsimea rea,
și-au mai mult decât le cere inima;

8. râd când răi la suflet de-asupriri vorbesc,
plini sunt de trufie și de sus privesc…
9. Își înalță gura pân-la cer de sus
și-a lor limbă tot pământul l-a supus;

10. De aceea iată toți la dânșii vin,
și înghite lumea apa lor din plin,
11. zicând:ce-o să poată Dumnezeu a ști,
ce-ar putea cunoaște Cel Preaînalt aci ?
12. Așa-s cei răi astăzi: fericiți mereu,
își măresc averea și nu știu de greu.

13. Geaba mi-am păstrat eu sufletul curat,
și-n neprihănire mâna mi-am spălat,
14. căci în fiecare zi mă văd lovit,
și în orice dimineață pedepsit.
15. Dac-aș zice: fac și eu cum fac cei răi,
n-aș fi credincios cu neamul a lor Tăi.

16. M-am gândit la astea ca să le-nțeleg,
dar zadarnic m-am trudit să le dezleg...
17. Pân-ce-am mers în sfântul Domnului lăcaș,
și-am privit sfârșitul omului vrăjmaș...
18. Tu-i pui Doamne-n locul cel alunecos
și-i arunci în prăpăd nimicindu-i jos...

19. Cum sunt nimiciți ei într-o clipă-atunci
sunt pierduți năprasnic și sfârșesc în munci.
20. Ca un vis la deșteptare, Doamne-așa
lepăda-i-vei Tu la deșteptarea Ta...
21. Când mi-era amară inima de-ajuns
și-n adânc de-acestea ma simțeam străpuns.

22. Eram prost și fără judecat-așa,
cum e dobitocul înaintea Ta...
23. Doamne, eu cu Tine sunt neîncetat
căci de mâna dreapta Tu m-ai apucat.
24. Cu-al Tău sfat bun viața-mi vei călăuzi
și-apoi în slavă Tu mă vei primi.

25. Doamne, doar pe Tine eu Te am în cer
și-aici doar de Tine eu mai am plăceri.
26. Inima și carnea pot a-mi se topi,
fiindcă Domnul pururi, partea mea va fi.

27. Doamne, câți se lasă, pier, se prăpădesc,
pierzi pe câți credința Ta o părăsesc.
28. Dar eu lângă Tine fi-voi dericit,
scutul meu, vesti-voi tot ce-ai făptuit.

Psalmul 74

O cântare a lui Asaf

1. De ce Tu, Dum-ne-ze-ul nos-tru, ne le-pezi pen-tru tot-dea-u-na,
și pen-tru ce te mâ-nii, Doam-ne, pe tur-ma din pa-șu-nea Ta.
2. Adu-Ți a-min-te de po-po-rul ce-o-da-tă Ți-a pur-tat cu-nu-na,
ce l-ai răs-cum-pă-rat, să-mân-ță-a moș-te-ni-rii a-l a-vea.

O, adu-ți de Sion aminte, că-n el Ți-aveai Tu locuința,
3. și-ndreaptă-Te spre-aceste locuri ce-s pustiite de nespus,
vrăjmașii nimicit-au totul în locu-n care-Ți stă Ființa,
4. cu ură-n Templul Tău mugit-au, și semne, semnul lor și-au pus.

5. Parcă erau ca unii care toporul-nalță-ntr-o pădure,
6. și ce curând sfărmară-acele podoabe-n care-a fost lucrat,
cu lovituri fără de milă de greu ciocan și de secure,
7. au ars locașul Tău...și-altarul l-au pângărit și dărâmat...

8. Ziceau: să-i prăpădim acuma...și-au ars tot ce era sfânt în țară,
9. z-noastre semne de-altădată, azi nu le mai vedem nicicând,
și azi nici un prooroc nu este, precum era odinioară,
nu-i nimenea-ntre noi să știe, să știe, Doamne până când...

10. Căci până când o, Doamne, oare vor tot huli asupritorii,
cât va nesocoti vrăjmașul întruna Numele-ți slăvit ?
11. De ce-Ți tragi înapoi Tu mâna, lovește-Ți batjocoritorii,
12. căci Tu ești Cel ce din vechime ajuți pe-al Tăi popor iubit.

13. Tu-ai despărțit a mării-adâncuri zdrobind balaurii din apă,
14. Tu ai zdrobit Leviatanul să-l mânce fiarele-n pustii,
15. Tu ai făcut de ies izvoare în văi ce nimeni nu le sapă,
și Tu uscat-ai, Doamne, râuri ce nu mai seacă, din câmpii !

16. A Ta e ziua, a Ta-i și noaptea, Tu ai dat și soare și lumină,
17. Tu-ai așezat a lumii margini, Tu ierni și veri ai rânduit,
18. adu-Ți aminte că vrăjmașii Te ocărăsc și-Ți caută vină,
și Sfântul Nume Ți-L hulește un neam adânc nechibzuit !

19. O, Doamne, nu lăsa Tu pradă viața turturelei Tale,

și nu uita până-n vecie pe-ai Tăi nenorociți în rău,
20. ai în vedere legământul, că-n țară-s hoți pe orice cale,
21. să scape de-apăsători săracul, să laude Numele Tău !...

22. O, scoală, apără-Ți pricina, Tu, Dumnezeule slăvite,
și vezi ocara ce-Ți aruncă cel fără minte ne-ncetat,
23. să nu uiți strigătul de hulă, nici vorbele nesocotite,
nici zarva celor răi și ura, ce cresc spre Tine necurmat...

Psalmul 75

Către mai marele cântăreților. “Nu nimici”. Un psalm al lui Asaf. O cântare.

1. Te lă-u-dăm, o, Doam-ne,
î veci Te lă-u-dăm,
noi ce-Ți ves-tim lu-cra-rea,
și Nu-me-le-Ți che-măm !

2. Când vre-mea ho-tă-râ-tă,
ve-ni-va-Dom-nu-a zis,
voi ju-de-ca-n drep-ta-te,
a-șa cum es-te scris.

3. De s-ar clin-ti pă-mân-tul
cu toți ce-l lo-cu-iesc,
Eu, Dom-nul, sunt A-ce-la
ce stâl-pii-i în-tă-resc. (oprire)

4. Eu zic la toți cei trufași:
”să nu vă îngâmfați”
și celor răi: voi capul
să nu vi-l ridicați...

5. Nu vă-nălțați voi capul
așa de sus acum,
și nu vorbiți cu-atâta
trufie pe-orice drum.

6. Că nici din răsărituri
și nici de la apus,
nici din pustiu, nu vine
nălțarea cuiva-n sus.

7. Ci, Dumnezeu e-Acela,
ce judecă pe rând,
pe unul îl coboară,
pe altul înălțând...

8. În mână-I e potirul
în care fierbe-un vin
plin de-amestecătură,
și de mânie plin.

Când El îl varsă-atuncea
cei răi din lume-l iau,
îl sug, îl sorb cu sete,
și pân-la fund îl beau.

9. De-aceste lucruri iată
eu voi vesti mereu,
și laudă și cinste
voi da lui Dumnezeu !

10. Și doborî-voi toată
puterea lor cea rea...
A celor fără vină
puteri se vor-nălța.

Psalmul 76

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde. Un psalm al lui Asaf. O cântare.

1. Dum-ne-zeu, în Iu-da, cu-nos-cut e El,
ma-re-I a Lui Nu-me pes-te Is-ra-el.
2. În Sa-lem Îi este cor-tul Lui iu-bit,
și-n Si-on e lo-cul Lui de lo-cu-it.

3. Acolo sfărmat-a El săgeți și-apoi
scuturi, săbii și-arme multe de război.
4. Tu ești mai măreț de mii și mii de ori,
mai puternic decât munți de răpitori.

5. Despoiați au fost vitejii inimoși,
și-adormiră-n moarte cei neputincioși.
6. La a Ta mustrare, Dumnezeu slăvit,
cai și călărime, toți au adormit.

7. Cât de-nfricoșat ești Tu-n mânia Ta,
cine poate-atuncea contra Ta să stea ?
8. Hotărâri din ceruri, Doamne, ai rostit
și-a tăcut pământul mut și îngrozit.

9. Când să faci dreptate Tu ridici cuvânt
să scapi nevoiașii toți de pe pământ. (oprire)

10. Omul Te slăvește și-n mânia sa
când Te-mbraci Tu, Doamne, cu urgia Ta.

11. Faceți juruințe și le împliniți,
toți cât stați cu Domnul, Domnului jertfiți.
12. El a frând mândria celui înălțat
pentru regii lumii El e-nfricoșat.

Psalmul 77

Către mai marele cântareților. După Iedutun. Un psalm al lui Asaf.

I

1. Strig cu gla-sul meu
că-tre Dum-ne-zeu,
strig cu gla-sul meu
că-tre Dum-ne-zeu,
El o să m-as-cul-te
ce-ea ce voi ce-re...

2. În necazul meu
caut pe Dumnezeu,
noaptea brațul meu
stă întins mereu
sufletul meu nu vrea
nici o mângâiere.

3. Mi-amintesc mereu,
eu, de Dumnezeu,
și suspin cu greu
în adâncul meu,
duhul mi se umple,
Doamne, de durere... (oprire)

Psalmul 77

II

4. Tu-mi ții pleoa-pe-le des-chi-se și de mult ce mă fră-mânt,
nu pot spu-ne nici o vor-bă, nu ros-tesc nici un cu-vânt.

5. Mă gân-desc la al-te zi-le și la anii de de-mult.
6. Toa-te cân-tu-ri-le me-le stau în noap-te și le-as-cult.

În a inimii străfunduri cugetul mi-l adâncesc,
și cu duhu-n frământare stau pe gânduri și grăiesc.

7. Lepăda-va oare, Domnul, până-n veacul cel de-apoi
și nu va mai fi El, oare, binevoitor cu noi ?

8. Iprăvitu-I-s-a, oare, bunătatea și-al Său dar,
I s-a dus făgăduința făr-să mai întoarcă iar ?

9. A uitat să se îndure, oare, Dumnezeu de noi,
în mânia-I și-a tras, oare, Domnul, mila înapoi ?... (oprire)

Psalmul 77

II

10. A-tunci îmi zic: eu su-făr și
mi-e i-ni-ma-n-tris-ta-tă,
căci dreap-ta Ce-lui Prea-î-nalt
nu-i cea de al-tă-da-tă...

11. Dar tot voi lăuda și-acum
lucrările Lui sfinte,
căci de-ale Tale mari minuni
demult, mi-aduc aminte.

12. Da,eu mi-oi aminti mereu
de-a Tale lucruri toate,
și de-ale Tale mari isprăvi
atât de minunate.

13. O, Doamne, ale Tale căi
sunt sfinte pe vecie,
ca Tine, care Dumnezeu,
puternic să mai fie ?

14. Căci numai Tu ești Dumnezeu,
ce faci minuni și care
Ți-ai arătat din veac în veac
puterea-ntre popoare.

15. Prin brațul Tău Tu-ai izbăvit
poporul din robie,
pe ai lui Iacov și Iosif
trecându-i prin pustie... (oprire)

Psalmul 77

I V

16. Când Te vă-zu-ră a-pe-le pe Ti-ne,
pe Ti-ne, Dum-ne-ze-u-le slă-vit,
cu-tre-mu-ra-tu-s-au de fri-că, Doam-ne,
și-a-dân-cu-ri-le lor s-au în-gro-zit.

17. Tur-na-t-au no-rii a-pe cu gă-lea-ta
și tu-ne-tul în nori a ră-su-nat,
ca ful-ge-re s-au por-nit a Ta-le
să-geți în toa-te păr-ți-le-au zbu-rat...

18. Vârtej pornit-au tunetele Tale,
și fulgerele lumea-au luminat,
mișcatu-s-au adâncurile toate
și tot pământul s-a cutremurat.

19. Tu Ți-ai croit un drum adânc prin mare
nu-Ți cunoscu nici urma Faraon.
20. povățuind poporul ca pe-o turmă
prin mâinile lui Moise și Aaron.

Psalmul 78

Un psalm al lui Asaf.

1. A-uzi po-po-rul meu, as-cul-tă în-vă-ță-tu-ri-le ce-ți spun,
luați a-min-te toți la sfa-tul și la cu-vân-tul meu cel bun.

2. Eu gu-ra mi-o des-chid și-n pil-de spun sfa-tul ce-lor de de-mult,

3. ce-am a-u-zit, ce știm și-a-ce-ea ce ne spu-neau pă-rin-ții mult.

4. Nu vom ascunde niciodată de-ai lor copii, ci vom vesti
a-Domnului lucrări la neamul de oameni care va veni,

puterea Lui cea minunată, minunile ce le-a lucrat,
5. El pune-o mărturie-n Iacov și-o lege-n Israel a dat,

Și la părinții noștri spus-a să-nvețe-n ea pe-ai lor copii,
6. s-o facă cunoscută celor ce vor veni, din fii în fii...

7. Ca toți cât vin, în veac sa-și pună încrederea în Dumnezeu.
A Lui lucrări să nu le uite li să păzească sfatul Său.

8. Să nu fie și asemeni, precum au fost părinții lor,
un neam neascultător de Domnul și răzvrătit și cârtitor,

Un neam ce n-are-un suflet tare ce neclintit să stea mereu,
și-al cărui duh să fie sincer și credincios lui Dumnezeu.

9. Ai lui Efraim fii, cu arcuri trăgând, din lupte-au fugit,
10. fiindcă legământul vieții, cu Domnul nu și l-au păzit,

Și n-au voit să umble-ntocmai cul Legea Lui le poruncea,
11. au dat uitării-a Lui lucrare și-a Lui minuni ce le făcea.

12. În a părinților lor față minuni făcut-a El (în van)
în a Egiptului țară și în câmpiile Țoan...

13. A despărțit în două marea și a deschis un drum prin ea,
ca niște ziduri-nalte apa, a ridicat-o El, să stea.

14. Și i-a călăuzit pe cale El ziua într-un stâlp de nor,
și noaptea-ntreagă cu-o lumină a unui foc strălucitor.

15. A despicat stânca-n pustie și astfel El le-a dat să bea,
ca niște valuri, ape multe, să-i potolească, revărsa.

16. Din stâncă El le-a dat izvoare și apă multă, unde nu-i,

17. dar ei n-au încetat păcatul și răzvrătirea-n contra Lui.

18. Inimile lor stricate pe Dumnezeul Îl ispiteau,
având mâncare după pofta cea rea ce-n inimă opreau.

19. În contra Domnului vorbit-au zicându-și oare va putea
să pună Dumnezeu o masă, aicea în pustia grea ?

20. Da, iată, El lovit-a stânca și apre s-au vărsat pârău,
dar va putea El să dea pâine și carne la poporul Său ?

21. Le-a auzit cârtirea Domnul, și cu mânie mare El,
ca focul S-a aprins în contra lui Iacov și lui Israel,

22. Fiindcă n-au crezut în Domnul și-n ajutorul minunat...
23. Dar El la nori a dat poruncă și cerul El a descuiat.

24. Și a plouat la ei cu mană și grâu din cer le-a dăruit,
25. șâncat-au pâinea cea aleasă, pe săturate s-au hrănit.

26. Apoi a pus să sufle vântul din răsărit și miazăzi
27. și a ploua la ei cu păsări cât pulberea, spre-a se hrăni
28. Căzut-au păsări ca nisipul în jurul și-mprejurul lor,
29. ei au mâncat pe săturate... li se-mplinise-aprinsul dor.

30. Dar pofta nu și-au fost plinit-o,
31. când Dumnezeu s-a ridicat,
lovind pe cei mai tari de moarte, și tineretul cel stricat...

32. Cu toate-acestea nu-ncetară cu răul care l-au făcut,
de-a Domnului minuni nespuse s-au îndoit și n-au crezut,

33. De-aceea ca pe o suflare El zilele le-a nimicit,
și anilor Le-a pus El capăt printr-un așa grozav sfârșit.

34. Atunci când îi lovea de moarte, spre Dumnezeu ei se-ntorceau,
35. că El li-e Stânca și scăparea, aminte atuncea-și aducea,

36. Dar vai, îl înșelau cu gura și îl mințeau cu-a lor cuvânt,
37. căci n-aveau inima cu Domnul, se lepădau de legământ.

38. Dar El, în mila Lui cea multă e iertător și îndurat
nu nimicește, ci-Și oprește mânia Lui, îndelungat.

39. Căci și-a adus aminte, Domnul, că – bieții – numai care sunt,
și-ntr-o suflare care trece și nu mai vine, spre mormânt...

40. De câte ori se răzvrătiră ei împotriva-I prin pustiu,
de câte ori îl mâniară pe Dumnezeul veșnic viu !///

41. Da, nu-ncetau să-L ispitească pe Dumnezeu în orice fel,
și nu-ncetau să-L întărite pe Cel sfânt al lui Israel,

42. Nu-și aminteau de-a Lui putere, de brațul Lui cel uriaș,
și nu-și mai aducea aminte cum îi scăpase de vrăjmaș.
43. De-a Lui minuni ce le făcuse El în Egipt și în Țoan:
44. cum le făcuse-n sânge apa de se trudeau să bea, în van,

45. Cum le-a trimis El muște rele, cu broaște cum i-a nimicit,
46. cum le-a ros holdele omida, lăcusta cum i-a păgubit,

47. Cum prăpăditu-le-a smochinii și viile cu piatră grea,
48. cum pe-a lor vite și pe turme El grindină și foc lăsa,

49. Cum El și-a pus pe ei mânia, necaz și-urgii pe-ntregul loc,
o droaie și-un noian de îngeri conducători de nenoroc,

50. Cum slobod drum li-a dat mâniei și sufletul nu le-a scăpat,
cum le-a dat pradă morții viața, cum pradă molimei i-a dat,

51. Cum în Egipt pe toți întâii născuți, cu moartea i-a lovit,
cum a puterii pârgă-n corturi, lui Ham, deodat-a nimicit,

52. Cum i-a pornit pe-ai Săi ca turma și prin pustie i-a-ndrumat,
53. cum fără griji i-a dus, cum marea pe-ai lor vrăjmși i-a înnecat,

54. Cum i-a adus cu-a Lui tărie înspre hotarul Lui sfințit,
spre muntele pe care drapta lui Dumnezeu i-a dobândit.

55. Cum Domnu-a izgonit popoare din fața lor și țara, El
a împărțit-o moștenire copiilor lui Israel...

56. Dar ei au ispitit pe Domnul și-n contra Lui s-au răsculat,
n-au ascultat de-a Lui poruncă, de Legea care El le-a dat.

57. S-au depărtat de El nevrednici, ca neamul lor necredincios,
58. L-au supărat prin necredință, prin idoli L-au făcut gelos...

59. Le-a auzit pe toate Domnul, și-a urgisit pe Israel,
60. lăsat-a cortul Lui din Silo și n-a mai locuit în el.

61. Și-a dat robiei pradă slava și cinstea-I la vrăjmaș și-a dat,
62. poporul și L-a dat la moarte, pe moștenirea-I mâniat.

63. I-a ars pe toți cei tineri focul, fecioarele s-au stins de-ocări,
și n-au mai fost sărbătorite cu-a nunții vesele cântări,

64. Preoții săi uciși căzură și văduvele n-au bocit...
65. Atuncea Domnul cel puternic, ca un viteaz din somn trezit,

66. A nimicit pe-ai Lui potrivnici care-au fugit inspăimântați,
acoperiți pe veci de-ocară, pe totdeauna rușinați...

67. Dar lepădat-a pe-ai lui Iosif, pe Efraim l-a părăsit,
68. și a ales pe ai lui Iuda, Sionul muntele iubit.

69. Acolo și-a zidit locașul cât ceru-nalt și minunat,
și tare ca pământul care pe veci El l-a întemeiat.

70. El și-a ales pe-al Său rob David, de lângă turmă l-a ales,
71. și la poporul Lui, sa-l pască pe Israel El l-a trimes...

72. Și David a iubit poporul, cu suflet bun l-a cârmuit,
cu pricepute mâini întruna și gând curat l-a sfătuit...

Psalmul 79

Un psalm al lui Asaf.

1. Doam-ne, nă-vă-li-t-au nea-muri pes-te moș-te-ni-rea-Ți iar,
Tem-plul Tău îl pân-gă-ri-ră în-ti-na-ră-al Tău al-tar,
pre-fă-când Ie-ru-sa-li-mul în ru-i-nă și a-mar, (bis)
Doam-ne, în ru-ini și-a-mar.

2. Ale robilor Tăi trupuri fără viață le-au lăsat,
și din carnea lor pe câmpuri fiarele s-au săturat,
ale cerurilor păsări prin păduri i-au sfâșiat, (bis)
Doamne, cum i-au sfâșiat !...

3. Ca și apa a lor sânge l-au vărsat când i-au lovit,
cât a fost împrejurimea-Ierusalimului iubit
vai și nimeni, nimeni morții să-i îngroape n-a venit, (bis)
Doamne, nimeni n-a venit.

4. Am ajuns de-ocară Doamne, la vecini, de râsul lor,
de batjocuri și rușine celor care ne-nconjor,
de disprețul, de ocara și de râsul tuturor, (bis)
Doamne, râsul tuturor.

5. Doamne, până când, o, Doamne, ține supărarea Ta,
până când fără-ncetare arde-va mânia grea
până când cu-ai Tăi întruna Tu Te vei purta așa, (bis)
Doamne, până când așa ?

6. Varsă-Ți Tu mânia peste neamul cel cu gândul rău,
peste țările pe care nu-I chemat Numele Tău,
7. căci pe Iacov îl mâncară pustiind locașul Său, (bis)
Doamne, tot locașul său.

8. Doamne, nu-Ți aduce-aminte de-al strămoșilor păcat,
ci degrab ne iasă-n cale ajutoru-Ți îndurat,
că-n așa nenorocire stăm de timp îndelungat, (bis)
Doamne, timp îndelungat.

9. O, ajută-ne Tu , Domnul mântuirii noastre az’
pentru-a Numelui Tău slavă scapă-ne de la necaz,
iartă-ne fărădelegea, șterge plânsul de pe-obraz, (bis)
Doamne, plânsul de pe-obraz.

10. Pentru ce să zică cei răi: “Unde-i Dumnezeul lor ?”
Fă să știm în fața noastra, să arăți Tu tuturor
că nu lași pe-ai Tăi, o, Doamne și răzbuni al lor omor, (bis)
Doamne, o, alor, Tăi omor.

11. Să ajungă pân-la Tine plânsul robilor ce-Ți cer,
să-i scapi Tu cu brat puternic să rupi lanțul lor de fier,
Doamne, scapă-i Tu și-ajută-i pe-ai Tăi care-n chinuri pier, (bis)
Doamne, care-n chinuri pier.

12. O, de șapte ori întoarce la vecnini tot ce-au lucrat,
și batjocurile care Ție Ți le-au aruncat,
toate hulele pe care încă nu le-ai răzbunat, (bis)
Doamne, nu le-ai răzbunat.

13. Și-atunci, Doamne, noi, poporul, turmei Tale-Ți vom cânta
Te vom lăuda de-a pururi până vecii vor ținea,
și din neam în neam vesti-vom lauda și slava Ta, (bis)
Doamne, numai slava Ta…

Psalmul 80

Către mai marele cântăreților. De cântat ca și “Crinii Mărturiei”. Un psalm al lui Asaf.

1. O ia a-min-te, Doam-ne, Păs-to-rul lui Ia-cov,
Tu Cel ce pe Io-sif ca tur-ma-n-drep-tezi,
a-ra-tă-Te, Doam-ne-n a Ta stră-lu-ci-re,
Tu, ce pe he-ru-vimi de-a pu-ru-rea șezi...

2. Tre-zeș-te-Ți pu-te-rea slă-vi-tă-na-in-tea
lui Be-nia-min, lui Ma-na-se și-E-fra-im
și vi-no de-gra-bă și dă-ne-a-ju-to-rul,
o vin și ne sca-pă, - spre Ti-ne pri-vim.

3. *Ri-di-că-ne Doam-ne, ri-di-că-ne ia-ră,*
fă iar să lu-ceas-că spre noi Fa-ța Ta,
în noap-tea a-ma-ră,
și noi, vom scă-pa.

4. O, până când, Doamne-al Oștirilor sfinte
pe-ai Tăi să Te mânii, deși Ți se-nchin,
5. le dai să mănânce, o pâine de lacrimi
și-i faci să se-adape cu lacrimi din plin.

6. Ne faci să fim mărul de ceartă și vrajbă
vecinilor noștri dușmani și mișei.
Vrăjmașii ne-aruncă batjocuri întruna
ne fac de ocară, ne râd între ei.

7. *Ri-di-că-ne Doam-ne, ri-di-că-ne ia-ră,*
fă iar să lu-ceas-că spre noi Fa-ța Ta,
în noap-tea a-ma-ră,
și noi, vom scă-pa.

8. O, Doamne, Tu-adus-ai din Egipt o vie
s-o sădești pe dânsa, neamuri ai gonit,
9. ai dat loc-nainte-i, ea umplut-a țara,
10. cu-a ei umbră mare munții-a acoperit.

Și-a ei ramuri nalte erau mari ca cedrii,
11. și-ntindea mlădițe până-n Râu și-n mări,
12. de ce-i rupi azi gardul de-o fură și străinii
13. ce-o râmă mistrețul și-o face cărări ?

Ri-di-că-ne Doam-ne, ri-di-că-ne ia-ră,
fă iar să lu-ceas-că spre noi Fa-ța Ta,
în noap-tea a-ma-ră,
și noi, vom scă-pa.
14. O, Doamne-al Oștirii, întoarce-Te iarăși
Din ceruri privește, o, Doamne, și vezi
Și via aceasta sădită cu grijă,
Cu milă Tu, Doamne, să o cercetezi.

15. Păzește-Ți răsadul sădit de-a Ta dreaptă
și fiul pe care-l alegi Tu din cer,
16. ea-i arsă de flăcări și este tăiată,
și ei de mustrarea și Fața Ta pier.

Ri-di-că-ne Doam-ne, ri-di-că-ne ia-ră,
fă iar să lu-ceas-că spre noi Fa-ța Ta,
în noap-tea a-ma-ră,
și noi, vom scă-pa.

17. Să fie-a Ta mână în veci milostivă,
cu omul pe care Tu dreapta Ți-ai pus,
cu fiul spre care alegerea-Ți sfântă
făcut-ai Tu, Doamne, să vină de sus.

18. Și-atunci de la Tine noi nu ne-om abate,
că sta-vom cu Tine în bine și-n rău,
o dă-ne Tu iarăși a Ta-nviorare,
și-n veci noi chema-vom doar Numele Tău.

19. *Ri-di-că-ne Doam-ne, ri-di-că-ne ia-ră,*
fă iar să lu-ceas-că spre noi Fa-ța Ta,
în noap-tea a-ma-ră,
și noi, vom scă-pa.

Psalmul 81

Către mai marele cântăreților. De cântat pe ghiti. Un psalm al lui Asaf.

1. Cântați cu veselie lui Dumnezeu, cântați
Preasfântului lui Iacov cântând, vă bucurați.

2. Cân-ta-ți-I o cân-ta-re, a-șa cum El a vrut
Din ar-fa cea plă-cu-tă, din to-bă și-a-lă-ut.

3. Su-na-ți-I Lui din trâm-bi-ți la lu-nă no-uă-n zori,
la lu-nă pli-nă-n zi-ua do-ri-tei săr-bă-tori.

4. C-aceasta este-o lege în veac lui Israel,
poruncă de la Domnul lui Iacov de la El.

5. El sărbătoarea asta lui Iosif rândui,
atunci când împotriva Egiptului porni,

Atuncea auzirăm un glas sfânt și plăcut,
un glas pe care însă noi nu l-am cunoscut.

6. I-am descărcat povara a umărului chin,
și mâinile lui coșul, cel greu, azi nu-l mai țin.

7. Când M-ai strigat, răspuns-am și-ndată te-am scăpat
la apele Meriba, atunci te-am încercat (oprire)

8. Poporul Meu ascultă... și Eu te-oi îndruma
o, dacă tu, Israel, să mă asculți ai vrea...

9. Să n-ai nicicând la tine vreun zeu din cei străini,
la dumnezeii-aceia nicicând să nu te-nchini.

10. Căci Eu sunt Domnul, care te-am scos din mâna rea,
deschide-ți gura toată, și Eu ți-o voi umplea...

11. Dar turma Mea iubită nici seama n-a luat,
poporul Meu Israel, vai, nu M-a ascultat

12. Atunci în voia pftei din inima lor rea
Eu i-am lăsat ca sfatul și drumul a-și urma.

13. O, dac-ar vrea Israel s-asculte ce spun Eu,
poporul Meu ar merge cu drag pe drumul Meu...

14. Într-o clipită-aș bate pe toți vrăjmașii lor,
și Mi-aș întoarce mâna spre cel asupritor !...

15. Cei ce-L urăsc pe Domnul atunci L-ar linguși,
și pacea lui Israel pe veci ar dăinui.

16. Tot grâul bun al țării ca hrană le-aș da Eu,
cu mierea cea mai dulce i-aș sătura mereu.

Psalmul 82

Un psalm al lui Asaf.

1. Dum-ne-zeu stă-n a-du-na-rea Lui, și-n veci în ea va sta
în-tre dum-ne-zei, în mij-loc ju-de-că-n drep-ta-tea Sa.

2. “Pâ-nă când veți ju-de-ca voi strâmb, cei care ju-de-cați,
pâ-nă când că-u-tați la fa-ța ce-lor răi și bles-te-mați ? (oprire)

3. Faceți celui slab dreptate, la orfan și la sărac,
dați dreptate-acelor care numai nedreptăți se fac.

4. Izbăviți întotdeauna pe lipsit și nevoiaș,
și-I scăpați din mâna celui rău la suflet și vrăjmaș.”

5. Dar ei nu voiesc să știe de nimic, și nu-nțeleg
sunt întunecați, de-aceea-I clătinat pământu-ntreg.

6. Am zis: dumnezei voi sunteți, fii ai Celuia Preasfânt,
7. dar ca oamenii muri-veți, ca și cei de pe pământ.

8. Scoală, judecă pământul, Preaputernic Dumnezeu,
căci popoarele-s a-Tale și pământu-ntreg e-al Tău…

Psalmul 83

O cântare, un psalm al lui Asaf.

1. Nu tă-cea, o, Doam-ne, nu Te o-dih-ni,
Doam-ne, Dum-ne-ze-ul nos-tru sfânt și ma-re,
2. căci vrăj-ma-șii ia-tă iar prind a por-ni
și-și î-nal-ță ca-pul ia-răși cu-n-gâm-fa-re.

3. Fac viclene planuri pe-ai Tăi a-i lovi
și sfat contra celor ce-s în pază-Ți bună.
4. “Veniți dintre neamuri azi a-I nimici”
- zic ei – “de Israel nici să se mai spună. ”

5. Se strâng toți c-un suflet și fac legământ
6. din cortul lui Edom și ismaeliții,
Moabul și Hagar și mulți alții sunt
7. și toți filistenii și toți amoniții.

8. Asiria, și ea cu ei se uni
și-ajută la fii lui Lot îndeaproape... (oprire)
9. O, fă-i Tu să pată ce Madian păți,
Sisera și Iabin, la Chison, la ape...
10. C-aceștia-n Endor au fost nimiciți
și-ajunși ca gunoiul, ca lutul întruna
11. pe-ai lor fă-i ca Oreb și Zareb zdrobiți,
pe toți domnii lor ca Zebah și Țalmuna...

12. Căci ei zic: să punem noi mâna acum,
pe-a Domnului case, pe țara Lui bună,
13. fă-i Doamne, ca praful, vârtej de pe drum,
ca paiul ce zboară luat de furtună...

14. Ca focul ce-aprinde și arde păduri,
ca flacăra care toți munții-i aprinde,
15. tot astfel alungă-i cu-a vântului guri
cu viforul groazei aleargă-i și-i prinde...

16. Le-acoperă fața de-ocări și rușini,
ca astfel să caute, o, Doamne-al Tău Nume
17. să-i faci de ocară, să umble stăini
și plini de rușine să piară din lume.

18. Să știe cu toții că numai Tu, Cel
al căruia Nume e Domnul Preasfântul,
ești Cel Preaputernic în orișice fel,
pe veci de vecie, cât ține pământul.

Psalmul 84

Către mai marele cântăreților. De cântat pe Ghitit. Un psalm al fiilor lui Core.

1. Ce plă-cut Îți e lo-ca-șul, Doam-ne al Oș-ti-rii sfin-te,
2. du-pă-a Ta-le curți tân-jeș-te su-fle-tul cu dor fier-bin-te,
îmi sus-pi-nă și-mi tân-jeș-te su-fle-tul cu dor fier-bin-te...

Inima-mi și carnea-mi strigă, după Dumnezeul mare,
3. pân-și pasărea acolo își găsește loc și are,
cuib în care rândunica să-și așeze puii are...

Ah, a Tale-altare, Doamne, Domnul meu și Împărate,
4. fericiți câți stau în casa și-n plăcuta Ta cetate,
căci ei pot mereu să-ți cânte în plăcuta Ta cetate. (oprire)

5. Fericiți câți pun tăria lor în tarea Ta ființă,
care-n inima lor poartă a credinței locuință,
a încrederii în Domnul neclintită locuință.

6. Când trec ei prin Valea Jalei o fac loc plin de izvoare,
unde ploaia timpurie varsă binecuvântare,
o acopere cu cântec și cu binecuvântare.

7. Din putere în putere ei au să înainteze
și-n Sionul sfânt, la Domnul au să I se-nfățișeze,
înaintea Lui în slavă au să I se-nfățișeze.

8. Dumnezeule-al Oștirii, rugăciunea mi-o ascultă,
Dumnezeule-al lui Iacov, nu-mi uita strigarea multă,
ia aminte rugăciunea, nu-mi uita strigarea multă. (oprire)

9. Tu ești Cel ce ești Scutul nostru, Dumnezeule, privește
fața unsului Tău vezi-o cum suspină și tânjește.
cum dorește, cum așteaptă, cum suspină și tânjește.

10. Mai mult face-o zi în curtea-Ți ca o mie-n altă parte,
eu ales să stau în pragul casei Tale pân-la moarte,
nu vreau corturile urii, ci-a Ta casă pân-la moarte.

11. Căci un Scut și-un soare-i Domnul, El dă slavă și-ndurare,
nelipsiți de nici un bine sunt aleșii Lui, oricare,
cei ce duc o viață sfântă sunt aleșii Lui, oricare !

12. Doamne al Oștirii, sfinte-Ți sunt locașele-Ți senine,
fericit e omul care pururea se-ncrede-n Tine,
omul care-o să le vadă, omul ce se-ncrede-n Tine...

Psalmul 85

Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core.

1. Tu ai fost bi-ne-vo-i-tor,
o, Doam-ne, cu-a Ta ța-ră,
pe ai lui Ia-cov prinși-na-poi
a-du-su-i-ai Tu ia-ră

2. Ier-ta-t-ai pe po-po-rul Tău
de-a lui ne-le-giu-i-re,
3. pă-ca-tul tot i-ai co-pe-rit
în ma-rea Ta iu-bi-re. (oprire)

Și de la ei Ți-ai abătut
aprinderea mâniei,
și Te-ai întors să nu-i lovești
în flacăra urgiei.

4. O, Dumnezeul nostru bun
întoarce-ne Tu iară,
și încetează-Ți de pe noi

mânia Ta amară.

5. În veci Te mânii Tu pe noi
și-Ți vei lungi urgia ?
6. O, oare n-ai s-aduci l-ai Tăi
Tu iarăși bucuria ?

7. Arată-ne, o, Doamne, Tu
o bunătate mare,
și dă-ne-n îndurarea Ta
o mântuire tare.

8. Eu tot ce zice Domnul meu
voi asculta și face,
căci El vorbește la ai Lui
de dragoste și pace.

Poporul Său, iubiții Lui,
avea-vor bucurie
o, numai ei de n-ar cădea
din nou în nebunie.

9. Aproape-i bucuria Lui
de câți de El s-or teme,
ca-n țara noastră s-aibă loc
mărirea-n orice vreme.

10. Credincioșia stă acum
cu bunătatea ubnă,
dreptatea și cu pacea-și dau
Săruturi împreună.

11. Credinciоșia din pământ
frumoasă se ivește,
dreptatea de la înalțimi
de ceruri ne privește.

12. Și Domnul ne va da de-acum
dorita fericire,
pământul nostru ne va da
belșuguri de rodire.

13. Dreptatea și nainte-o fi

și-n urmă o să vie
pe urma pașilor Lui sfinți
călcând pe veșnicie.

Psalmul 86

O rugăciune a lui David.

1. Ia a-min-te, Doam-ne, și m-as-cul-tă iar
   căci ne-no-ro-cit sunt și lip-sit a-mar,
2. su-fle-tu-mi pă-zeș-te, sca-pă-l de cei răi
   căci si eu sunt u-nul din iu-bi-ții Tăi.

Ref:
Sca-pă-Ți, Doam-ne, ro-bul Tău în-du-re-rat
căci se-n-cre-de-n Tine Doam-ne, ne-n-ce-tat.

3. Ai de mine milă, Doamne, când Te chem
   căci întreaga ziuă eu Te strig și gem.
4. Veselește sufletul robului Tău,
   căci la Tine, Doamne, eu mi-l-nalț mereu.

5. Căci ești bun Tu, Doamne, gata a ierta
   milostiv spre-aceia care Te-or chema.
6. Pleacă-Ți, Doamne-urechea când Te rog mereu,
   cererea-mi ascultă și suspinul meu.

7. Eu Te chem în ziua de necaz cea grea,
   căci m-asculți cu milă și mă vei scăpa.
   Nimeni nu-i ca Tine între dumnezei,
8. și nimic asemeni, nu lucrează ei.

9. Toate-a lumii neamuri, care le-ai făcut,
   Ți-or da slavă, Doamne, Numelui temut,
10. căci doar Tu ești mare Cel ce faci minuni
    numai Tu ești Domnul, slava Tu aduni.

    Calea Tu mă-nvață și-o să umblu-n ea
11. fă-mi de Tine s-aibă teamă inima.
12. Și-o să-Ți cânt din toată inima mea eu,
    voi mări-al Tău Nume, Dumnezeul meu.

13. Căci nespus de mare și de bun îmi ești,
    din a morții-adâncuri viața-mi izbăvești.

14. Doamne niște trufași vin în contra mea,
și asupritorii viața vor să-mi ia.

15. Dar Tu, Doamne, Tu ești mult îndurător
plin de bunătate, blând și răbdător.
16. Pleacă-Ți Tu privirea spre necazul meu,
dă-mi putere, Doamne, scapă-Ți robul Tău.

17. Fă-un semn pentru mine, ca pe-ai mei vrăjmași
când vedea-vor, Doamne, rușinați să-i lași.
Căci Tu ești cu mine mă ajuți mereu,
și mă mângâi Doamne, Dumnezeul meu...

Psalmul 87

Un psalm al fiilor lui Core. O cântare.

I

1. Si-o-nul are te-me-li-a pe mun-ții cei sfinți a-șe-za-tă,
2. Si-o-nul, Dom-nul îl iu-beș-te mai mult de-cât pe ța-ra toa-tă.

3. Minuni de mare slavă pline din neam în neam au fost purtate,
și povestite despre Tine iubita Domnului cetate... (oprire)

Psalmul 87

II

4. Eu po-me-nesc E-gip-tul
și Ba-bi-lo-nu-a-șa
prin-tre a-ce-ia ca-re
cu-nosc pu-te-rea Mea.

Și ța-ra fi-lis-tea-nă,
și Ti-rul cel a-vut,
și-E-ti-o-pi-a, ia-tă,
“Si-o-nul i-a năs-cut...”

5. Iar de Sion, spus este:
Toți s-au născut în el
și Cel Preaînalt, tărie
îi dă în orice fel.

6. El numără pe neamuri,

El, Domnul cel temut,
scriindu-le pe toate:
“acolo s-au născut…”

III

(se cânta ca partea întâia)

7. Câți cântă, Doamne, și câți saltă și câți au bucurii depline,
   îți strigă fericiți:”a mele izvoare, toate sunt în Tine.”

Psalmul 88

O cântare. Un psalm al fiilor lui Core. Către mai marele cântăreților. De cântat cu flautul. O cântare a lui Heman Ezrahitul.

I

1. Doam-ne, Dum-ne-ze-ul mân-tu-i-rii me-le,
   zi și noap-te strig eu î-na-in-tea Ta,
2. să-mi a-jun-gă ru-ga, Doam-ne, pân-la Ti-ne
   și să iei Tu-a-min-te la stri-ga-rea mea.

3. Căci să-tul mi-e, Doam-ne, su-fle-tul de re-le,
   mi-e a-proa-pe via-ța de-ale mor-ții porți,
4. sunt la fel cu-a-ce-ia ce se duc în groa-pă
   sunt fă-ră pu-te-re
5. stau prin-tre cei morți.

   Ca acei uciși, culcați jos în morminte,
   și la care, Doamne, nu Te mai gândești.
6. M-aruncași în groapa care-i mai adâncă,
   în afundul nopții...să mă chinuiești.

7. Asupra Ta mânie, Doamne, mă apasă
   valurile grele greu mă prăpădesc... (oprire)

Psalmul 88

II

8. Ai în-de-păr-tat de mi-ne,
Doam-ne, toți prie-te-nii mei,
și-ai fă-cut să fiu o scâr-bă
și-o ru-și-ne pen-tru ei.

M-ai în-chis în în-tu-ne-ric
de nu pot să mai răz-besc.
9. De a-tâ-ta su-fe-rin-ță,
Doam-ne, o-chi-mi se to-pesc.

Zilnic strig spre Tine, Doamne,
din așa adânc Te chem,
mâinile mi-ntind spre Tine,
vezi suspinul meu când gem.

10. Oare pentru morți faci, Doamne,
Tu minuni pe-acest pământ,
sau se scoală oare morții
să Te laude prin cânt ?...

Psalmul 88

III

11. Se vor-beș-te, oa-re, de-a Ta bu-nă-ta-te
în mor-mânt și-n lo-cul cel de ne-pă-truns
și cre-din-cio-și-a Ta Prea-în-du-ra-te,
oa-re, cu-nos-cu-tă-i în A-dân-cu-as-cuns ?...

12. Cunoscute-s oare lucrurile Tale
minunate-n locul cel întunecat,
și-n Țara Uitării, oare-a Ta dreptare
cine-o mai cunoaște, când e tot uitat ?

13. Doamne, eu, la Tine, cer ajutorare,
dimineața-mi ruga către Tine-o-ndrept,
14. de ce-mi lepezi, Doamne, sufletu-mi strâmtoare
și-Ți ascunzi Tu fața când Te caut și-aștept ?

15. Eu din tinerețe plâng și trag pe moarte
în a Tale spaime nu știu ce să fac.
16. Marea Ta mânie trece peste mine
nimicit de spaimă fără vlagă zac.

17. Ele mă-nconjoară zilnic ca niște ape
deodată-n toate sunt înfășurat,
18. depărtași de mine prieteni și tovarăși
și cei mai de-aproape mi s-au depărtat...

Psalmul 89

O cântare a lui Etan Ezrahitul.

I

1. Voi cân-ta tot-dea-u-na în-du-ra-rea Dom-nu-lui,
și din neam în neam voi spu-ne eu cre-din-cio-și-a Lui,
2. căci zic: în-du-ra-rea are te-me-lii ce-n veci vor sta
ta-re, Doam-ne, ca și ce-rul e cre-din-cio-și-a Ta.

3. Am făcut cu-al meu rob David, legământ neclătinat,
zice Domnul – și-acum iată ce lui David i-am jurat:
4. “Îți voi întări sămânța pe vecie-n fața Mea,
și-al tău scaun de domnie pentru veci voi așeza…” (oprire)

Psalmul 89

II

5. Ce-rul la-u-dă-a-le Ta-le mari mi-nuni cu sla-vă ma-re,
și de-a Ta cre-din-cio-și-e sfin-ții spun în a-du-na-re,
6. căci în ce-ruri ci-ne poa-te ca să-Ți fie a-se-meni, ci-ne ?
Din-tre-ai Dom-nu-lui fii, oare, ci-ne es-te-a-șa ca Ti-ne ?

7. Dumnezeu înfricoșat e în al sfinților sfat mare,
de temut la toți aceia ce-mprejurul Lui au stare…
8. Doamne al Oștirii, cine este-așa puternic, cine ?
Marea Ta credincioșie te înconjură pe Tine.

9. Tu-mblânzești mânia mării cu puteri nemăsurate,
când se-nalț-ale ei valuri Tu le potolești pe toate.
10. Tu ai nimicit Egiptul ca pe-un hoit într-o câmpie
și Ți-ai risipit vrăjmașii prin a brațului tărie.

11. Cerurile-s ale Tale și pământul cât se-ntinde,
Tu întemeiat-ai lumea, și cu tot ce-n ea cuprinde.
12. Tu făcut-ai Miazănoaptea și-ai dat Miazăziua-n lume,
faci Taborul și Hermonul bucuroși de sfântu-Ți Nume.

13. Brațul Tău e-așa puternic peste-a Ta lucrare toată,
a Ta mână este tare, dreapta Ta e înălțată,
14. judecata și dreptatea sunt la tronu-Ți temelie,
bunătatea și-adevărul sunt în Fața Ta-n vecie.

15. Fericit poporul care glasul trâmbiței îl știe
și-n lumina Feței Tale umblă cu credincioșie.
16. El se bucură, o, Doamne, de-al Tău Nume sfânt întruna
și cu marea Ta dreptate se fălește totdeauna.

17. Căci doar Tu ești a lui falā și-a puterii lui credință,
Tu ridici puterea noastra în a Ta bunăvoință.
18. Domnul este scutul nostru, Dumnezeul nostrum tare
Sfântul lui Israel este Împăratul nostru mare.

19. La al Tău iubit vorbit-ai în vedenie târzie:
"Dat-am ajutorul unui tânăr plin de vitejie. "
20. Am găsit pe-al meu rob David și l-am uns spre stăpânire,
21. Mâna Mea-I va fi de sprijin, brațul Meu i-o fi-ntărire.

22. Cel rău n-o să-l mai apese, cel vrăjmaș nu-l va mai prinde,
23. voi zdrobi pe-ai lui potrivnici, voi lovi pec el ce-l vinde.
24. Îi voi da și bunătatea și a Mea credincioșie
și prin Numele Meu mare voi-nălța a lui tărie.

25. Voi da-n mâinile lui marea, râurile, cu iubire.
26. El va zice: Tu-mi ești Tatăl, Dumnezeu și mântuire.
27. Iar Eu îl voi face-ntâiul, împărat pe lumea toată,
28. și păstra-i-voi legământul și iubirea neschimbată.

29. Veșnică-i va fi sământa și voi face ca să fie
cât a cerurilor zile, trainic, scaunu-i domnie.
30. Daca fiii lui lăsa-vor Legea Mea și n-o vor ține,
31. dacă-Mi vor călca Cuvântul ne mai ascultând de Mine,

32. Atunci le voi da pedepse, pentru vina lor, nuiele,
lovituri au să primească pentru-a lor păcate grele,
33. însă nu le voi retrage bunătatea Mea cea bună,
căci a Mea credincioșie n-o voi face de minciună.

34. Și nu-Mi voi călca vreodată ale Mele legăminte,
neschimbat pe veci rămâne ce-am grăit mai înainte.
35. Am jurat atunci odată pe sfințenia Mea mare,

să mint oare Eu lui David ? Să-l înșele Domnul, oare ?

36. Dăinui-i-va-n veci sămânța și-a lui scaun de domnie,
înaintea Mea de-a pururi, ca și soarele-o să fie,
37. și va dăinui-n vecie precum dăinuieşye luna,
și ca martorul din ceruri credincios întotdeauna. (oprire)

Psalmul 89

III

38. Și to-tuși Tu l-ai le-pă-dat
pe al Tău uns cu mâ-nie,
39. căl-ca-t-ai le-gă-mânt fă-cut
cu-al Tău rob pe ve-ci-e.

l-ai doborât și-ai pângărit
cununa lui curate,
40. sfărâmat-ai zidurile lui
ruină-i țara toată.

41. Toți trecătorii-l jefuiesc,
și-l calcă în picioare,
ajuns-a la ai lui vecini
batjocuri și ocare.

42. Ai înălțat pe-ai lui dușmani,
i-ai veselit vrăjmașii,
43. tocit-ai săbiile lui
și-n lupte nu-i ții pașii.

44. Sfârșit-ai strălucirea lui,
și tronu-I stă-n ruine
45. scurtat-ai tinerețea lui
și-l coperi de rușine… (oprire)

Psalmul 89

I V

46. Pâ-nă când Te vei as-cun-de, Doam-ne, fă-ră de-n-ce-ta-re ?
Pâ-nă când va ar-de, Doam-ne, ca un foc mâ-ni-a-Ți ma-re ?

47. Amintește-Ți cât de scurtă mi-e viața și al meu nume,
pentru ce nimic făcut-ai pe toți oamenii din lume !...

48. Poate fi vreun om pe lume să nu vadă moartea-n față ?
care din mormânt să-și poată sufletul scăpa cu viață ?... (oprire)

Psalmul 89

V

49. Un-de-i, Doam-ne, în-du-ra-rea
ca-re-n-tâi ne-ai a-ră-tat,
ce-n iu-bi-rea Ta, lui Da-vid,
Doam-ne, când-va i-ai ju-rat ?

50. Amintește-Ți, Doamne-ocara
care-o-ndură robii Tăi,
că purtăm în sân rușinea
multor neamuri de-oameni răi.

51. Și-amintește-Ți câte hule,
Doamne-ai Tăi vrăjmași au spus
contra unsului Tău David,
ce ocară i-au adus…

Contra pașilor lui, Doamne,
cum au ocărât din plin…
52. Binecuvântat să fie
Domnu-n veci: Amin, Amin !

Psalmul 90

1. Doam-ne, Tu ai fost lo-cul nos-tru de-a-dă-post din neam în neam,
2. mai-na-in-te de-a fi mun-ții, când nici, Doam-ne, nu e-ram,
mai-na-inte de-a fi lum-ea şi pă-mân-tul ză-mi-slit,
din ve-cii pe veş-ni-ci-e... Tu eşti Dum-ne-zeu slă-vit.

3. Tu-ntorci oamenii-n ţărână, zici: întoarceți în pământ,
4. căci o mie de-ani la Tine ca o zi trecută sunt,
ca o strajă dintr-o noapte
5. Tu îi mături ca pe-un vis,
dimineața sunt ca iarba ce-a-nflorit şi s-a deschis.

6. Înfloreşte dimineața... seara e uscată iar
7. noi pierim de-a Ta mânie, ne-ngrozim de-al Tău amar.
8. Pui-naintea Ta tot răul care l-am făcut de-ajuns,
şi-n lumina feței Tale scoți păcatul nostru-ascuns...

9. Ale noastre zile toate pier de-a Ta urgie-acum
iată anii noştri zboară ca un sunet, ca un fum.
10. Anii vieții noastre, Doamne, sunt până la şaptezeci
iar la cei mai cu tărie se ridică la optzeci...

Şi tot lucrul lor cu care, bieți de noi, ne lăudăm,
nu-i decăt dureri şi trudă: trece iute, - noi zburăm.
11. Dar cine ia seama oare, Doamne, la tăria Ta,
ca, aşa cum se cuvine, să se teamă-a n-asculta?

12. Să ne-nveți a-noastre zile, bine să le numărăm,
ca o inimă-nțeleaptă, cum vrei Tu, să căpătăm,
13. Doamne-ntoarce-Te, cu milă, până când mai zăboveşti,
şi de robii Tăi te-ndură să-i ajuti şi izbăveşti.

14. Satură-ne zilnic, Doamne, Tu de bunătatea Ta,
şi viata noastră-ntreagă veseli ne vom bucura.
15. Bucură-ne tot atâtea zile câte-am fost smeriți
tot atâția ani, o, Doamne, câți am fost nenorociți.

16. Robii Tăi să-Ţi vadă slava, şi lumina fiii lor
17. fie-a Ta bunăvoință, Doamne, peste-al Tău popor
şi a mâinilor lucrare, Doamne, Tu să ne-o-ntăreşti,
da, lucrarea mâinii noastre, s-o ajuți şi s-o-ntăreşti.

Psalmul 91

1. Cel ce stă sub o-cro-tir-ea
Ce-lui Prea-î-nalt de Sus,
şi se o-dih-neş-te-n um-bra
Ce-lui Tare de nes-pus,

2. zice pururi despre Domnul:
El e Cetăţuia mea,
Dumnezeul meu în care
mă încred şi voi scăpa...

3. El te scapă, da, din laţul
vânâtorului întins,
şi de ciumă-atunci când lumea
pustiirea a cuprins.

4. El te-acopere sub aripi
de-a Lui pene vei fi-ascuns,
căci a Lui credincioşie
este scut de nepătruns.

5. Nu te teme nici de groaza

din a nopţii negre vremi,
şi nici de săgeata zilei,
tu nicicănd să nu te temi.

6. Nici de ciuma-ntunecimii
nu te teme, n-ai să cazi,
nu te teme de molima
care bântuie-n amiazi.

7. Mii să cadă lângă tine,
zeci de mii de-a dreapta ta,
dar de tine, nu te teme,
nu se va apropia.

8. Doar vei sta... şi cât privi-vei
împrejur, cu ochii tăi
vei vedea nenorocirea
şi răsplata celor răi.

9. Fiindcă Tu zici: Domnul este
locul meu adăpostit,
şi din Cel Preaînalt făcut-ai
Turnul tău nebiruit,

10. De aceea niciodată
nenoroc nu vei avea,
de-al tău cort nicicând urgia
nu se va apropia.

11. Căci la îngerii puternici
Domnul le va porunci,
şi-n a-tale căi in toate
pururi ei te vor păzi.

12. Ei te vor purta cu grijă
pe-a lor sfinte mâini cereşti,
ca piciorul de vreo piatră
nicidecum să nu-ţi loveşti.

13. Peste leii tari vei trece,
pe năpârci tu vei călca,
puii leilor şi şerpii
biruiţi, vor rămânea!

14. " Mă iubeşte - zice Domnul -
" de aceea-I voi scăpa,
ocroti-l-voi căci cunoaşte
Numele şi slava mea! "

15. " Voi răspunde totdeauna
când mă va chema grăbit,
să-I ajut în strâmtorare
şi să-I fac nebiruit.

16. Da-i-voi izbăviri şi slavă
cu ani lungi I-oi sătura
şi-i voi arăta să vadă

sfântă mântuirea Mea! "

Psalmul 92

1. Fru-mos e ca să-L lă-u-dăm
pe Dom-nul toţi în lume,
şi tot-dea-un-a să mă-rim
Prea-î-nal-te sfân-tu-Ți Nu-me.

2. De dimineață să vestim
adânca-ți bunătate
şi-a Ta credincioşie-atunci
când noaptea se abate.

3. Cu instrument cu zece corzi
în cântece plăcute,
cu sunetele harfei dragi
şi sunet de-alăute...

4. Căci, Doamne, Tu mă-nveseleşti cu lucruri minunate
şi eu de veselie cânt,
când le privesc pe toate.

5. O, cât de mari lucrări faci Tu,
pe-a Ta-nţeleaptă Cale
ce-nalte, Doamne, şi adânci
sunt gândurile Tale!

6. Dar toate pentru omul prost
rămân necunoscute,
şi nici de omul cel nebun
în seamă nu-s ţinute.

7. Şi dacă cei răi înfloresc
ca iarba din câmpie,
e numai ca să fie stinşi
zdrobiţi pe veşnicie.

8. Dar, Doamne, Tu eşti înălţat
pe veci şi cu mărire
9. vrăjmaşii Tăi şi cei răi pier
şi merg la nimicire.

Psalmul 93

1. Dom-nul Sfânt îm-pă-ră-țeș-te îm-bră-cat în mă-re-ți-e,
El veș-nic e-m-pă-rat ! (bis)
Dom-nul îm-bră-cat și-n-cins e cu pu-te-re pe ve-ci-e,
de a-ce-ea es-te ta-re, ta-re-a lu-mii te-me-li-e,
și nu s-a clă-ti-nat ! (bis)

2. Scaunul de-mpărăție e-așezat din vremi uitate,

Tu ești din veșnicii ! (bis)

3. Râurile urlă, Doamne, urlă râurile toate,
valurile lor se umflă cu putere revărsate,
și pline de mânii ! (bis)

4. Însă mai puternic decât orice vuiet de-apă mare,
mai tare, mai temut (bis)
decât vuietul de valuri de pe-nfuriata mare
este Domnul Sfânt din ceruri, din locașul Său cel tare,
și fără de-nceput ! (bis)

5. Ale Tale mărturii sunt întru tot adevărate
și pline de tării, (bis)
și sfințenia-i podoaba Casei Tale minunate,
Doamne, pentru toată vremea vremilor îndelungate
și-n veci de veșnicii ! (bis)

Psalmul 94

1. Dum-ne-ze-ul răz-bu-nă-rii, Dum-ne-ze-ul răz-bu-nă-rii,
fă-le, Doam-ne, a-ră-tat !
2. Scoa-lă-Te Ju-de-că-to-rul lu-mii-n-tregi și răs-plă-teș-te
ce-lor răi cum au lu-crat.

3. Pâ-nă când cei răi, o, Doam-ne, pâ-nă când să bi-ru-ias-că
cât se vor fă-li cei răi?
4. Ei țin cu-vân-tări mă-re-țe, vor-besc ta-re, cu tru-fi-e,
se fă-lesc, hu-lind pe-ai Tăi.

5. Ei zdrobesc pe-ai Tăi robi, Doamne, asuprindu-Ți moștenirea
6. junghie pe străinul Tău
văduve și-orfani omoară
7. și zic: ”Nu ne vede Domnul,
nu ia-aminte Dumnezeu…”

8. Totuși învățați voi minte, oameni fără-nțelepciune,
când o să vă cumințiți ?
9. Cel care-a sădit urechea s-ar putea să nu audă
ceea ce-ntre voi vorbiți ?

Cela ce-ntocmita ochiul s-ar putea să nu vă vadă
tot ce voi ați săvârșit ?
10. Cel ce pedepsește neamuri, oare n-o să pedepsească,
El, Cel ce ne-a-nțelepțit ?

11. Domnul știe și cunoaște ale oamenilor gânduri
știe că deșarte sunt,
12. fericit e-acel cel mustri, și-l faci, Doamne, Tus ă-nvețe
Legea Ta pe-acest pământ !

13. Ca să-l liniștești în ziua de necaz și de durere,
pân-sapi groapa celui rău,
14. căci nu părăsește Domnul moștenirea-I niciodată
și nu-și uită neamul Său.

15. Ci odată ce se face judecată cu dreptate
-El va fi Judecător ! –
Cei cu inima curate voi găsi-o că e bună
și după dorința lor.

16. Oare cine-o să m-ajute contra celor fărdelege,
cine mă va sprijini ?
17. De nu mi-ar fi sprijin Domnul, ce curând sărmanu-mi suflet
în tăcerea morții-ar fi !

18. Ori de câte ori zic:”Iarăși mi se clatină piciorul…”
Tu mă sprijini necurmat !
19. Gânduri negre când frământă al meu suflet, totdeauna
Tu mă mângâi minunat…

20. Te vor pune cei râi oare pe-al lor scaun de domnie
vreau ei a Te prețui ?
Ei ce fac fărădelegea sub a legii-adăpostire,
Pot ei oare drepți a fi ?

21. Ei se strâng în contra vieții celui fără de prihană,
sânge sfânt a osândi.
22. Însă Domnul este Stânca, Turnul meu de-adăpostire,
Domnul mă va ocroti.

23. El va face să se-ntoarcă peste ei nelegiuirea
cu-al lor rău îi va sdrobi.
Domnul Dumnezeul nostrum pentru veci de veșnicie
pe cei răi va nimici.

Psalmul 95

1. Ve-niţi, ve-niţi, năl-ţaţi cu to-ţii
spre Dom-nul cân-tu-ri-le voas-tre,
şi să stri-găm de bu-cu-ri-e
spre Stân-ca mân-tu-i-rii noas-tre !

2. Să mer-gem că-tre El cân-tân-du-I
spre sla-vă-1 cân-tul să ră-su-ne,

3. El e-m-pă-ra-tul, Dum-ne-ze-ul,
a că-rui sla-vă nu a-pu-ne !

Mai sus decât toţi dumnezeii
El este Dumnezeul mare,
4. El ţine-a lumilor adâncuri,
şi munţii-n măna Lui cea tare.

5. A-Lui sunt valurile mării,
a Lui e marea-ndepărtată
cu mâna Lui El a făcut-o
şi toată-ntinderea uscată.

6. Veniţi să ne-nchinăm-nainte-I
să ne smerim spre sfânta-I Faţă,
să ne plecăm genunchii noştri
Acelui ce ne-a dat viaţă !

7. Căci El e Dumnezeul nostru,
noi turma din a Lui păşune
povăţuită de-a Lui mână...
O, de-aţi urma ce El vă spune !

8. "Nu vă-mpietriţi ca la Meriba
şi ca la Masa în pustie..."
9. Unde părinţii voştri-adus-au
ispită şi-ncercare Mie,

Deși-au văzut a Mele lucruri,
10. căci patruzeci de ani întruna
Eu m-am scârbit de neamu-acesta
ce-i cârtitor întotdeauna,

Și-am zis: e-un neam al rătăcirii
ce-a Mele căi nu Mi-le știe.
11. “Nu vor intra-n a Mea odihnă
jurata-am în a Mea mânie.”

Psalmul 96

1. Cân-tați cân-ta-re no-uă câți Dom-nu-lui slu-jiți
toți Dom-nu-lui cân-ta-ți-I câți lu-mea lo-cu-iți,
2. toți Dom-nu-lui cân-ta-ți-I slă-viți Nu-me-le-I sfânt
și mân-tu-i-rea-I ma-re ves-ti-ți-o pe pă-mânt.

3. Ref. Is-to-ri-si-ți-I sla-va prin nea-mu-ri-le tari
prin-tre po-poa-re spu-neți mi-nu-ni-le Lui mari.

4. Căci mare este Domnul și foarte lăudat,
decât toți dumnezeii e mai înfricoșat.
5. Toți zeii altor neamuri sunt idoli morți de lut,
dar Domnul Cel Puternic tot cerul a făcut.

6. În Față strălucirea și măreția sunt
podoaba și mărirea-s în locașul sfânt.
7. Familii de popoare, dați Domnului Sfânt dați,
dați Numeli Său slavă și cinste-ngenunghiați!

8. Dați Domului Sfânt slava cea cuvenită Lui,
intrați și-aduceți daruri ân curtea Domnului!
9. Și vă-nchinați-naintea-I sfințit împodobiți,
cu tremur stați în Fața-I câți lumea locuiți.

10. Spuneți printre popoare că Domnul e-mpărat,
de-aceea lumea-i tare și stă, neclătinat.
El judecă–n dreptate popoare de-orice fel,
11. tot cerul și pământul se bucure de El.

Se bucure și marea cu-ntregul ei cuprins
12. câmpia să tresalte pe lungul ei întins
copacii din pădure să strige fericiți
de bucuria Celui de care-s zămisliți.

13. Să cânte totul, totul...'naintea Domnului,
căci vine ca s-aducă El judecata Lui.
El lumea cu dreptate va sta a judeca,
și neamurile după credincioșia Sa!

Psalmul 97

1.Îm-pă-ră-țeș-te Dom-nul cu mă-ri-re,
pă-mân-tul să se ve-se-leas-că-n-treg,
și să se bu-cu-re mul-ți-mea ma-re,
de-os-troa-ve ca-re gla-sul I-n-țe-leg.

2. Cu nori și ne-guri El se în-con-joa-ră,
și-a Tro-nu-lui Său sfin-te te-me-lii,
me-reu drep-ta-tea-I și cu ju-de-ca-ta
și-a-ces-tea ră-mâ-nea-vor pe ve-cii.

3. Nainte-I merge focul care arde
pe toți aceia care-L dușmănesc,
4. cu fulgere El lumea luminează,
pământul vede, toți se îngrozesc.

5. În Fața-I munții se topesc ca ceara,
în Fața Domnului cel veșnic sfânt,
6. spun cerurile marea Lui dreptate,
văd slava Lui toți cei de pe pământ.

7. Sunt rușinați toți câți slujesc la idoli,
și toți cei ce cu idoli s-au fălit,
toți dumnezeii-n Fața Lui se-nchină,
8. Sionu-aude-aceasta fericit...

Și vesele sunt fiicele lui Iuda
de-a-Tale, Doamne, sfinte judecăți,
9. căci Tu ești Cel Preaînalt pe tot pământul
și mai presus de dumnezei Te-arăți.

10.Urâți ce-i rău! – voi câți iubiți pe Domnul,
căci El păzește sufletu-alor Săi,
pe credincioșii Lui și-i izbăvește
din mâinile și cursa celor răi.

11.Lumina-i din vecie semănată
pentru acei ce sunt neprihăniți,
și bucuria numai pentru-aceia
cu inima curată și smeriți.

12. Voi cei cu inima fără prihană
în Domnul ne-ncetat vă bucurați,
sfințenia și slava Lui cea mare
prin laudele voastre s-o nălțați!

Psalmul 98
Un psalm.

1. Dom-nu-lui cân-tați cu to-ții o cân-ta-re no-uă-n cor,
   căci mi-nuni fă-cu-t-a Dom-nul, prin a Drep-tei a-ju-tor...

   Ref: Bucuroși strigați spre Domnul câți stați pe-acest pământ
   chiuiți, strigați, cântați-I slavă Numelui Său sfânt!

2. Arătat-a mântuirea Domnul la poporul sfânt
   și-a descoperit dreptatea neamurilor pe pământ,

3. Și-a adus aminte Domnul că e bun cu Israel,
   toate marginile lumii mântuirea văd în El.

4. Domnului cântați cu harfa și cu-al gurii glas cântați,
5. și cu cornul și cu trâmbiți, și strigând vă bucurați...

6. Urle ale mării-ntinderi, strige lumea și cu-ai ei
7. bată râurile-n palme, bucure-se muții grei...

8. Înaintea Lui, căci vine lumea-ntreagă-a judeca,
   El va judeca-n dreptate cu nepărtinirea Sa.

Psalmul 99

1. Dom-nul sfânt îm-pă-ră-țeș-te, nea-mu-ri-le se-n-gro-zesc,
   stă pe he-ru-vimi și-a lu-mii te-me-lii se zgu-du-iesc.

   2. Domnul în Sion e mare
      și-nălțat peste popoare
      Domnul în Sion e sfânt
      și-nălțat peste pământ,

3. Oamenii să-Ți preamărească al Tău Nume-nfricoșat
   c-al Tău Nume e puternic, este sfânt și minunat,

4. Toți să laude tăria Împăratului cu zel,
   Tu-ntărești și faci dreptatea judecând în Israel.

5. Înălțați-L toți pe Domnul, vă-nchinați pân-la pământ,
   dați lui Dumnezeu mărire, căci e sfânt, e sfânt, e sfânt.

6. Moise și-Aaron dintre preoți și din ceilalți, Samuel
   au chemat și ei pe Domnul... și-a luat aminte El.

7. Domnul le-a vorbit din stâlpul cel de nor... ei au păzit
   Legea Lui și toate-acele câte El le-a poruncit...

8. Doamne, Dumnezeul nostru, Tu i-ai ascultat oricând,
   le-ai fost Dumnezeul milei, iertător și bun și blând,

   Plin ai fost de îndurare, totdeauna iertător,
   dar le-ai pedepsit greșeala, vina sufletului lor.

9. Înălțați pe Domnul nostru, toți câți sunteți pe pământ,
vă-nchinați pe sfântu-I munte...
Sfânt e Domnul nostru, sfânt.

Psalmul 100
Un psalm de laudă.

1. Stri-gați de bu-cu-ri-e că-tre Dom-nul Ma-re,
oa-meni de pe tot pă-mân-tul: El e Sfânt și Ta-re,
toți câți lo-cu-iți pă-mân-tul: El e Sfânt și Tare!

2. Slujiți Domnului cu toții plini de bucurie,
toți-naintea Lui să vină plini de veselie,
plini de bucurii și cântec, plini de veselie!

3. Toți să știți că Domnul este Dumnezeu ce-n lume
ne-a făcut și-I suntem turmă, El o să ne-ndrume...
noi suntem poporul Lui și El o să ne-ndrume...

4. Pe-a Lui porți intrați-nălțându-I laude-n cântare,
și în curtea Lui slăvindu-I Numele Său mare...
Binecuvântați, slăviți-I Numele Său mare...

5. Domnu-I bun... și bunătatea-I ține cât vecia,
și din neam în neam își ține El credincioșia...
pentru-ai Săi își ține veșnic El credincioșia!

Psalmul 101
Un psalm al lui David

1. Cân-ta-voi bu-nă-ta-tea și drep-ta-tea,
da, Doam-ne, nu-mai Ți-e voi cân-ta,
2. pe-o ca-le sfân-tă și ne-pri-hă-ni-tă
cu-n-țe-lep-ciu-ne eu mă voi pur-ta!

Când vei veni la mine, oare, Doamne...?
Umbla-voi fără vină-n casa Ta. –
3. Naintea mea nimic rău nu voi pune,
urăsc a celor răi purtare rea.

4. Îndepărta-voi inima stricată
de omul rău nici nu voiesc a ști,
5. voi nimici pe toți clevetitorii,
e cel trufaș nici nu-l voi suferi.

6. Asupra credincioșilor din țară
avea-voi ochii pururi ațintiți,
ca ei să locuiască lângă mine,
sluji-Mi-voe numai cei neprihăniți.

7. Cel care se dedă la-nșelăciune,
acela nu va sta în Casa Mea,

acela care minte, niciodată
‘naintea Feței Mele nu va sta.

8. În orice zi, în orice dimineață
pe toți cei răi din țară-i voi stârpi,
să sting din sfânta Domnului cetate
pe toți câți fărdelegi vor săvârși...

Psalmul 102
O rugăciune a unui nenorocit când este doborât de întristare și își varsă inima înaintea Domnului

1. Doam-ne-as-cul-tă-mi, Doam-ne, ru-gă-ciu-nea mea,
stri-gă-tu-mi s-a-jun-gă, Doam-ne, pân-la Ti-ne.
2. Nu-mi as-cun-de Fa-ța Ta în zi-ua grea,
plea-că-Ți Tu u-re-chea, când Te strig, spre mi-ne!

Grab-nic mă as-cul-tă
3. căci pier ca un fum
și-mi ard ca tă-ciu-nii
oa-se-le a-cum...

4. Inima-mi lovită prinde-a se usca,
uit să-mi mănânc pâine de așa urgie,
5. așa-mi sunt de multe gemetele-așa
că mi se lipește osu-n carnea vie.

6. Sunt ca pelicanul
din pustii păduri
ca o cucuvaie
din dărâmături.

7. Nu mai dorm... și-s ca o pasăre ce-ar sta
singuratică pe-un coperiș uitată.
8. zilnic cei vrăjmași mi-arunc-ocară grea,
și pe mine jură o vrăjmașă ceată.

9. Mănânc țărână-n locul
pâinii, cu amar,
și cu plâns mi-amestec
băutura iar...

10. Pentru-a Ta mânie, că-n urgia Ta,
Tu m-ai ridicat și m-aruncași departe,
11. ale mele zile trec ca umbra mea,
mă usuc ca iarba care e pe moarte...

12. Dar Tu, Doamne, Tu ești
Împărat slăvit,
sfânta-Ți pomenire
ține nesfârșit.

13. Tu ai să Te scoli și milă vei avea
de Sion, că-i vremea să-i dai îndurare,

este vremea, Doamne, a Te îndura
de acei ce-așteaptă mila Ta cea mare!

14. Căci iubesc ai Tăi
piatra Sionului,
și le este milă
de țărâna lui.

15. Atunci neamurile se vor înfrica
de-al Domnului Nume veșnic sfânt și tare,
se vor teme, Doamne, de mărirea Ta
împărații de pe tot pământul mare.

16. Da!... Sionul iarăși
Domnul va zidi
și-n el, a Lui slavă
ni se va ivi.

17. El ia-n seamă ruga celui nevoiaș,
nu-i nesocotește trista rugăciune,
18. să se scrie-aceasta neamului urmaș,
și cei ce-o să vină, laude-I vor spune.

19. Căci din înălțimea
locului Său sfânt
și din cer se uită
Domnul pe pământ...

20. Ca s-audă cum gem prinșii de război
și să dea scăpare celor ce-s pe moarte
21. ca ei să-L vestească în Sion apoi
și Ierusalimul laude să-I poarte...

22. Când toți se vor strânge
și când vor veni
Domnului, a lumii
neamuri a-I sluji.

23. El mi-a frânt puterea în a vieții drum,
mi-a scurtat a mele zile-n jumătate.
24. Eu zic: Doamne, o, nu mă lua acum,
Tu ai cărui ani țin veacurile toate.

25. Tu-n vechimi pământul
l-ai întemeiat,
cerul Tu cu mâna-Ți,
Doamne, ai lucrat.

26. Ele vor pieri, dar Tu pe veci vei sta...
- ca pe-o haină veche-ai să le schimbi odată. –
27. Dar în veci același Tu vei rămânea
și-anii Tăi, o, Doamne, veșnic nu se gată.

28. Fiii robilor Tăi
țara-și vor avea
și sămânța lor va

sta-naintea Ta.

Psalmul 103
Un psalm al lui David

1. Bi-ne-cu-vân-tă al meu su-flet pe Dom-nul pu-ruri pe pă-mânt,
lă-un-trul meu bi-ne-cu-vân-te în veci Nu-me-le Lui cel sfânt!
2. Bi-ne-cu-vân-tă al meu su-flet pe Dom-nul, la-u-de să-I spui,
și nu ui-ta în veci nici u-na din bi-ne-fa-ce-ri-le Lui.

3. El toată fărădelegea-ți iartă, El orice boli ţi-o vindeca,
4. El izbăvește de la moarte şi din mormânt viața ta !
Cu bunătate şi-ndurare de El tu ești încununat,
5. de bunătăţi la bătrâneţe, de El tu fi-vei săturat.

El te va face ca pe-un vultur înviorat şi-ntinerit,
6. căci Domnul face judecată, dreptate celui asuprit.
7. El și-a-arătat căile Sale lui Moise-așa voit-a El,
și-a Lui lucrări nemaivăzute copiilor lui Israel

8. E Domnul milostiv de-a pururi, pe veșnicie e-ndurat,
a Lui răbdare e-ndelungă și-n bunătate e bogat.
9. El nu fără-ncetare ceartă nici ține-n veac a Lui mânii,
10. El nu ne face dup-a noastre păcate și ticăloșii.

11. Ci cât de sus e cerul față de-acest pământ, așa mișel,
atât e mila Lui de mare spre-aceia ce se tem de El,
12. cât de departe răsăritul de-apus – cu neclintite legi –
așa de mult departă Domnul de noi a noastre fărdelegi.

13. Precum se-ndură un părinte de-ai lui copii în orice fel,
așa în veci se-ndură Domnul de-aceia ce se tem de El,
14. Căci știe El că suntem țărână, căci mâna-I sfântă ne-a făcut,
și pururi El și-aduce-aminte că noi nu suntem decât lut.

15. O, omul... zilele lui scurte ca floarea ierbii sunt așa,
16. când trece-un vânt, s-a dus... și-o uită chiar locul care-o cuprindea.
17. Dar pentru câți se tem de Domnul, El este-n veci îndurător
și bunătatea Lui rămâne cu fiii și nepoții lor.

18. Spre-aceia care legământul cel sfânt al Lui îl vor păzi,
și care-și vor aduce-aminte de-a Lui porunci spre-a le-mplini.
19. În ceruri Domnul așezat-a puternic tronul Lui încins
și-a Lui domnie peste toate cu stăpânire s-a întins.

20. O, binecuvântați pe Domnul toți îngerii Lui cei sfințiți,
cei care-n veci sunteți puternici și-a Lui porunci le împliniți!
21. O, binecuvântați pe Domnul voi toate-a Lui cerești oştiri,
voi robii Lui ce-I faceți voia păzind a Lui orânduiri!

22. O, binecuvântați pe Domnul voi toate lucrurile Lui,
în toate locurile unde e stăpânirea Domnului!
O, binecuvântați pe Domnul, voi câte Domnul v-a creat,
pe Domnul binecuvintează-L, tu, suflet binecuvântat!

Psalmul 104

1. Bi-ne-cu-vin-tea-ză su-fle-te al meu,
bi-ne-cu-vin-tea-ză-n veci pe Dum-ne-zeu
Doam-ne, Tu ești ma-re, ne-cu-prins și sfânt,
stră-lu-ci-rea sla-vei es-te-al Tău veș-mânt!

2. Cu lumina ca-ntr-o haină te-nvelești,
cerul ca un cort Tu, Doamne-l dezvelești.
3. Faci din ape vârful locului Tău sfânt,
din nori Tu-Ți faci carul și plutești pe vânt.

4. Tu îți faci din vânturi solii Tăi cei iuți,
și din flăcări slujitorii Tăi temuți.
5. Tu ai pus pământul pe-așezarea sa,
și el niciodată nu s-o clătina.

6. Tu-l acoperiseși cu adâncu-atunci
ca și cu i haină care i-o arunci.
Apele stăteau pe munți atunci așa
7. dar fugit-au toate la mustrarea Ta.
De-al Tău glas de tunet apele-au fugit,
8. peste munți și văi... și nu s-au mai oprit
până-n locul unde ele-apoi au stat,
unde hotărârea Ta le-a așezat.

9. Margini Tu le-ai pus... și nu le vor păși,
ca să nu se-ntoarcă lumea-acoperi.
10. Tu faci ca izvoare să țâșnească-n văi,
și ele curg toate printre munții Tăi.

11. Tu adapi la ele fiare din câmpii
și-și stâmpără setea-asinii din pustii.
12. Păsările-au cuiburi pe marginea lor,
și ele prin ramuri fac un dulce cor.

13. Tu uzi munții, Doamne, din locașu-Ți sfânt,
și cu roduri saturi tot acest pământ.
14. Tu faci să răsară vitelor pășuni
și verdețuri hrană, omului aduni.

15. Vin de-nveselire, untdelemn curat,
pâine spre hrănire, toate Tu le-ai dat.
16. Sunt udați copacii Domnului slăvit,
cedrii din Liban ce Domnul i-a sădit.

17. Sus în ei fac cuiburi păsări din amiazi
cocostârcu-și are cuibul său în brazi.
18. Munții cei înalți sunt adăpost la cerbi,
și-adăpost la iepuri, stâncile cu ierbi.

19. El făcut-a luna pentru vremuri, sus,
soarele cunoaște când e-al său apus.
20. Tu dai întuneric... noapte Tu o faci,

și-atunci orice fiare mișcă-ntre copaci.

21. Urlă după pradă puii cei de leu,
    își cer și ei haina de la Dumnezeu.
22. Când răsare ziua fug-napoi cu zor,
    și se culcă iară-n vizuina lor.

23. Însă omu-ncepe munca-i pe hotar
    și muncește până se-nserează iar.
24. Cât de multe-s, Doamne, câte-ai făptuit,
    Tu cu-nțelepciune toate le-ai zidit.

25. Iată marea-ntinsă și în apa sa
    ce viețuitoare mișună în ea...
26. Acolo corăbii umblă cu temei
    și leviatanul joacă-n valul ei.

27. Toate-acestea, Doamne-așteaptă mâna Ta,
    hrana lor la vreme tuturor a da.
28. De le-o dai Tu, Doamne, ele o primesc,
    Îți deschizi Tu mâna, ele se hrănesc.

29. Îți ascunzi Tu Fața, ele se-nspăimânt,
    le iei Tu suflarea, iar se fac pământ.
30. De-Ți trimiți suflarea, iarăși le zidești,
    și-astfel fața lumii pururi o-nnoiești.

31. În veci o să țină slava Domnului,
    bucure-se Domnul de lucrarea Lui!
32. De-ar privi pământul, el va tremura,
    de-ar atinge munții ei vor fumega.

33. Domnului cânta-I-voi cât eu voi trăi,
    voi slăvi pe Domnul până cât voi fi!
34. Ale mele vorbe fie-I Lui pe plac,
    bucuros de Domnul eu voi fi în veac!

35. Piară păcătoșii toți de pe pământ,
    cei răi toți să piară, ducă-se-n mormânt.
    Lăudați pe Domul toți în orice fel,
    binecuvintează-L suflete pe El!

Psalmul 105

1. Să-L lă-u-dați pe Dom-nul, che-mați Nu-me-le Lui,
   ves-tiți prin-tre po-poa-re lu-cra-rea Dom-nu-lui!
2. Cân-tați, cân-tați în cin-stea pu-te-ri-lor Lui tari,
   vor-biți, vor-biți de toa-te mi-nu-ni-le Lui mari!

3. Făliți-vă în lume cu Numele Lui sfânt,
   să cânte duhul celor ce-L caută pe pământ.
4. O, alergați la Domnul la sprijinu-I bogat.
   și Fața Lui cea sfântă căutați-o necurmat!

5. Aduceți-v-aminte ce semne-a săvârșit,
minuni și judecată ce gura-I a rostit.
6. A lui Avraam sămânță și Iacov cel plăcut,
aduceți-v-aminte ce Domnul a făcut.

7. Căci Domnul este nouă puternic Dumnezeu,
El judecata-Și face pe tot pământul Său.
8. El pururi și-amintește de sfântu-I legământ
făcut cu mii de neamuri de oameni pe pământ.

9. De legământul care cu-Avraam l-a-ncheiat,
de jurământul care lui Isaac l-a dat
10. El a făcut o lege lui Iacov pe pământ,
lui Israel un tare și veșnic legământ,

11. Zicând: îți voi da țara Canaanului plăcut,
s-o moșteniți căci sorții la dânsa v-au căzut.
12. Pe-atunci ei erau singuri și umili și puțini,
13. mergeau din țară-n țară, la toți erau străini!

14. Dar nimeni să-i apese El n-a îngăduit,
pe mulți regi, pentru dânșii, El, Domnu-a pedepsit.
15. El zice: nu-i atingeți că unșii Mei sunt ei,
nu faceți rău acelor ce sunt proorocii Mei!

16. Spre țara lor chemat-a El foamete și vai,
tăiatu-le-a deodată mijloacele de trai.
17. Trimisu-le-a-nainte pe Iosif, rob legat,
18. i-au strâns picioru-n lanțuri și-n fiare l-au băgat,

19. Pân-la-mplinirea vremii și proorociei Lui,
și până să-I încerce Cuvântul Domnului.
20. Atuncea împăratul din lanț l-a desfăcut
21. l-a pus domn peste casa și-ntregul lui avut.

22. Pe cei mari după voie să poată a-i lega,
și pe bătrâni să-nvețe înțelepciunea sa...
23. și în Egipt atuncea Israel a venit,
și Iacov în ținutul lui Ham a lucuit.

24. Iar Domnul înmulțit-a poporul Lui încât
a fost cu mult mai tare ca cei ce l-au urât,
25. iar inima acelor atâta s-a schimbat
încât cu mișelie și ură s-au purtat.

26. Atunci trimis-a Domnul pe Moise și Aaron,
27. minuni nemaivăzute văzut-a Faraon.
28. Trimisu-le-a-ntuneric și neguri a adus
să nu fie-ndărătnici Cuvântului de sus.

29. Schimbat-a apa-n sânge, toți peștii au pierit,
30. în țară și-n palate de broaște-a forfotit.
31. Cu muște-otrăvitoare umplut-a orice loc,
32. în loc de ploi căzut-au mari grindine și foc,

33. Bătut-a vii și arbori, smochinii i-a zdrobit

34. lăcuste fără număr asupră-le-au venit,
35. mâncat-au iarba toată și rodul din câmpii
36. lovitu-le-a cu moartea pe-ntâi născuții fii.

37. A scos pe-ai Săi cu aur și-argintul jefuit,
nici unul dintre dânșii din toți n-a șovăit.
38. S-a bucurat atuncea Egiptul c-au plecat,
că-i apucase groaza, de tot ce s-a-ntâmplat.

39. Un nor le-ntinse ziua, iar noaptea foc le-a dat,
40. cu carne și cu pâine din cer i-a săturat.
41. Cu-a Lui putere stânca de piatră le-a deschis,
și-n loc pustiu, El, râuri de apă le-a trimis.

42. Căci și-a adus aminte de-al Său cuvânt rostit,
și de Avraam alesul și robul Său iubit.
43. El și-a scăpat poporul în cânt și-n veselii,
pe-aleșii Săi în multe strigări de bucurii.

44. Le-a dat pământul altor popoare – și ușor
ei pus-au stăpânire pe rodul muncii lor.
45. Ca să-I păzească Legea de-a pururi Israel,
o, lăudați pe Domnul! – Slăvit să fie El!

Psalmul 106

1. O, lă-u-dați pe Dom-nul toți,
pe Dom-nul nos-tru ma-re,
căci El e bun și ți-ne-n veci
a-dân-ca-I în-du-ra-re!

2. Cine-ar putea, a lui isprăvi
mărețe a le spune,
și cine toată slava Lui
a o vesti în lume?

3. Ferice de acei ce-n veci
de-a Lui porunci s-or teme
și de acei ce-nfăptuiesc
dreptatea-n orice vreme!

4. De mine, Doamne-aminte-adu-Ți
cu-a Ta bunăvoire,
și-ajută, Doamne, la ai Tăi
și da-le spirjinire.

5. Să-Ți văd aleșii fericiți,
s-am bucurii depline,
de bucuria alor Tăi,
să mă fălesc cu Tine.

6. Noi, ca părinții noștri-avem
păcate mari și grele
am săvârșit nelegiuiri

făcut-am numai rele.

7. Părinții noștri în Egipt
minunile-Ți uitară,
uitară-a Tale îndurări
la mare n-ascultară.

8. Dar El i-a izvbăvit pe ei
pentru-al Său mare Nume,
ca să-Și arate-a Lui puteri
și slava Lui în lume,

9. El marea Roșie-a mustrat
ea a secat pe dată,
și prin adâncuri i-a trecut
ca pe-o cărare-uscată...

10. Scăpatu-i-a din mâna rea
a celor plini de ură,
din mâna celora vrăjmași
scăpară și trecură.

11. Pe-ai lor potrivnici i-a cuprins
atunci a-morții ape
nici măcar unul dintre ei
n-a mai rămas să scape.

12. Atunci crezură-al Lui cuvânt,
și laude-I cântară,
13. dar au uitat curând... și-al Lui
cuvânt nu-l așteptară.

14. Ci-i prinse pofta iar curând
și-n locurile-uscate,
și-au ispitit pe Dumnezeu
cu gânduri necurate.

15. El le-a dat ce-au cerut, dar toți
în molimă căzură,
16. au fost spre Moise și Aaron
cu gelozii și ură.

17. Atunci pământul s-a deschis,
pe Datan îl cuprinse,
și s-a închis peste-Abiram
18. și flacăra-i aprinse

19. Făcut-au în Horeb, vițel
și lui se închinară,
20. și astfel slava lor în chip
de bou, ei o schimbară.

21. Și L-au uitat pe Dumnezeu
și mântuirea-I mare,
22. minunile din țara Ham
și semnul de la Mare.

23. El a voit a-i nimici
dar Moise-a stat-nainte
ca să abată de la ei
mânia Lui fierbinte

24. Ei au nesocotit adânc
a desfătării țară
și sfântul Domnului Cuvânt
în seamă nu-l luară.

25. Ci au cârtit în cortul lor,
de El n-au vrut să știe,
26. atunci El a jurat că toți
cădea-vor în pustie.

27. Că printre neamuri, El, a lor
sămânță-o s-o doboare,
c-o să-i împrăștie prin țări
și mijloc de popoare...

28. Ei s-au lipit de Baal-Peor,
din jertfele-i spurcate
29. iar Domul, mâniat, le-a dat
urgii înfricoșate.

30. Dar Fineas s-a sculat atunci
făcând o judecată,
și-astfel mânia a-ncetat
și s-a oprit pe dată,

31. Aceasta i s-a socotit
ca o neprihănire,
din neam în neam pe veșnicii
și s-a lăsat spre știre.

32. La apele Meriba ei,
pe Domnu-L mâniară
și peste Moise a căzut
pedeapsa lor amară.

33. Că-n contra Duhului Său Sfânt
ei toți se răzvrătiră,
și buzele lui Moise-atunci
nepotrivit vorbiră.

34. N-au nimicit pe-acei ce El
le-a spus să nimicească,
35. cu neamuri s-au amestecat,
la fel să făptuiască.

36. Slujit-au idolilor lor
și-n cursa lor sfârșiră,
37. pe fiicele și fii lor
la idoli și-i jertfiră.

38. Vărsat-au sânge de copii,
ca jertfă necurată,
și țara-ntreagă, prin omor
de ei a fost spurcată.

39. Prin rele fapte s-au spurcat
și-au desfrânat prin ele.
40. Atuncea Domnul S-a aprins
spre-acest popor de rele.

Și-urât-a moștenirea Lui,
41. pe-al Său popor îl dete
în stăpânire la vrăjmași,
care-l urau cu sete.

42. Vrăjmașii lor i-au asuprit
smerindu-i cu-apăsare...
43. De multe-ori Domnul i-a scăpat
din greu și strâmtorare,

Dar ei I-au fost neascultători
prin planuri necurate,
și au ajuns nenorociți
prin faptele stricate.

44. Dar El... când i-a văzut gemând
le-a auzit strigarea,
45. și-a amintit de-al Său cuvânt
... și le-a adus scăparea.

46. Făcut-a pe vrăjmașii lor
de ei să aibă milă,
și milă a trezit la cei
ce-i apăsau cu silă.

47. O, Dumnezeul nostru sfânt,
ai milă și ne-adună
de printre neamuri ca să fim
toți iarăși împreună!

Ca să slăvim Numele Tău
Înalt, Măreț și Tare,
să ne fălim cu slava Ta,
cu lauda Ta mare!

48. Să fie binecuvântat
și lăudat să fie
al lui Israel Dumnezeu,
pe veci de veșnicie!

Să fie Domnul lăudat,
de-ai Lui toți, împreună,
slăvit să fie-n veci, amin
poporul tot, să spună!

CARTEA A CINCEA
Psalmul 107

1. Lă-u-dați pe Dom-nul, căci e bun în veac,
căci în veac îi ți-ne în-du-ra-rea Sa!
2. Ast-fel să gră-ias-că cei ce-I sunt pe plac,
ce i-a iz-bă-vit El, din mâ-na cea rea.

8. O, de-ar lă-u-da cu toți oa-me-nii me-reu,
pen-tru bu-nă-ta-tea Lui pe Dom-nul sfânt,
și pen-tru mi-nu-ni-le și da-rul Său
fa-ță de toți oa-me-nii de pe pă-mânt!

3. Și pe care El i-a strâns din multe țări
de la răsărit și de la scăpătat,
de la miazănoapte, pân-la-a-mării zări...
4. Ei umblau pe-un loc pustiu și neumblat.

Pribegeau prin locuri și pe căi pustii,
nu găseau cetate ca să poată sta,
5. sufereau a foamei și-a setei urgii,
de durere-ntrânșii sufletul tânjea.

6. În necaz, atunci, spre Domnul au strigat,
și El i-a scăpat de tot necazul lor,
7. i-a călăuzit pe-un drum adevărat,
și-a dat o cetate la al Său popor.

9. Setea sufletului pururea uscat
cu cerești izvoare El a potolit,
și cu bunătate El a săturat,
inima flămândă, sufletul lipsit.

10. Cei ce-au stat în umbra morții-ntunecați,
viețuind în fiare și-n ticăloșii,
11. pentrucă-nspre Domnul fost-au răsculați
și-au nescocotit cuvintele Lui vii,

12. Le-a smerit El inima prin suferinți,
- au căzut și nimeni nu i-a ajutat,
13. atunci au strigat spre Domnul rugi fierbinți,
– și din tot necazul, Domnul i-a scăpat.

14. El din întuneric și din greu i-a scos,
din a morții umbră El i-a izbăvit,
i-a scăpat din negre temnițe de jos,
și-a rupt legătura ce-a fost robit.

15. O, de-ar lăuda toți oamenii mereu
pentru bunătatea Lui, pe Domnul sfânt
și pentru minunile și darul Său
față de toți oamenii de pe acest pământ!

16. El cu-a Lui putere tare-a sfărâmat
porți de-aramă grele neclintit de mari,

El cu-a Lui putere-a rupt și dărâmat
fiare și zăvoare și oțele tari.

17. Cei nebuni prin traiul lor cel vinovat
prin fărădelegi erau nefericiți,
18. sufletul li-era de toate dezgustat
erau lângă-a morții porți nenorociți.

19. În strâmtorarea lor spre Domnul au strigat
El i-a izbăvit din tot necazul lor,
20. Și-a trimis Cuvântul și i-a vindecat,
i-a scăpat din groapă dându-le-ajutor.

21. O, de-ar lăuda toți oamenii mereu
pentru bunătatea Lui, pe Domnul sfânt
și pentru minunile și darul Său
față de toți oamenii de pe pământ!

22. Să-I aducă jertfe-alese de cântări,
și-ale mulțumirii jertfe necurmat,
să vestească-n lume marile lucrări
cu al bucuriei strigăt înălțat!

23. Cei ce-au mers pe mare în corăbii tari
și făceau negoț pe ape-n depărtări,
24. au văzut cum Domnul face lucruri mari,
au văzut minuni în fundu-adânc de mări.

25. El a zis și-a pus furtuni și vânt ce-au scos
ridicând a mării valuri mari și iuți,
26. se suiau spre cer, se coborau în jos
ei în fața morții toți erau pierduți.

27. Amețiți de tot, ca beți s-au clătinat
toată iscusința nu le-a folosit,
28. dar în strâmtorări spre Domnul au strigat,
și de-a lor necazuri El i-a izbăvit...

29. A oprit furtuna, liniște-a adus,
și-ale mării valuri El le-a potolit.
30. Ei s-au bucurat că orice val s-a dus
și că-i duse Domnul în liman dorit.

31. O, de-ar lăuda toți oamenii mereu
pentru bunătatea Lui pe Domnul sfânt,
și pentru minunile și darul Său
față de toți oamenii de pe pământ!

32. Să-L înalțe-n adunarea de norod,
și să-L laude în sfaturi de bătrâni,
33. căci El face ape-n locuri fără rod
și-n pământ uscat preface El fântâni.

34. Țara roditoare în pământ sărat,
pentru răutatea celor ce-s în ea...
35. și tot El preface-n iazuri, loc uscat

și pustia-n ape-o poate El schimba.

36. El așează-acolo-n ea pe cei lipsiți,
și-o face cetate, loc de locuit,
37. seamănă ogoare, vii sădesc tihniți,
și culeg, în cântec, rodul lor muncit.

38. Îi binecuvântă El... și se-nmulțesc,
numărul de vite ne le va scădea
39. dacă pier, fiindcă alții-i asupresc,
cu poveri, cu sarcini și-apăsare grea,

40. El disprețul varsă peste toți cei taru,
ca pribegi s-alerge locuri fără pași,
41. dar `nmulțește-a lor familii mici și mari,
izbăvind pe cei lipsiți și nevoiași.

42. Cei neprihăniți văd asta bucuroși,
iar nelegiuiții, gurii, frâu își pun.
43. Să ia-n seamă-acestea câți sunt credincioși,
și să vadă toți cât Domnul e de Bun...!

Psalmul 108
O cântare. Un psalm al lui David

1. Îmi es-te ga-ta i-ni-ma
sa-Ți cân-te, Doam-ne, Ți-e,
cu bu-cu-ri-e voi cân-ta,
din in-stru-men-te voi su-na,
a-ceas-ta es-te sla-va mea
pe veci de veș-ni-ci-e...!

2. Deșteaptă-te tu, harfa mea,
deșteaptă-te-alăută,
în zori de ziuă mă voi scula,
3. și Doamne, Te voi lăuda,
în multe neamuri Te-o cânta,
cântarea mea plăcută!

4. Căci mare-i bunătatea Ta,
cât cerul... și mai mare,
credincioșia Ta, și ea
cât norii se va înălța!
5. Înalță-Ți, Doamne, slava Ta
mai sus de cer și soare!

6. Iubiții Tăi, spre-a-i ajuta,
ascultă-ne și-i scapă!
7. El, Domnul sfânt, a zis așa:
Sihemul voi fărămița,
Valea Sucot voi măsura,
când vremea o să-nceapă...

8. Căci țara Galaad e-a Mea,

și-a lui Manase țară,
Efraim e ca un coif, așa,
Iuda toiag în mâna Mea,
9. Moab e-un vas spre-a mă spăla,
nu uit nici unii-afară!

Peste Edom voi arunca
a Mele-ncălțăminte,
de bucurie voi striga
spre filistean și țara sa,
asupră-I mp voi bucura,
cu strigăte-n cuvinte…!

10. O, cine, oare, m-ar putea
în Edom duce iară,
ori nu, Tu, Doamne, dac-ai vrea,
Tu, ce ne-ai lepădat așa
și nu mai vrei a-nainta
cu-ai noștrii-n luptă-afară?

11. Dă-ne-ajutor în ziua grea,
că-n oameni e slăbie!
12. Cu Dumnezeu vom-nainta,
Cu El mari lucruri vom lucra,
El pe vrăjmași ni-I va sfărma,
pe veci de veșnicie!

Psalmul 109
Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

1. Dum-ne-ze-ul sla-vei me-le, Doam-ne, Doam-ne, nu tă-cea,
2. căci vrăj-ma-șii mei, spre mi-ne, au des-chis o gu-ră rea

Și cu limbă mincinoasă iar sunt clevetit de ei
3. mă-nconjoară cu batjocuri, mă lovesc făr-de temei.

4. Pe când eu le-arăt iubire, ei îmi sunt mereu vrăjmași,
- dar alerg la rugăciune… și Tu, Doamne, nu mă lași.

5. Ei mi-ntorc rău pentru bine, ură pentrucă-i iubesc…
………………………………………………………
6. Pe vrăjmașul meu Tu pune-l rob la cei ce-l asupresc,

Fă-i să stea mereu de-a dreapta un pârâș ne-nduplecat
7. când va sta la judecată, el să fie vinovat,

Rugăciunea lui urâtă fie ca păcatul rău,
8. fie-i zilele puține, să ia altul locul său.

9. Să-i rămână-orfani copii și nevasta fără soț

10. fii liu să-i pribegească, cerșetori prin lume toți.

Cerce-și pâinea lor departe duși din spartul lor cămin,
11. stăpânească-I creditorii, jefuiască-i cel străin.

12. Nimenea să nu-l ajute, nu mai placă nimănui,
și-n veac nimenea să n-aibă milă de orfanii lui.

13. Toți urmașii lui să fie nimiciți… și fiii lor
numele să li se șteargă din tot neamul următor.

14. A părinților lui vină, neiertată-n veci să stea,
și nesters să stea păcatul cel făcut de mama sa.

15. Domnu-n veac să-i aibă-n față ca să-i nimicească-n veac,
16. pentrucă-a uitat să aibă îndurarea spre sărac,

fiindc-a prigonit pe omul cel fără noroc lipsit,
pân-acolo să omoare om cu sufletul zdrobit…

17. Îi plăcea mereu blestemul: - cadă-n capul lui mișel
n-a vrut binecuvântarea, - depărteze-se de el!

18. Se îmbracă- cu blestemul cum se-mbracă c-o manta,
El îi umple ca o apă, pe deplin, ființa sa.

19. De aceea-n veci blestemul să-i slujească de veșmânt,
și de brâu încins pe dânsul totdeauna pe pământ.

20. Asta fie de la Domnul plata la vrăjmașii mei,
și la câți vorbesc cu ură despre mine printre ei…

21. Însă pentru mine, Doamne, Tu cu milă să lucrezi,
pentru Numele Tău mare, să mă scapi, să mă veghezi…

Tu ești plin de bunătate, izbăvește-mă din greu,
22. sunt nenorocit… rănită-i inima-nlăuntrul meu.

23. Pier ca umbra care trece… ca lăcusta-s izgonit,
24. mi-au slăbit genunchii-n posture, trupul meu e-ntreg sleit.

25. Am ajuns de-ocara celor care groapa mea o sap'
chiar și ei, privind la mine, clătină și dau din cap…

26. Doamne-ajută-mă Tu, Doamne… scapă-mă în mila Ta,
27. ei să știe c-a Ta mână, Doamne, TU-ai lucrat așa.

28. Și măcar că ei blestemă, Tu să binecuvintezi,
și măcar că vin în contra-mi, vor cădea, căci Tu veghezi.

29. Fă-mi vrăjmașul să se-mbrace cu ocara ce mi-o vrea,
cu rușine să-l acoperi cum l-acopere-o manta.

30. Și cu gura mea pe Domnul, eu nespus Îl voin slăvi,
și în mijlocul mulțimii, pururea-L voi preamări,

31. Căci El totdeauna-n dreapta celuia sărac vas ta
ca să-L scape de oricine l-ar lovi și apăsa!

Psalnul 110 *
Un psalm al lui David

1. Dom-nul a zis Dom-nu-lui meu:
   ”la dreap-ta Mea să stai, pâ-nă
   voi pu-ne pe vrăj-ma-șii Tăi
   sub tal-pa Ta-n ță-râ-nă…”

2. Va-ntinde Domnul din Sion
   puternica-Ți domnie,
   zicând: ”domnește între-acei
   ce-Ți poartă vrăjmășie.”

3. Poporul Tău e, Doamne, plin
   de-o sfântă-nflăcărare
   când Îți aduni oștirea Ta
   puternică și mare.

   Cu sfântă-mpodobire ca
   din sân de zori senine,
   ca roua tineretul Tău
   la Tine, Doamne, vine.

4. Jurat-a Domnul sfânt și Lui
   nu-I pare rău să ție:
   ”Tu-n felul lui Melhisedec
   ești preot pe vecie…”

5. Da, Domnul de la dreapta Ta
   pe împărați zdrobește
   în ziua când mania Lui
   spre dânșii se pornește.

6. Dreptate-n neamuri face El…
   - și totu-i trupuri moarte.
   pe-a țării-ntinderi nimicind
   El, capete deșarte.

7. El bea din râu în mersul Său
   - când iese Aurora –
   de-aceea-și-nalță Capul Lui
   de-asupra tuturora.

Psalmul 111

1. Să-L lăudați pe Domnul din harfe și-alamot,
   voi lăuda pe Domnul, din sufletul meu tot,

   Cu sufletele-acelea curate-n viața lor
   și-n adunări cu-ntregul aleșilor popor!

2. Mari lucruri face Domnul, Puternicul Ceresc,
   Cercate cu iubire de cei ce le iubesc.

3. Lumină și mărire e-n veci lucrarea Sa,
   dreptatea Lui cea sfântă vât vecii va ținea.

4. De-a Lui minuni ăn lume istorie-a lăsat,
   căci milostiv e Domnul și bun și îndurat!

5. El, celor ce-L ascultă, dă hrană pe pământ,
   căci pururi și-amintește de sfântu-I legământ!

6. El, la ai Săi lucrarea puterii și-arătat,
   căci moștenirea altor popoare El le-a dat!

7. Lucrările Lui toate credincioșie sunt,
   poruncile Lui drepte-s ca adevărul sfânt,

8. Și toate-s întărite pe veci de veșnicii,
   Făcute-n curăție și-adânci credincioșii!

9. L-ai Săi le-a dat scăpare și-un veșnic legământ,
   puternicul Lui Nume e-nfricoșat și sfânt!

10. A Domnului sfânt frică e bunul început
    de bună-nțelepciune le omul priceput.

    Au minte sănătoasă toți cei ce o păzesc
    și slava Lui va ține cât vecii dăinuiesc.

Psalmul 112

1. Să-L lău-dați în veci pe Dom-nul cu psalmi și cân-turi ca-re-I plac,
   căci fe-ri-cit e o-mul care de Dom-nul se va te-me-n veac,
   și ca-re-a lui plă-ce-re-și a-re de-a Dom-nu-lui po-ru-nci și sfat,
2. să-mân-ța lui va fi-n-tă-ri-tă și nea-mul bi-ne-cu-vân-tat!

3. El are-n casă bogăție, belșug de-a pururi va avea,
   neprihănirea lui statornic pe veșnicie va ținea!
4. La cei fără de vină, noaptea lumina le va răsări,
   căci Domnu-I plin de milă pururi, El drept și-ndurător va fi!

5. Ce bine-i merge-n veci la omul ce face milă și-mprumut,
   când rânduit după dreptate el orice faptă și-a făcut!
6. El nu se va clinti vreodată, oricâte valuri vor veni,
   Pe cel neprihănit cu cinste de-a pururea-l vor pomeni!

7. El nu se teme de vești rele, senin și pașnic e mereu,
   căci inima îi este tare încrezătoare-n Dumnezeu!
8. Da, inima-i e mângâiată și-i fără teamă-n orice pas,
   curând își vede împlinită dorința-i față de vrăjmaș.

9. El este darnic, dă la altul, cât vecii ține mila sa,
   de-aceea capul lui cu cinste și slavă i se va-nălța.
10. Cel rău când vede lucru-acesta, se mânie, scrâșnește-n dinți,
    a celor răi neîmplinite rămân pe veci orice dorinți!

Psalmul 113

1. Lă-u-dați pe Dom-nul, ro-bii Dom-nu-lui,
   lă-u-dați slă-vi-tul, sfân-tul Nu-me-al Lui!
2. Fi-e-I Sfân-tul Nu-me bi-ne-cu-vân-tat
   de a-cum și pâ-nă-n vea-cul ne-cur-mat!

3. De la răsărit și pâm-la scăpătat,
   fie-al Lui Sfânt Nume binecuvântat!
4. Căci-nălțat e foarte Domnul Savaot,
   peste-a lumii neamuri, peste cerul tot!

5. Cine-I ca al nostrum Domn și Dumnezeu,
   care-atât de sus își are locul Său?
6. El privirea-Și pleacă, pleacă ochiul sfânt,
   ca să vadă tptu-n cer și pe pământ.

7. Cel sărac, din țărână e de El scăpat,
   din gunoi, lipsitul, e de El-nălțat,
8. cu cei mar i-așează și la masa lor
   cu mai marii peste-al Domnului popor.

9. El dă o casă celei ce n-avea copii,
   și o face mama vessel-ntre fii.
   Lăudații pe Domnul, robii Domnului!
   Lăudați slăvitul, sfântul Nume-al Lui!

Psalmul 114

1. Când din E-gipt ie-și Is-ra-el,
   când a scă-pat de-un drum stră-in,
2. în Iu-da sfânt lo-caș a-vea El,
   și-n Is-ra-el dom-nea de-plin.

3. Văzând așa fugit-a marea,
   Iordanul s-a întors-napoi,
4. sărit-au munții cât e zarea,
   și culmile ca niște oi.

5. Ce ai de fugi așa tu, mare,
   și tu Iordan, de-ntorci din drum,
6. ce-aveți voi munți și dealuri oare
   de-așa săltați ca mieii-acum?

7. Da, tremură pământ: aproape
   e Dumnezeul cel-nălțat,
8. El ce preface stânca-n ape
   și cremenea-n izvor bogat.

Psalmul 115

1. Nu no-uă, Doam-ne, nu no-uă, ci Ți-e,
   ci Nu-me-lui Tău sla-vă Tu să-I dai,
   pen-tru a-lea-sa Ta cre-din-cio-și-e,
   și pen-tru bu-nă-ta-tea ca-re-o ai.

2. De ce să zică neamurile-aceste
   azi: ”Unde este Dumnezeul lor?”
3. Al nostrum Dumnezeu în ceruri este,
   El face tot ce vrea cu-al Său popor.

4. Toți zeii lor, o mână omenească,
   cu aurul și-argintul i-a făcut,
5. au gură, dar nu pot ca să vorbească,
   au ochi, dar niciodă n-au văzut.

6. Ei au urechi, dar nu aud cee le,
   au nas, dar niciodată n-au miros
7. au mâini și au picioare, dar cu ele
   nicicând nu merg… și glas din gât n-au scos.

8. Așa ca ei sunt cei care-i lucrează,
   toți cei ce-și pun în ei credința lor,
9. Israelul în Domnul să se-ncreadă,
   căci El le este Scut și Ajutor.

10. În Domnul, casa lui Aron să creadă,
    căci El e scutul și-ajutorul lor
11. câți Lui se-nchină, toți în El se-ncreadă,
    căci El le este Scut și Ajutor.

12. De noi și-aduce-aminte, nu ne lasă,

și Domnul ne va binecuvânta,
va milui a lui Israel casă,
de casa lui Aaron se va-ndura…

13. Va milui pe câți de El s-or teme,
pe mari și mici va binecuvânta,
14. să vă-nmulțească Domnu-n orice vreme,
pe voi și fii voștri-n țara Sa!...

15. Fiți binecuvântați de Domnul, care
și cerul și pământul le-a creat,
16. al Domnului e ceru-nalt și mare
pământul pentru oameni El l-a dat.

17. Nu morții-L laudă pe Domnul mare
nici cei ce-n locul de tăcere zac,
18. ci noi, noi da-I-vom binecuvântare.
o, lăudați pe Domnul, până-n veac!

Psalmul 116

1. Iu-besc pe Dom-nul, căci El a-u-de
che-ma-rea mea și gla-sul meu,
2. El și-a ple-cat spre mi-ne-u-re-chea,
de-ace-ea-n veac che-ma-L-voi eu.

3. Mă-nfășurase-a-morții lanțuri
și-ale mormântului sudori,
eram necazurilor pradă
în a-durerilor fiori.

4. Dar am chemat al lui Sfânt Nume,
și-am zis în strâmtorarea-mi grea,
o, Doamne, Doamne, mântuiește-mi
Tu, sufletul și viața mea!

5. Iar Domnul milostiv și drept e
în veci de îndurare-i plin,
6. pe cei neprihăniți îi scapă,
pe mine m-a scăpat de chin.

7. Te-ntoarce suflete-n odihnă,
căci Domnul bine ți-a făcut!
Da, Tu mi-ai izbăvit, o, Doamne,
din moarte sufletul căzut.

8. Picioarele de la cădere,
din lacrimi ochii mi-ai scăpat,
9. `naintea Domnului umbla-voi,
pe-al celor vii pământ curat.

10. Aveam dreptate-atunci când zis-am
că sunt nenorocit și mor,
11. în liniștea mea grăisem

căci orice om e-nșelător.

12. Dar cum voi răsplăti eu, Doamne,
cât bine, mie mi-ai făcut,
13. `nălțând paharul izbăvirii,
chema-Ți-voi Numele plăcut.

14. Plini-mi-voi orice juruințe
făcute-n fața alor Tăi,
15. ce scumpă-i pentru Domnul, moartea
celor ce sunt iubiții Săi.

16. Ascultă-mă că rob Ți-s, Doamne,
Tu desfăcut-ai lanțul meu,
17. Îți voi da jertfa mulțumirii,
chema-Ți-voi Numele mereu!

18. Plini-voi juruinți făcute
spre Domnu-ntre mulțimi de frați,
19. în Tine sunt Ierusalime,
în veac pe Domnul lăudați!

Psalmul 117

1. Lă-u-dați pe Dom-nul,
a-le lu-mii gloa-te,
lă-u-dați pe Dom-nul,
nea-mu-ri-le toa-te!
Lă-u-dați în veci pe Dom-nul,
nea-mu-ri-le toa-te!

2. Căci El ne-a dat nouă
mare bunătate,
și iubirea-I ține
veacurile toate!
Lăudat să fie Domnul
veacurile toate.

Psalmul 118

1. Lă-u-dați pe Dom-nul, căci El es-te bun,
căci în veac El ți-ne în-du-ra-rea Sa!
2. Să zi-că Isra-el: Dom-nul es-te bun,
căci în veș-ni-ci-e mi-la-I va ți-nea!

3. Casa lui Aaron să zică: Domnuu-i bun,
căci în veac îi ține ăndurarea Lui!
4. Câți se tem de Domnul, zică necurmat,
că-n vecie ține mila Domnului!

5. În mijlocul strâmtorării L-am chemat,
El m-a ascultat și-n larg m-a izbăvit.
6. Domnul e cu mine nu mă tem de nimic,

ce-ar putea să-mi facă cel nelegiuit?

7. Domnul mi-ajutotul, El m-o bucura,
și-mplini-mi-va dorul față de vrăjmași.
8. Mai bine să-ți cauți în Domnu-adăpost,
decât să te-ncrezi în oameni... ei sunt lași.

9. Mai bine să-ți cauți în Domnu-adăpost,
decât să te-ncrezi în cei mai mari din cetăți.
10. Toate neamurile mă înconjurau,
dar în Numele Sfânt le tai în bucăți.

11. Mă înconjurau și mă împresurau,
dar în Sfântul Nume eu le voi zdrobi.
12. Sunt mulți, dar se sting ca focul cel de spini,
și în Sfântul Nume le voi nimici.

13. Tu mă împingeai ca să mă faci să cad,
însă Domnul meu cel bun m-a izbăvit.
14. Domnul mi-e tăria, pentru El eu cânt
laudele mele, El m-a mântuit.

15. Glas de biruință-naltă cei sfințiți,
dreapta Domnului în veac va birui.
16. Dreapta Domnului se `naltă peste tot,
dreapta Domnului în veac va birui.

17. Eu nu voi muri, ci pururi voi trăi
să spun cât lucrează Domnul minunat,
18. căci după dreptate El m-o pedepsi,
da, dar pradă morții, Domnul nu m-a dat.

19. A neprihănirii porți îmi deschideți,
ca să intru și pe Domnul să-L slăvesc
20. Iată poarta Domnului cel Preamărit
pe ea merg neprihăniții și-L slujesc.

21. Eu Te laud, Doamne, căci m-ai ascultat,
și fiindcă însuți Tu m-ai mântuit.
22. Piatra lepădată de zidarii toți,
a ajuns în capul unghiului zidit.

23. Domnul a făcut aceasta, numai El,
și ce minunat e pentru noi așa!...
24. Asta-i ziua care Domnul a făcut,
să ne bucurăm și veselim în ea!

25. Doamne-ajută, Doamne dă izbânda Tu,
26. Vinecuvântat să fie pururea
Cel ce vine în Numele Domnului,
noi vă binecuvântăm din casa Sa!

27. Dumnezeu e Domnul, El ne-o lumina,
cu lumina sfântă-a Feței Sale iar.
Vita pentru jertfă-n funii o legați,
și-o aduceți gata până la altar...

28. Tu ești Domnul meu, și eu Te voi mări,
Dumnezeul meu și-n veci Te voi cânta!
29. Lăudați pe Domnul căci El este bun,
căci în veac își ține îndurarea Sa!

Psalmul 119

I

1. Fe-rice-a-cei fă-ră pri-ha-nă în ca-lea lor pe-a-cest pă-mânt,
și ca-re um-blă-n-tot-dea-u-na pe ca-lea Dom-nu-lui cel Sfânt!

2. Ferice-aceia ce-n viață porunca-I o păzesc și-o țin,
și care-L caută pe Domnul din toată inima deplin.

3. De care nu fac cărdelege, ci umblă-n sfintele Lui căi,
4. Tu Doamne-ai dat a Ta poruncă s-o țină sfântă toți ai Tăi!

5. O, de-ar ținti căile mele să-Ți țină-orânduirea Ta,

6. atuncea n-aș roși-n rușine poruncile când Ți-aș vedea.

7. Cu inima neprihănită eu, Doamne, Te voi preamări,
căci legile dreptății Tale voi învăța și voi păzi.

8. Vreau să-Ți păzesc orânduirea, vreau, Doamne, și doresc să pot
dar sunt așa de slab, ajută-mi, și nu mă părăsi de tot!

II

9. Cum va ți-nea cel tâ-năr
cu-ra-tă ca-lea sa?
- da-că du-pă Cu-vân-tul
Tău sfânt se va-n-drep-ta.

10. Te caut mereu, o, Doamne,
din inimă, Te cat,
să nu mă lași din sfânta-Ți
poruncă să m-abat!

11. Îți strâng cu drag Cuvântul
în inima mea tot,
ca a greși-mpotrivă-Ți
în veac să nu mai pot.

12. Slăvit să fii Tu, Doamne,
mă-vață Legea Ta,
13. căci hotărârea-Ți sfântă
vorbește gura mea!

14. Când țin a Ta povață
sunt bucuros și cânt,

de parcă am comoara
întrgului pământ.

15. Adânc gândesc la toate
poruncile ce-ai dat,
și-a Tale căi le-am, Doamne,
sub ochii-mi necurmat!

16. Mă desfătez în toate
a Tale-orânduiri,
Cuvântul Tău nu-l uită
a inimii-mi priviri!

III

17. Fă bi-ne ro-bu-lui Tău, fă-i,
ca să tră-iesc fă-mi bi-ne,
să pot pă-zi Cu-vân-tul Tău
și să as-cult de Ti-ne.

18. Deschide-mi ochii, Legea Ta
adânc s-o pot pătrunde,
19. sunt un străin pe-acest pământ,
porunca-Ți nu-mi ascunde.

20. Întruna sufletul de dor
în mine se topește,
după-ale Tale sfinte legi
c-atîta le iubește!

21. Tu mustri pe-acei blestemați,
ce se despart de bine.
22. Ridică, Doamne-ocara mea,
că eu ascult de Tine!

23. Să tot stea cei mari a vorbi
în contra-mi cu pornire
adânc gândește robul Tău
la-a-Ta orânduire.

24. A Tale-nvățături îmi sunt
întreaga-mi desfătare,
și bunii mei sfătuitori
pe dreapta mea cărare!

IV

25. Mi-e su-fle-tul li-pit de ță-râ-nă-n ja-le,
în-vi-o-rea-ză-mă pre-cum ai spus!
26. Tu mă as-culți când spun eu a mea ca-le:
în-va-ță-mă-n drep-ta-rul Tău de sus!

27. Fă să pricep a Legilor cărare,
și eu voi cugeta la lucru-Ți sfânt.

28. Îmi plânge sufletul de-ndurare,
ridică-mă după al Tău Cuvânt!

29. Departă-mă de necredincioșie,
dă-mi mila Ta ca Legea-Ți s-o urmez,
30. aleg cărarea dreaptă, pe vecie
și-a Tale legi sub ochii mei le-așez.

31. Mă țin de calea-nvățăturii Tale,
Tu, Doamne, rușinat nu mă lăsa!
32. Alerg pe-a voii Tale sfântă cale.
căci Tu la larg îmi scoți inima mea!

V

33. În-va-ță-mă, Doam-ne,
ca-lea vo-ii Ta-le,
să merg pân-la moar-te
pe a-ceas-tă ca-le!
Pân-la moar-te să pot mer-ge doar pe-a-ceas-tă ca-le!

34. Dă-mi Tu-nțelepciune,
să-Ți țin sfânta Lege,
și s-o pot cu toată
inima-nțelege!
S-o pot ține și cu-ntreagă inima-nțelege!

35. Mă povățuiește
pe-a Ta cale-n pace,
și-n a Ta poruncă,
căci aceasta-mi place!
De cărarea voii Tale, Doamne, mie-mi place!

36. Inima mi-o pleacă
pururea în viață
spre-ale Tale-ndemnuri
și spre-a Ta povață!
Nu înspre câștig, o, Doamne, ci spre-a Ta povață!

37. Spre deșerte lucrui
ochii să nu-mi cază.
ci-n cărarea-Ți sfântă
Tu mă-nviorează!
În cărarea Ta să umblu Tu mă-nviorează!

38. Ce-ai promis Tu, Doamne,
să-mplinești spre mine,
ce-ai promis acelor
ce se tem de Tine!
Fă-mi ce-ai spus că faci acelor ce se tem de Tine!

39. Depărtează-ocara
de care m-aș teme,

c-a Ta judecată-i
bună-n orice vreme.
Plină Ți-e de bunătate, Doamne-n orice vreme!

40. Să-Ți plinesc porunca:
iată-a mea dorire,
fă să-mi duc viața
în neprihănire!
Precum ceri și-aștepți Tu, Doamne: în neprihănire!

VI

41. Să vi-nă, Doam-ne-a-su-pră-mi a Ta-le în-du-rări,
și sfân-ta-Ți mân-tu-i-re pre-cum ai fost pro-mis,
42. și-a-tun-cea voi răs-pun-de la ori-și-ce o-cări,
căci eu mă-n-cred în to-tul Cu-vân-tu-lui Tău scris!

43. O, nu-mi mai lua din gură cuvântu-adevărat,
că-n sfânta-Ți judecată îmi pun nădejdea mea.
44. Păzi-voi sfânta-Ți Lege, cu grijă necurmat,
și-o voi ținea de-apururi cât viața va ținea.

45. Umbla-voi totdeauna în locul larg și bun,
căci caut în curăție poruncile-a-Ți păzi!
46. De-a Ta învățătură la cei mari am să spun,
și-obrazul, de rușine, nicicând nu-mi va roși!

47. Mă desfătez de-a Tale porunci când le păzesc,
căci le iubesc cu toate a-inimii iubiri,
48. a mele mâini spre ele le-ntind căci le doresc,
și-adânc gândesc la toate a Tale-orânduiri!

VII

49. A-min-teș-te-Ți pro-mi-siu-nea ce la ro-bul Tău ai spus,
căci Tu m-ai fă-cut de-n-trân-sa eu nă-dej-dea mea mi-am pus.

50. Doamne-aceasta-i mângâierea în necazul meu amar,
că a Ta făgăduință îmi redă viața iar.

51. Niște îngâmfați mi-aruncă multe-ocări, cu-o gură rea,
dar eu nu mă voi abate, Doamne, de la Legea Ta!

52. La-alte judecăți a-Tale mai de mult, eu mă gândesc.
și gândindu-mp mă mângâi, Doamne, și mă întăresc.

53. O mânie-aprină-mi vine la vederea celor răi,
care Legea Ta o lasă și se fac vrăjmașii Tăi.

54. Doamne-a Ta orânduire mi-e prilej de noi cântări,
în a pribegiei casă, pe străinele-mi cărări!

55. Noaptea eu mi-aduc aminte, Doamne, de-al Tău Nume sfânt,
și-Ți țin Legea,
56. așa-i bine... căci păzesc al Tău Cuvânt!...

VIII

57. Par-tea mea, Doam-ne, o spun:
e să-Ți țin cu-vân-tul bun,
da, cu-vân-tul Tău cel bun!

58. Te rog din inima mea,
Doamne-arată-mi mila Ta,
după promisiunea Ta!

59. Mă gândesc la-ntreaga-mi viață,
și mă-ndrept spre-a Ta povață,
Doamne după-a Ta povață!

60. Mă gândesc și mă silesc,
ca porunca să-Ți păzesc,
să nu preget s-o păzesc!

61. Curse sunt pe calea mea,
dar eu nu uit Legea Ta,
nu uit, Doamne, Legea Ta.

62. Stau și-n miezul nopții-Ți cânt,
căci Tu judeci drept și sfânt,
Doamne, judeci drept și sfânt.

63. Prieten sunt cu toți acei
care-au frica Ta în ei
și porunca Ta în ei.

64. Tot pământul l-o umplea
Doamne, bunătatea Ta,
o, mă-nvață-n voia Ta!...

IX

65. Doam-ne, Tu-mi faci bi-ne
cum ai spus a-șa,
66. dă-mi Tu-n-țe-lep-ciu-ne
căci cred Le-gea Ta!

67. Mult am rătăcit, dar
azi cuvântu-Ți țin,
68. Tu ești bun, mă-nvață
voia Ta deplin!

69. Niște trufași contra
mea minciuni vorbesc,
însă eu din suflet
voia Ta păzesc!

70. Inima lor este
fără simț și rea,
dar eu desfătarea
am în Legea Ta!

71. Este spre-al meu bine
că Tu m-ai smerit,
să-nvăț ce orândui
Tu a fi păzit!

72. Mai mult prețuiesc eu
Legea ce mă-nveți,
decât mii de lucruri
de-aur și de preț!

X

73. Mâi-ni-le Ta-le m-au fă-cut
și da-tu-mi-au-n-toc-mi-re,
dă-mi Tu pri-ce-pe-re să-n-văț
a Ta o-rîn-du-i-re
a-Ta-le legi, al Tău Cu-vânt, a Ta o-rân-du-i-re!

74. Cei ce se tem de Tine, toți
mă văd și-au bucurie,
căci eu nădăjduiesc mereu
spre-a Ta credincioșie,
spre-al Tău cuvânt și promisiuni, spre-a Ta credincioșie!

75. Știu c-ale Tale judecăți
sunt drepte, Doamne, toate,
și m-ai smerit, căci ai avut
spre mine bunătate,
credincioșie și-ndurări și-adâncă bunătate!

76. Fă Tu ca bunătatea Ta
să-mi fie mângâiere,
cum ai promis la robul Tău
în orișice durere,
în orice-amaruri și-ncercări și-n orișice durere!

77. Să vină-a-Tale îndurări
și mila-Ți peste mine,
ca să trăiesc, căci Legea Ta
de desfătare-mi ține,
înviorări și bucurii de desfătate-mi ține!

78. Să fie înfruntați cei răi,
ce-mi fac rău fără vină,
căci eu gândesc adânc și țin
porunca Ta divină,
Cuvântul Tău, povața Ta, porunca Ta divină!

79. La mine să se-ntoarcă iar
cei ce se tem de Tine,

cei ce cunosc Cuvântul Tău
și-nvățătura bine,
povața Ta, îndemnul Tău și-nvățătura bine!

80. Fă-mi ne-mpărțită inima
pe calea voii Tale,
să nu fiu rușinat nicicând
pe-a vieții mele cale,
în vorba mea și-n fapta mea, pe-a vieții mele cale!

XI

81. Tân-jeș-te su-fle-tul în mi-ne de dor de mân-tu-i-rea Ta,
și-n sfân-ta Ta fă-gă-du-in-ță îmi pun de-plin nă-dej-dea mea.

82. Mi se topesc în lacrimi ochii făgăduința-Ți așteptând
și zic: când vei veni la mine, ca să mă mângâi, Doamne, când?

83. Căci am ajuns cum e burduful când e uscat și pus la fum,
dar sfânta Ta orânduire, eu n-o uit, Doamne, nicidecum!

84. O, care-i numărul de zile e mi le-ai dat să le trăiesc?
când oare pedepsi-vei, Doamne, pe-aceia ce mă prigonesc?

85. Niște-ngâmfați cu răutate îmi sapă groai-naintea mea,
și nu lucrează după Legea și dup-orânduirea Ta.

86. A-Tale-adânci porunci sunt toate credincioșie necurmat
- ce m-asupresc fără de vină... ajută-mă să fiu scăpat!

87. Ei gata, gata-s să mă-nvingă, eu gata să mă prăpădesc,
și totuși ale Tale sfinte porunci eu nu le părăsesc!

88. Înviorează-mă Tu, Doamne, cu-a Tale multe bunăți,
ca să păzesc învățătura ce mi-o grăiești și mi-o arăți!

XII

89. Cu-vân-tul Tău, o, Doam-ne,
prin ve-cii toți îl treci,
el dăi-nu-ieș-te-n ce-ruri
din veci și pâ-nă-n veci!

90. A Ta credincioșie
din neam în neam va sta,
Tu ai zidit pământul,
și tare, ca ținea!

91. Și totul stă-n picioare
dup-ale Tale legi,
căci Ție-Ți sunt supuse
cuprinsurile-ntregi!

92. De n-ar fi fost ca-n Legea-Ți
viața să-mi desfat,
aș fi pierit în multul
și-adâncul meu păcat!

93. Poruncile-Ți alese
nicicând nu voi uita,
căci Tu mereu prin ele
îmi bucuri inima!...

94. Al Tău sunt, mântuiește-mi
viața din păcat,
căci caut a Ta poruncă
în viață ne-ncetat!

95. Azi niște răi așteaptă,
să piardă viața mea,
ei însă iau aminte
la-nvățătura Ta!

96. În lume are margini
tot ce-i desăvârșit,
pruncile-Ți nau, însă
nici margini, nici sfârșit!

XIII

97. Ce mult iu-besc eu Le-gea Ta,
în-trea-ga zi mi-e-n min-te,
98. po-run-ci-le-Ți mă-n-țe-lep-țesc,
că-mi stau me-reu-n-a-in-te!

99. Mai învățat sunt decât toți
cei care mă învață,
căci eu la-nvățătura Ta
gândesc mereu în viață!

100. Mai multă-nțelepciune am
ca mulți bătrâni din lume,
căci eu poruncile-Ți păzesc
și țin la sfântu-Ți Nume!

101. Îmi țin piciorul depărtat
de orice drumuri rele,
ca să păzesc Cuvântul Tău
toți anii vieții mele!

102. Eu, Doamne, nu mă depărtez
de Legea-Ți niciodată,
căci din porunca Ta mă-nveți
cărarea Ta curată!

103. Ce dulci cuvintele Îți sunt
la cerul gurii mele,

mai dulci ca mierea-n gura mea,
mă îndulcesc cu ele!

104. Mai priceput mă fac ținând
porunca voii Tale,
de-aceea eu urăsc adânc
minciuna, pe-orice cale!

XIV

105. Cu-vân-tul Tău e-o can-de-lă a-prin-să
pen-tru pi-cioa-re-le și pa-șii mei,
e o lu-mi-nă pu-ru-rea ne-stin-să,
pe ca-lea mea ori-când sunt no-rii grei!

106. Jur... și de jurământ eu mâ voi ține,
că Legea Ta cea dreaptă voi urma!
107. Sunt amărât, dă-mi bucurii din Tine,
după cuvântul spus de gura Ta!

108. Primește, Doamne-a-mele simțăminte,
și-a-Tale legi învață-mă deplin.
109. primejdii grele-mi stau mereu-nainte
și totuși nu uit Legea Ta s-o țin!

110. Cei răi mi-așează curse-n cale mie,
dar nu m-abat de la porunca Ta,
111. povața Ta-i averea mea-n vecie,
căci ea e toată bucuria mea!

112. Eu inima mi-o plec s-asculte-ntruna
și să-mplinească-a-Tale-orânduiri,
pân-la sfârșitul vieții-ntotdeauna
eu țin la ele-a inimii-mi priviri!

XV

113. U-răsc pe-a-cei oam-eni
fă-ră ho-tă-râ-re,
dar iu-besc a-Ta-le
legi și-o-rân-du-i-re!
Leg-ea Ta și-a Ta plă-cu-tă, sfânt-o-rân-du-i-re!

114. Tu-mi ești Adăpostul
scut și apărare,
în făgăduința-Ți
pun nădejdea-mi tare!
În a Ta făgăduință pun nădejdea-mi tare!

115. Mergeți de la mine
voi, cei răi, departe...
Vreau s-ascult de Domnul
meu până la moarte!

Vreau să țin a Lui poruncă sfântă pân-la moarte!

116. După promisiunea
Ta mă sprijinește
să nu fiu de-ocară,
în a mea nădejde,
să nu lași să fiu de-ocară în a mea nădejde!

117. Fii Tu al meu sprijin,
ca să am scăpare,
să mă bucur pururi
de a Ta lucrare!
De a Ta orânduire și de-a Ta lucrare!

118. Tu-i urăști pe-aceia
ce se depărtează
de orânduirea-Ți
și n-o mai veghează!
Ce zadarnic ei se-nșeală dacă nu veghează!...

119. Pe cei răi, ca spuma
Doamne-i ia din lume,
de aceea iubesc eu
Doamne, sfântu-Ți Nume!
Sfânta Ta învățătură, Doamne, și-al Tău Nume!

120. De-a Ta frică sfântă
carnea-mi se-nfioară,
gândul judecății
Tale mă doboară,
teama judecății Tale, Doamne, mă doboară!...

XVI

121. Drep-ta-tea Ta și Le-gea, o, Doam-ne, le pă-zesc,
nu mă lă-sa în vo-ie la cel a-su-pri-tor,
122. ia bi-ne-le meu, Doam-ne, sub scu-tul Tău ce-resc,
și nu-mi lă-sa vi-a-ța sub a-pă-sa-rea lor!

123. De dorul mântuirii, ai mei ochi se topesc,
și dup-a-Tale drepte și dulci făgăduinți
124. cu milă Tu Te poartă cu robul Tăi, doresc
să-nvăț orânduirea cărărilor cuminți!

125. Eu robul Tău sunt, Doamne, fă să-nțeleg a Ta
curată-nvățătură și-al Tău ceresc cuvânt!
126. E vremea pentru mine să-ncepi Tu a lucra
căci ei Îți calcă Legea și-o uită pe pământ!

127. De-aceea-ntotdeauna poruncile-Ți păzezc
mai mult decât mult aur curat și prețios,
128. de-aceea drepte, toate poruncile-Ți găsesc
și-urăsc minciuna toată, cu omul mincinos!

XVII

129. Sfin-te-le-ți în-vă-ță-min-te, mi-nu-na-te le so-cot,
de a-ce-ea le pă-zesc eu, cu tot su-fle-tul, cu tot...

130. Când Cuvântul Tău descoperi, Tu lumină nouă scoți,
și dai sfântă-nțelepciune la toți cei curați, la toți!

131. Cu oftare-mi deschid gura, că sunt lacom tot mai mult,
ca a Ta poruncă sfântă s-ascult, Doamne, s-o ascult!

132. Fața-ntoarce-Ți-o spre mine și de mine milă ai
cum la câți Te-ascultă, Doamne, le dai milă Tu, le dai!

133. Întărește-mi, Doamne, pașii în Cuvântul sfânt al Tău,
nu lăsa să mă robească nici un rău, o nici un rău!

134. Scapă-mă de asuprirea celor răi, cu gând hain,
ca porunca Ta cea sfântă, s-o țin pururea, s-o țin!

135. Fă să-Ți strălucească Fața peste robul Tău în veac,
și mă-nvață-orânduirea ca să-Ți plac mereu, să-Ți plac!

136. Ochii-mi plâng șiroi de lacrimi cu adânc și greu suspin,
pentrucă-a Ta Lege, Doamne, n-o țin oamenii, n-o țin!

XVII

137. Doam-ne, pu-ruri drept Te-a-răți
fă-ră vi-nă-n ju-de-căți,
în a Ta-le ju-de-căți.

138. Tot ce Tu ne-ai învățat,
pe dreptate-ai așezat
pe credință-ai așezat!

139. Râvna mea-i că omul rău
uită de Cuvântul Tău,
Doamne, de Cuvântul Tău!

140. Mul cercat e-al Tău Cuvânt,
și-l iubesc căci este sfânt,
Doamne, întru totul sfânt!

141. Mic sunt, și disprețuit,
dar nu uit ce-ai poruncit,
ce Tu, Doamne-ai poruncit!

142. Veșnică-i dreptatea Ta.
și-adevăr e Legea Ta,
adevăru-i Legea Ta!

143. Am necaz și strâmtorări,

dar caut sfinte desfătări,
a Scripturii desfătări!

144. Sfatul Tău e drept în veac,
dă-mi pricepere să-l fac,
să-l trăiesc, să-l țin, să-l fac!

XIX

145. Eu te chem din su-flet, Doam-ne-a-min-te ia,
ca să pot pă-zi o-rân-du-i-rea Ta.
146. Eu Te chem: dă-mi da-rul sfin-tei mân-tu-iri,
să pă-zesc a Ta-le-a-dânci po-vă-țu-iri!

147. O iau înaintea zorilor și spun:
În făgăduința Ta nădejdea-mi pun.
148. Înaintea străjii nopții mă trezesc,
ca-n al Tău Cuvânt adânc să m-adâncesc!

149. După bunătatea-Ți ruga să mi-o vezi,
după judecata-Ți să mă-nviorezi.
150. Doamne-aproape-s cei ce mișelia cat,
de-a Ta Lege viața lor s-a depărtat.

151. Însă mai aproape ești Tu, Doamne Sfânt,
a Tale porunci tot adevărul sunt!
152. Știu de mult că toate câte-ai învățat,
pentru totdeauna, Doamne-ai așezat!

XX

153. O, vezi ti-că-lo-și-a-mi, Doam-ne, și iz-bă-veș-te-mă din ea,
că Le-gea Ta o am în cu-get și nu uit, Doam-ne, Leg-ea Ta!

154. A mele pricini să le aperi, răscupmără-mă din păcat,
și dup-a Ta făgăduintă fă-mi sufletul înviorat!

155. Departe-i mântuirea, Doamne, de toți aceia ce fac rău,
căci ei nu caută-orânduirea-Ți, porunca și Cuvântul Tău.

156. A Tale îndurări sunt, Doamne, nespus de mari când Tu le-arăți,
înviorează-mi al meu suflet dup-a Tale judecăți!

157. Mulți, Doamne, sunt prigonitorii și mulți vrăjmașii mei, Tu vezi,
dar de a Ta învățătură, eu nicicând nu mă depărtez!

158. Cu scârbă eu privesc o, Doamne, pe câți necredincioși îți sunt,
pe cei ce nu-Ți păzesc Cuvântul, și-s călcători de legământ.

159. Vezi cât de mult iubesc eu, Doamne, Cuvântul Tău și voia Ta,

în bunătatea Ta cea mare, înviorează-mi inima!

160. Întemeiat îți e Cuvântul pe adevărul cel curat,
a Tale drepte Legi țin veșnic... ca tronul Tău, neclătinat...

XXI

161. Mă pri-go-nesc fă-ră te-mei,
niș-te voi-vozi de sea-mă,
dar nu-mai de Cu-vânt-ul Tău
eu tre-mur și țin tea-mă!
Da, nu-mai de Cu-vân-tul Tău cel sfânt, am Doam-ne, tea-mă!

162. Mă bucur de Cuvântul Tău,
ca de-o comoară-ntreagă,
163. minciuna o urăsc adânc,
dar Legea Ta mi-e dragă!
Minciuna n-o pot suferi, dar Legea Ta mi-e dragă!

164. De șapte ori pe zi Te laud,
căci Legea Ta e dreaptă,
165. au pace multă cei ce-o țin
necazuri nu-i așteaptă!
Nenorociri nu-i vor lovi, necazuri nu-i așteaptă!

166. Eu cred în mântuirea Ta
și-n Legile-Ți curate.
167. Din suflet țin ce Tu mă-nveți,
căci le iubesc pe toate!
Păzesc a tale-nvățături, căci le iubesc pe toate!

168. Păzesc poruncile-Ți și țin
tot ce mă-nveți prin ele,
căci toate căile-mi cunoști
știi drumurile mele!
De-a pururea-naintea Ta sunt drumurile mele!

XXII

169. O, pân` la Ti-ne, Doam-ne,
s-a-jun-gă ru-ga mea,
și dă-mi în-țe-lep-ciu-ne,
căci Tu ai spus a-șa!

170. S-ajungă-a mele cereri
la Tine-acolo sus,
și adă-mi izbăvirea,
căci Tu așa ai spus!

171. A mele buze, Doamne,
vestească slava Ta,
căci Tu orânduirea-Ți

mă-nveți a o urma!

172. Să cânte a mea limbă
Cuvântul Tău cel sfânt,
c-a Tale legi curate
și drepte pururi sunt!

173. Să-mi fie a Ta mână
un ajutor deplin
căci am ales a Tale
porunci ca să le Țin!

174. Suspin dup-adevărul
și mântuirea Ta,
căci Legea Ta-i plăcerea
și desfătarea mea!

175. Trăiască al meu suflet,
să-Ți cânte pe-al Tău plac,
și sfânta-Ți judecată
mă sprijinească-n veac!

176. Pierdut sunt ca și oaia,
o scapă-mă din rău
că nu Îți uit porunca
respect Cuvântul Tău!

Psalmul 120
O cântare a treptelor

1. Că-tre Dom-nul strig de-a pu-ruri, eu în strâm-to-ra-rea mea,
El mi-as-cul-tă ru-gă-ciu-nea și-mi dă iz-bă-vi-rea Sa!

2. Doamne, sufletul meu scapă-l de-orice buze care mint,
de-orice limbă-nșelătoare, iubitoare de argint!

3. Ce-ți dă el, ce-ți dă el ție, limbă-nșelătoare? – fier
4. de săgeți străpungătoare, jar aprins de ienupăr.

5. Vai, căci locuiesc la Meșec, stau în corturi la Chedar,
6. lângă cei ce urăsc pacea, am stat timp prelung și-amar.

7. Eu sunt numai pentru pace, dar de-ndată ce vorbesc
8. ei sunt gata pentru luptă, de război se pregătesc!

Psalmul 121
O cântare a treptelor

1. Spre munți ri-dic eu o-chii mei,
spre munți cu vâr-fu-n za-re...
De un-de oa-re-mi va ve-ni

a mea a-ju-to-ra-re?

2. O, ajutoru-mi vine tot
doar de la Domnul Sfântul,
de la Acela ce-a făcut
și cerul și pământul!

3. Da, El nu va îngădui
piciorul să-ți clintească,
cel ce păzește viața ta,
nicicând n-o s-ațipească!

4. Da, iată nu va dormita,
nici doarme niciodată,
cel ce-apără pe Israel
cu dreapta-I minunată!

5. El, Domnu-I păzitorul tău,
cu grija-I înțeleaptă,
da, Domnul, este umbra ta,
pe mâna ta cea dreaptă!

6. De-aceea nu te va păli
nici soarele nici luna,
7. El sufletul ți-l va păzi
de rău întotdeauna!

8. Să te păzească Domnul bun,
la dus și la venire,
de-acum și până-n veci de veci,
cu marea Lui iubire!

Psalmul 122
O cântare a treptelor. O cântare a lui David

1. Cât mă bu-cur eu, o, Doam-ne,
când îmi zi-ce-ori-ca-re:
hai-dem iar la ca-sa sfân-tă,
hai-dem la-n-chi-na-re,
la a Dom-nului Sfânt ca-să, hai-dem la-n-chi-na-re!

2. Pașii-mi se opresc în poarta
ta Ierusalime...
3. Drag Ierusalim, zidit ești
cum nu știe nime,
ca făcut dintr-o bucată, cum nu știe nime.

4. Suie-acolo seminția,
seminția sfântă,
după Legea lui Israel,
Domnului îi cântă!
Domnului să-i dea mărire, Numelui Său cântă!

5. Sunt acolo scaune multe
pentru judecare,
tronurile mari din casa
lui David cea mare
din a lui aleasă casă de domnie, mare.

6. Ne rugăm toți pentru pacea

ta Ierusalime,
să se bucure de-odihnă
pe a ta-nălțime!
Cei care-ți iubesc frumsețea și-a ta-nălțime!

7. Între zidurile tale
pace-n veci să fie,
liniștea-n a tale scumpe
case de domnie.
Liniștea și pacea-n toată casa-ți de domnie!

8. Pentru-ai mei frați și prieteni
care sunt în tine,
eu doresc în tine pacea
zilelor senine!
Pacea, liniștea și-odihna zilelor senine!

9. Pentru-a Domnului sfânt casă
- cortul slavei Sale –
fac urări, Ierusalime,
fericirii tale,
păcii, liniștei, odihnei, fericirii tale!...

Psalmul 123
O cântare a treptelor

1. La Ti-ne o-chii mi-i ri-dic,
la Ti-ne, Doam-ne ma-re,
la Ti-ne ca-re-n ce-ruri stai,
eu caut a mea scă-pa-re!

2. Cum ochii robilor privesc
spre-a domnilor lor mână,
cum ochii roabei s-ațintesc
mereu înspre stăpână,

Așa ai noștri ochi privesc
spre Domnul nostru mare,
pân-milă va avea de noi,
și ne va da-ndurare!

3. Ai milă, Doamne, Tu de noi,
de noi ai, Doamne milă,
căci de dispreț suntem sătui,
sătui suntem de silă!

4. Sătul ni-e sufletul, sătul
de-a celor răi ocară,
de-atât dispreț cât cei trufași
spre noi îl aruncă!

Psalmul 124
O cântare a treptelor. Un psalm al lui David

1. De n-ar fi fost de par-tea noas-tră,
El, Dum-ne-ze-ul nos-tru, El
de n-ar fi fost de par-tea noas-tră,
să spu-nă-a-cu-ma Is-ra-el...

2. De n-ar fi fost cu noi El, Domnul,
când oamenii cu mii de mii
s-au ridicat în contra noastră,
de vii ne-ar-finghițit, de vii.

3. Când li-s-a fost aprins mânia,
când a venit al lor puhoi,
4. ne-ar fi `necat atâtea ape
și râuri, sufletul din noi!

5. Ne-ar fu trecut și peste suflet
al lor năpraznic, greu, tumult,
și-atâtea valuri furioase
demult ne-ar fi `necat, demult!

6. Slăvit să fie Domnul nostru,
căci El ne-a stat într-ajutor,
El n-a lăsat să fim dați pradă,
și nu ne-a dat în dinții lor!

7. Ca pasărea din lațul morții
al nostru suflet a scăpat,
căzut-a lațul rupt, noi slobozi
și izbăviți, ne-am bucurat!

8. Al nostru ajutor e-n Domnul,
și-n Sfântu-I Nume-avem noi scut,
în Domnul care tot pământul
și cerurile le-a făcut!...

Psalmul 125
O cântare a treptelor

1. Cei ce se-n-cred în Dom-nul,
ca mun-ții-s ne-clin-tiți,
stau tari cum stă Si-o-nul
pe vea-curi în-tă-riți.

2. Precum Ierusalimul
de munți e-mprejmuit,
așa-nconjoară Domnul
pe-ai Săi pân-la sfârșit!

3. A celor răi putere
nu mult va stăpâni,
toți cei fără prihană
scăpați de ei vor fi!

Ca mâna să nu-ntindă
câți sunt neprihăniți,
spre tronul fărdelegii,
spre cei nelegiuiți.

4. O varsă-Ți, Doamne, harul
spre cei buni și-ndurați,
spre cei fără prihană
cu inima curați!

5. Dar pe acei ce-apucă
pe-un drum ce nu-i al Său,
să-i nimicească Domnul,
cu-aceia ce fac rău!

Și fie veșnic pacea
cu-alesul Israel,
și peste-acei ce cheamă
pe Dumnezeu, în ei!

Psalmul 126
O cântare a treptelor

1. Când î-na-poi a-du-s-a Dom-nul
   pe prin-șii noș-trii de răz-boi,
   par-că vi-sam că-n-torși sunt ia-răși
   `na-poi, ei în Si-on-na-poi.

2. Atunci, în marea bucurie
   cu strigăt gura ne-o umpleam,
   și cu nespusă veselie
   cântam din inimă, cântam!

   Atunci spunea printre popoare
   (mirați de ceea ce-am văzut):
   mărețe lucruri pentru dânșii
   făcut-a Dumneze, făcut!

3. Da, lucruri mari făcut-a Domnul,
   minuni nespuse pentru noi,
   de-aceea noi avem acuma
   șuvoi de bucurii, șuvoi!

4. Pe ceilalți priși de lupt-ai noștri
   `napoi aduni-i, Doamne, Tu,
   ca niște râuri de la miazăzi.
   adu-ni-i, Doamne, iar, adu!...

5. Toți cei ce seamănă cu lacrimi,
   câți umblă-acum pe-ogor plângând,
   odată, plini de bucurie,
   cântând vor secere, cântând!

6. Cel ce pe brazde-n plâns și-aruncă
   sămânța singur, fără soți,
   cu-o nesfârșită veselie
   toți snopii și-i va strânge, toți!...

Psalmul 127
O cântare a treptelor. Un psalm al lui Solomon

1. De nu zidește Domnul, El, o casă
degeaba voi lucra cei ce-o zidesc,
de nu păzește Domnul o cetate,
degeaba voi veghea cei ce-o păzesc!
2. Degeaba vă sculați de dimineață,
și vă culcați târziu în noapte iar,
ca să mâncați o pâine câștigată
cu trudă, cu durere, cu amar.

Căci El la toți aceia ce-L ascultă,
la preaiubiții Lui El le va da
ca-n somn și pâinea care le lipsește:
- ei totdeauna pâinea-și voi avea.

3. Copiii, iată sunt o moștenire,
și-o răsplătire de la Domnul Sfânt,
4. cum sunt săgețile pentru-un războinic,
copiii cei din tinerețe sunt,

5. Ferice-acel ce-și umple cu ei casa,
ferice omul care-i va avea.
căci când vorbi-vor cu vrăjmașii-n poartă,
ei nicicând rușinați n-or rămânea!

Psalmul 128

1. Fe-ri-ce de ori-ci-ne de Dom-nul se va te-me,
și ca-re pe-a Lui ca-le um-bla-va ne-gre-șit!
2. C-a-tun-cea de-a ta mun-că te bu-curi pe-ori-ce vre-me,
îți mer-ge pu-ruri bi-ne, ești pu-ruri fe-ri-cit!

3. Nevasta ta atuncea-i ca vița roditoare,
în casa ta în care belșug va fi deplin,
în jurul mesei tale, cu fețe zâmbitoare,
vor sta copiii cum stau lăstarii de măslin.

4. Așa e omul care de Domnul se va teme,
așa-i binecuvântă El, viața pe pământ!
5. Te binecuvinteze El, Domnu-n orice vreme,
din sfânta-I locuință Sionul Său cel sfânt!

Viața ta întreagă, întregi zilele tale
să vezi Ierusalimul nespus de fericit,
s-ajungi să-ți vezi nepoții voioși pe-a vieții cale,
și pacea fie peste Israelul iubit!

Psalmul 129
O cântare a treptelor

1. Des-tul m-au a-su-prit cu u-ră
din ti-ne-re-țea mea me-reu,
să spu-nă Is-ra-el, să spu-nă
cât-e-a-su-priri a-vu-t-am eu...

2. Destul, destul mă asupriră
din tinerețe pân-acum,
dar nu m-au biruit nici unii,
și nu m-au doborât nicicum!

3. Plugarii mi-au arat spinarea
cu brazde lungi am fost brăzdat.
4. Dar Domnul-I Drept: tăiat-a funia
cu care cei răi m-au legat.

5. Să dea-napoi plini de rușine
cei ce urăsc Sionul sfânt,
6. să se usuce ca și iarba
pe-un `coperiș uscat de vânt!

7. Secerătorul nu-și va umple
vreodată mâna lui cu ea,
nici cel ce leagă snopii, brațul
cu dânsa nu și-i va umplea

8. Și câți trec nu zic: fiți cu Domnul,
și binecuvântați fiți voi,
nici: în a Domnului sfânt Nume
vă binecuvântăm și noi!

Psalmul 130
O cântare a treptelor

1. Din fun-du-a-dân-cu-lui Te chem,
din noap-tea cea mai mul-tă,
2. o, Doam-ne-as-cul-tă-mă când gem
și ce-re-rea mi-as-cul-tă!

3. O, Doamne, dacă ai păstra
aducerea aminte,
a vinei... cine-ar mai puteea
ca drept să-Ți stea-nainte?

4. Dar Tu în veac ești iertător
ca toți să Ți-se-nchine
5. nădejde-aștept și ajutor
eu numai de la Tine!

Și-aștept făgăduința Sa,

tot sufletu-mi se-ndreaptă
spre Domnul, pentru-a-L aștepta
cum straja zorii-așteaptă!...

6. O, Doamne, eu doresc atât
și-aștept ca să-Ți văd Fața,
mai mult, cu mult mai mult decât
străjerii dimineața!

7. În Domnul, puneți Israel
nădejdea veșnic tare,
căci El e Domnul și la El
belșug e de-ndurare,

Și de răscumpărări, căci El
e milă și iubire,
8. El va scăpa pe Israel
de-a lui nelegiuire!

Psalmul 131
O cântare a treptelor. Un psalm al lui David

1. Doam-ne, n-am în mi-ne
i-ni-mă-n-gâm-fa-tă,
nici pri-viri tru-fa-șe
eu n-am ni-cio-da-tă.
Tu știi, Doam-ne, că pe-a-ces-tea nu le-am ni-cio-da-tă!

Nu mă-ocup cu lucruri
ce nu se cuvine,
care sunt prea `nalte
prea mari pentru mine.
Tu știi că nu caut, Doamne, ce nu-i pentru mine!

2. Ci-al meu suflet, Doamne,
pururi liniștit e,
ca un prunc la sânul
mamei lui iubite.
Ca-nțercatul prunc... la sânul mamei lui iubite!

3. Israele-ntreaga
ta nădejde vie
pune-o numa-n Domnul,
de-azi până-n vecie
Tare-n Domnul, s-ai nădejdea, de-azi până-n vecie!

Psalmul 132
O cântare a treptelor

1. Doam-ne-a-du-Ți-a-min-te, Doam-ne, de Da-vid și-a-ma-rul lui,
2. a-min-teș-te-Ți ju-ru-in-ța ce-a ju-ra-t-o Dom-nu-lui,

3. Când a zis el: n-o să intru-n cortu-n care locuiesc,
   nu mă voi sui în patu-mi ca să stau să m-odihnesc.

4. Nu-mi voi da eu somn la gene, ochii nu-mi vor ațipi,
5. până ce o locuință pentru Domnul voi găsi.

6. Iată vorbă despre-aceasta în Efrata-am auzit,
   și acolo în ogorul lui Iaarim eu l-am găsit.

7. Haidem toți la locuința-I, haidem să I ne-nchinăm.
   spre-a picioarelor Lui sfinte așternut, să ne-aplecăm!

8. Scoală-Te, o, Doamne, vino la al Tău loc odihnit
   Tu și-al măreției Tale chivot sfânt și strălucit.

9. Ai Tăi preoți să se-mbrace ca ai neprihanei fii,
   credincioșii Tăi să scoată strigăte de bucurii.

10. Doamne, pentru-al Tău rob, David, nu-l lăsa pe unsul Tău,
11. Domnul a jurat lui David adevărul sfânt al Său!

    A jurat... și nu va-ntoarce de la ceea ce-a jurat,
    „fii din trupul tău voi pune pe-al tău scaun de-mpărat..."

12. Dacă fiii tăi ținea-vor legământul, Calea Mea,
    pe-al tău scaun de domnie și-ai lor fii, pe veci, vor sta!

13. Da, cu drag ales-a Domnul pe Sionul Său iubit,
    l-a dorit ca locuință sfântă, Lui, când a grăit:

14. „Loc de-odihnă pentru Mine, pe vecie este-aci
    căci El l-am dorit pe-acesta și-n el Eu voi locui."

15. Hrana lui cu-mbelșugare o voi binecuvânta,
    pe săracii lui, cu pâine pururea-i voi sătura.

16. Îmbrăca-voi pe-ai lui preoți în al mântuirii in,
    credincioșii lui voi scoate glas de bucurie plin!

17. Și puterile lui David voi-nălță acolo, Eu,
    pregăti-voi Eu acolo candelă la unsul Meu!

18. Cu rușine îmbrăca-i-voi pe vrăjmași, oricâți ar fi,
    dar cununa lui statornic peste el va străluci!

Psalmul 133
O cântare a treptelor. Un psalm al lui David

1. Ia-tă ce plă-cut și dul-ce
   e să lo-cu-ias-că
   fra-ții pu-ruri îm-pre-u-nă,
   să se ve-se-leas-că,
   cu cân-tări, cu psalmi în Dom-nul să se ve-se-leas-că!

2. E plăcut cum e mireasma
   care-i mai aleasă
   când pe cap turnată curge
   spre veșmânt se lasă,
   peste barba, spre veșmântul, lui Aaron se lasă!

3. Dulce-i ca și roua care
   din Hermon pogoară,
   pe-al Sionului sfânt munte-n
   fiecare seară!
   Dulce, răcoroasă, sfântă-n fiecare seară!

   Ce plăcută-i și ce dulce,
   Doamne, adunarea...
   - Acolo-Și revarsă Domnul
   binecuvântarea,
   viața pentru veșnicie, binecuvântarea!

Psalmul 134.
O cântare a treptelor

1. Ia-tă, lă-u-dați pe Dom-nul, voi toți ro-bii Dom-nu-lui
   bi-ne-cu-vân-tați pe Dom-nul, câți stați noap-tea-n ca-sa Lui,
   câți ve-gheați în ca-sa Lui!

2. Către sfintele-i locașuri, mâinile vă ridicați,
   și al Domnului sfânt Nume voi să-L binecuvântați,
   voi să-L binecuvântați!

3. Să te binecuvinteze Doomnul din Sionul sfânt,
   El care-a făcut tot cerul și-a făcut acest pământ,
   cerul tot și-acest pământ!

Psalmul 135

1. Să-L lă-u-dați pe Dom-nul, slă-viți Nu-me-le Lui,
   să-L lă-u-dați pe Dom-nul, voi ro-bii Dom-nu-lui!
2. Câți stați în a Lui ca-să, în cur-ți-le-i câți stați,
   să-L lă-u-dați pe Dom-nul, că-i bun, să-L lă-u-dați!...

3. Cântați al Lui sfânt Nume, căci binevoitor
4. El și-a ales pe Iacov, pe Israel, popor!
5. Eu știu că Domnu-i mare, ca toți e mai presus,
   alți Dumnezei, ca Dânsul. ca Domnul nostru, nu-s!

6. El face ce voiește în cer și pe pământ,
   în mări și-n alte toate adâncuri câte sunt!
7. El scoate nori și fulger și ploi din depărtări,
   și El sloboade vântul din ale lui cămări!

8. El în Egipt, pe-ntâii născuți i-a nimicit
   din oameni și-animale, cu toții au murit.
9. El a trimis în tine Egiptule minuni,
   spre Faraon și ceata-i de slujitori nebuni.

10. Ucis-a regi puternici, mari neamuri a lovit,
11. pe Sihon Împăratul și regele-amorit,
    pe Og, pe împăratul Basanului l-a-nfrânt
    și pe-mpărați din bunul Canaanului pământ.

12. Iar țara lor a dat-o de moștenire El
    poporului Său mare, alesul Israel!
13. O, Doamne, a Tău Nume pe veci va rămânea,
    și sfânta-Ți pomenire din neam în neam va sta!

14. Căci Domnul judeca-va pe-alesul său popor,
    și cu-ai Săi robi de-a pururi va fii îndurător!
15. Ai neamurilor idoli, argint și aur sunt,
    lucrări de mâini de oameni făcute pe pământ.

16. Au gură dar m-au vorbă, au ochi dar n-au vederi,
17. urechi fără s-audă, n-au suflet și puteri,
18. ca ei sunt toți aceia ce-i fac si-i vând, ca ei...
    sunt cei ce pot să-și pună încrederea în zei.

19. A lui Israel casă, pe Domnul lăudați,
    voi casă a lui Aaron, să-L binecuvântați,
20. voi casă a lui Levi slăviți pe Domnul sfânt,
    slăviți-L câți vă temeți de Domnul pe pământ!

21. Slăvit să fie Domnul și binecuvântat,
    din tot Sionul, locul ales și minunat!
    El care locuiește al Său Ierusalim...
    Slăviți în veci pe Domnul! – pe Domnul Îl slăvim!

Psalmul 136

1. Lă-u-dați pe Dom-nul, căci El es-te bun
căci în veac va ți-ne în-du-ra-rea Lui!
2. Lă-u-dați pe Dom-nul dum-ne-ze-i-lor,
că-n ve-ci-e ți-ne mi-la Dom-nu-lui!

Ref: Lă-u-dați pe Dom-nul, dom-ni-lor în veac,
Toți a-cei ce sun-teți Dom-nu-lui pe plac!

3. Lăudați pe Domnul, domilor în veac,
căci în veac va ține îndurarea Sa!
4. Pe-Acel care singur face mari minuni,
căci în veșnicie, mila-l va ținea...

5. Pe Acela care cerul a făcut,
căci în veac va ține îndurarea Sa!
6. Pe-Acel ca pe ape-a-ntins pământul tot,
că-n vecie ține mila Domnului!

7. Pe-Acel ce făcut-a mari luminători,
căci în veac va ține îndurarea Sa!
8. Soarele, ca ziua a o stăpâni,
căci în veșnicie mila-l va ținea!

9. Stelele și luna noapte-a stăpâni,
căci în veac va ține îndurarea Sa!
10. Pe Cel ce-a lovit Egiptul cu dureri,
că-n vecie ține mila Domnului!

11. Și-a scos pe Israel din mijlocul lor,
căci în veac va ține îndurarea Sa!
12. Cu-a Lui mână tare și cu braț întins,
căci în veșnicie mila-i va ținea!

13. Pe Cel ce-mpărţi-a Marea Roşie,
căci in veac va ţine îndurarea Lui !
14. Pe Cel ce-a trecut pe Israel prin ea,
că-n vecie ţine mila Domnului !

15. Şi-a-necat pe Faraon şi oastea lui,
căci in veac ţine îndurarea Sa !
16. Pe Cel ce poporul prin pustiu l-a dus,
căci in veşnicie mila-1 va ţinea !

17. Pe Cel ce lovit-a pe-mpăraţii mari,
căci în veac va ţine îndurarea Lui,
18. pe Cel ce ucis-a pe-mpăraţii tari,
că-n vecie ţine mila Domnului !

19. Pe Sihon, pe regele-Amoriţilor,
că în veac va ţine îndurarea Sa !
20. Şi pe Og, pe regele Basanului,
căci în veşnicie, mila-I va ţinea !

21. Şi-a lor ţară moştenire-a dat-o El,

    căci în veac va ţine indurarea Lui !
22. Moştenire robului Său Israel,
    că-n vecie ţine mila Domnului !

23. El nu ne-a uitat când noi am fost smeriţi,
    căci în veac va ţine îndurarea Sa,
24. ci ne-a izbăvit de-ai noştri-asupritori,
    că în veşnicie mila-I va ţinea !

25. Pe-Acel ce dă hrană oricărei făpturi,
    căci în veac va ţine îndurarea Lui !
26. Lăudaţi pe Domnul cerurilor toţi,
    că-n vecie ţine mila Domnului !

Psalmul 137

1. Pe ma-lu-ri-le râ-u-ri-lor tris-te, pe ma-lul a-pe-lor din Ba-bi-lon,
   a-co-lo am şe-zut şi-am plâns cu ja-le, când ne-am a-dus a-min-te de Si-on.

2. În sălciile din ținutu-acela, noi ale noastre harfe-am atârnat,
3. că-acolo-atunci, biruitorii noştri, să le cântăm, cântări au aşteptat!

   Asupritorii vrut-au bucurie, vrăjmaşii noştri veselie-au vrut,
   cântările Sionului cerură... să le căntăm din ele ne-au cerut!

4. Cum, Doamne, să putem cănta noi, oare, cântările Sionului iubit,
   a-Domnului cântări neprihănite, pe un pământ străin şi nedorit!

5. De te-aş uita lerusalim, să-şi uite a ei destoinicie dreapta mea,
6. de cerul gurii limba-mi se lipească de nu-mi va fi la tine inima.

   De nu-mi voi aminti mereu de tine, de nu-mi voi face din lerusalim
   a bucuriei culme totdeauna şi-a dorului puternic şi sublim!

7. Adu-Ţi aminte, Doamne-adu-Ţi aminte de ai Edomului stricaţi copii,
   ce-n ziua când gemea lerusalimul ziceau toţi: " radeţi-I din temelii! "

8. Ah, fiica Babilonului sortită la pustiiri cum nu s-au mai văzut,
   ferice de acel ce-ţi va intoarce la fel tot răul ce ni l-ai făcut!

9. Ferice de acel ce cu putere va apuca pe toţi copiii tăi,
   acela care-i va zdrobi de stâncă, pe fiii Babilonului cei răi!

Psalmul 138

1. Din toa-tă i-ni-ma Te la-ud,
   a Ta-le la-u-de le cânt,
   'na-in-te la toţi dum-ne-ze-ii,
2. mă-n-chin în Tem-plul Tău cel sfânt,

   Şi laud Numele Tău mare,
   căci Tu eşti credincios şi bun,
   pentru-mplinirea promisiunii,
   toţi faima Ta cea mare-o spun!

3. În ziua când strigai spre Tine,

când Te-am chemat, m-ai auzit,
m-ai ascultat, mi-ai dat nădejde,
şi sufletul mi-ai întărit!

4. Te vor slăvi toţi împăraţii,
cuvântul când Ți-or asculta,
5. vor lăuda căile Tale,
căci mare este slava Ta!

6. Domnu-i 'nălţat... şi tutuşi vede
pe cei umiti, pe cei smeriţi,
şi de departe îi cunoaşte
pe îngâmfaţii inrăiţi!

7. Când umblu-n mijlocul strâmtorii
Tu, Doamne, mă înviorezi,
opreşti cu dreapta Ta vrăjmaşii,
mă mântuieşti şi mă veghezi!

8. Ce Domnul a-nceput cu mine,
cu bine El va isprăvi,
o, Doamne, bun eşti Tu-n vecie,
lucrarea Ta n-o părăsi !

Psalmul 139

1. O, Doam-ne, Tu mă cer-ce-tezi şi mă cu-noşti prea bi-ne,
2. ştii cănd stau jos şi cănd mă scol, ştii găn-dul ca-re-mi vine,
3. ştii când mă duc, ştii când mă culc, ştii ori-ce căi a me-le,
4. cu-vân-tul nici n-a-jung să-I spun, şi-I ştii în toa-te ce-le!

5. Din orice parte mă-nconjori, pui mâna-Ţi peste mine,
6. un plan atât de minunat, prea-nalt e să-I pot ține!
7. Unde-aş fugi de Duhul Tău, de Fața Ta departe,
căci pretutindenea eşti Tu, de față, fără moarte! ...

8. În ceruri dacă m-aş sui, acolo eşti de fată,
de-n locul mortii-aş cobori, acolo eşti, viață!
9. Aripi de zori dac-aş lua, la mare a mă duce,
10. şi-acolo fi-va mâna Ta şi dreapta-Ţi să m-apuce.

11. De zic: în noapte voi scăpa... şi noapte se va face,
12. la Tine orice noapte-ar fi, lumină se preface.
De-ar fi-ntuneric nepătruns, la Tine-i zi senină,
şi noaptea străluceşte ca o zi de soare plină...

13. Tu m-ai tocmit şi m-ai tesut in sânul mamei mele.
14. Te laud cât de minunat sunt, Doamne-n toate cele !
A Tale lucruri toate sunt adânci şi minunate,
atât de bine-acum le văd, cu sufletul meu, toate.

15. Căci tupu-mi nu Ţi-a fost ascuns, privirea-Ţi mă pătrunse,
când m-ai țesut în chip ciudat în adâncimi ascunse.
16. Eram ființă fără chip şi ochii-Ţi mă văzură,

'nainte scrise-n cartea Ta, a-mele zile fură,

Tot ce mi-a fost orănduit întregi zilele mele,
Tu le ştiai când nici era vreuna dintre ele.
17. Ce nepătrunse mi se par a Tale gânduri toate,
şi căt de multe, Doamne, sunt, cât sunt nenumărate.

18. Le număr... şi-s mai multe ca nisipul de pe ape...
mă scol... şi tot cu Tine sunt, de Tine mai aproape!
19. O, Doamne, dac-ai omori pe cel rău şi l-ai frânge,
plecați toți de la mine, voi cei ce-nsetați de sânge.

20. În chip nelegiuit vorbesc vrăjmaşii Tăi de Tine,
şi-al Tău sfânt Nume ei îl iau să mintă şi mai bine.
21. Să nu urăsc eu pe acei ce ură pot să-Ţi poarte ?
22. Da, Doamne, îi urăsc adânc ca pe-un vrăjmaş de moarte.

23. O, cercetează-mă acum şi inima-mi cunoaşte,
mă-ncearcă, Doamne, ca să ştii ce gând în mine naşte !
Vezi dacă sunt pe-o cale rea, pe căile mâniei,
şi du-mă Tu pe calea Ta, pe calea veşniciei !

Psalmul 140

1. Sca-pă-mă Tu, Doam-ne, de oa-me-nii răi,
și pă-zeș-te-mi via-ța de a-su-pri-tori,
2. de a-cei ce pu-ruri ga-ta-s de bă-tăi
se gân-desc la re-le și-s a-ță-ță-tori!

3. Ei își ascut limba, ca un șarpe-amar,
au pe buze-otravă de năpârcă rea,
4. scapă-mă, o, Doamne, de cei răi Tu iar
și de-asupritori, ferește-mi viața mea.

5. Niște îngâmfați pun curse-n drumul meu,
lațuri și capcane, să mă prindă pun...

6. Eu zic către Domnul: Tu-mi ești Dumnezeu,
ia aminte ruga care eu ți-o spun!

7. Doamne, Tu, puterea și-izbăvirea mea,
Tu în ziua luptei capul mi-l scutești,
8. nu-mplini dorința răilor cea rea,
a lor planuri rele să le nimicești!

9. Peste capul celor răi ce mă-ncojor
cadă fărdelegea gurii lor cea rea,
10. jar aprins să-o ploaie, cadă-ntr-un cuptor,
și-n adâncul de-unde nu vor mai scăpa.

11. Omul care are graiul mincinos,
nu se întărește nicicând pe pământ,
pe cel ce-asuprește și e nemilos,
o nenorocire-l duce la mormânt.

12. Eu știu că dreptate, Domnul, va găti
și va face celor slabi și-obijduiți.
13. Da, cei fără de vină, Domne, Te-or slăvi
cei drepți lângă Tine sta-vor fericiți!

Psalmul 141

1. O, Doam-ne, eu Te chem me-reu,
de-grab-să vii la mi-ne,
și ia a-min-te gla-sul meu,
când eu Te chem pe Ti-ne! ...

2. Ca al tămâiei bun miros
primește-a mea rugare,
și ca al jertfelor prinos
a-mâinilor-nălțare.

3. La gură strajă să-mi așezi,
să nu spun vorbe rele,
Tu să păzești și să veghezi
la ușa buzei mele!

4. O, inima să nu-mi abați
spre rău și spre păcate,
și nici spre-a celor blestemați
ospețe necurate!

5. Să mă lovească cel curat,
c-aceasta mi-e spre bine,
e ca un untdelemn turnat
pedeapsa-i pentru mine! ...

Să nu-ntorc capul de la ea
întregi zilele mele,
dar ne-ncetat mă voi ruga
în contra celor rele.

6. Când toți judecătorii lor
s-or prăvăli pe stâncă,
atunci vor asculta cu dor
povața mea adâncă!

7. Cum e brăzdat și spintecat
când e arat pământul,
oasele-mi s-au împrăștiat,
și-aproape mi-e mormântul!

8. De-acea, Doamne, Domnul meu,
privirea drept spre Tine,
la Tine adăpost caut eu;
să nu mă lași pe mine!

9. Pazește-mă de cursa mea
întinsă vieții mele,

de piedicile-acelora
ce pururi fac la rele.

10. Să cadă-n cursa celor răi,
și-n lațul de pierzare,
în timp ce eu și toți ai Tăi
s-avem pe veci scăpare!

Psalmul 142

1. Cu gla-sul meu strig că-tre Dom-nul, cu gla-sul meu mă rog spre El,
îmi vărs ne-ca-zul î-na-in-te-I și-I spun tot gre-ul de-ori-ce fel!
2. Când e măh-nit în mi-ne du-hul, Tu Doam-ne-mi știi că-ra-rea mea,
pe ca-lea mea pe ca-re umblu, ei mi-au în-tins o cur-să rea.

3. Aruncă-ți ochii Tăi spre dreapta și vezi cât sunt necunoscut,
azi parcă nu mai am scăpare sunt părăsit, uitat, căzut...
4. Spre Tine, Doamne, strig căci Tu ești scăparea sufletului frânt,
și partea mea de moștenire pe-al celor vii și-aleși pământ.

5. La al meu strigăt ia aminte, căci sunt nenorocit de tot,
de cei ce m-asupresc mă scapă, căci sunt mai tari, iar eu nu pot!
6. Din temniți sufletul meu scapă-l și Numele-Ți voi lăuda,
când îmi vei face bine, Doamne, cei drepți mă vor înconjura!

Psalmul 143

1. Doam-ne-as-cul-tă-mi gla-sul ru-gă-ciu-nii az' ,
plea-că-Ți Tu u-re-chea că-tre-al meu ne-caz.
2. Cu-al Tău rob, o Doam-ne, nu Te ju-de-ca
că nu-i om viu fă-ră vi-nă-n fa-ța Ta!

3. Cel vrăjmaș îmi caută sufletul meu frânt,
și-n picioare-mi calcă viața la pământ,
și mă ține-n locul greu și-ntunecat,
cum zac cei ce-s morți de timp îndelungat.

4. E-ntristat în mine duhul șî mâhnit,
inima în mine s-a neliniștit,
5. că-mi aduc aminte zilele demult
și la ce-ai lucrat Tu cuget și ascult.

6. Îmi întind spre Tine mâinile mereu,
după Tine-oftează tot lăuntrul meu,
suspinând Te-aștept cu sufletu-nsetat,
ca pământul care ars e și uscat.

7. Grabnic mă ascultă, Doamne, și-mi răspunzi
mi se pierde duhul, o, să nu Te-ascunzi.
C-aș ajunge-atuncea cum ajung acei
ce pogoară-n groapă și-ai uitat de ei.

8. Dis-de-dimineață fă-mă-a auzi,
bunătatea Ta în fiecare zi.

Calea Ta mi-arată pururi s-o păzesc,
că-mi-nalț sufletul spre locul Tău ceresc.

9. De ai mei vrăjmași mă scapă ne-ncetat,
căci la Tine adăpostul mi-am căutat!
10. Mă învață-a face voia Ta mereu,
căci Tu ești de-a pururi Dumnezeul meu!

Duhul Tău mă-ndrepte, pe-al Tău drum curat,
11. din necaz mă scapă, fă-mă-nviorat!
12. Pentru bunătatea-Ți pierde-ai mei vrăjmași,
căci sunt robul Tău și Tu să nu mă lași!

Psalmul 144

1. Bi-ne-cu-vân-tat să fie Dom-nul, Stân-ca mea-n ve-cii,
că-mi de-prin-de mâ-na-n lup-te, de-ge-te-le-n bă-tă-lii!
2. Bi-ne-fă-că-to-rul meu şi ce-tă-țu-ia-n cea-sul greu,
Tur-nul meu de iz-bă-vi-re şi Măn-tu-i-to-rul meu!

3. Scutul meu Atotputernic de-adăpost şi de-ajutor,
ce mă-nalță şi m-ajută şi-mi supune-al meu popor!
3. Doamne, ce e omul oare, ca în seamă Tu să-I ții?
4. Abur este omu-n lume, umbră-s zilele-i pustii...

5. Pleacă cerul, Te pogoară, Doamne, şi fă munţii fum,
6. fulgeră săgeţi şi-alungă toţi vrăjmaşii mei acum!
7. Mâna Ta de sus o-ntinde şi din apele ce vin,
Tu mă scapă... şi din mâna fiilor celui străin!

8. Căci ei spun neadevăruri şi grăiesc înşelăciuni,
şi a căror dreaptă este doar o dreaptă de minciuni.
9 Dumnezeul meu, cânta-Ţi-voi noi cântări spre slava Ta,
cu-alăuta cea cu zece coarde Te voi lăuda!

10. Tu Cel care biruinţă la-mpăraţi ai dăruit,
şi de sabie-ucigaşă pe David l-ai izbăvit,
11 izbăveşte-mă din mâna fiilor celui străin,
ce-au o dreaptă mincinoasă şi spun neadevăr din plin!

12. Fiii noştri sunt odrasle, care-n tinereţe cresc,
fetele, podoabe scumpe de palat impărătesc,
13. iar grânarele ni-s pline cu tot felul de merinzi,
mii de turme pasc pe câmpuri cât poţi ţara s-o cuprinzi !

14. Vitele ni-s prăsitoare, n-avem pierderi nici robii,
şi nici ţipete-n a noastre uliţi vesele şi vii.
15. Fericit poporul care în acest fel stă mereu,
fericit poporu-al cărui Domn e Domnul Dumnezeu!

Psalmul 145

1. Te voi î-năl-ţa o, Doam-ne,
Dom-nul şi-m-pă-ra-tul meu,
şi-al Tău nu-me lă-u-da-L-voi,
pă-nă-n veci de veci me-reu!

2. Zi de zi până-n vecie
Te voi binecuvânta,
al Tău Nume plin de slavă
până-n veci voi lăuda!

3. Mare este Domnul, foarte
vrednic de slăvirea Lui,
şi mărimea-I necuprinsă
nu-i pătrunsă nimănui !

4. Fiecare neam de oameni
să-I slăvească-a Lui lucrări,
şi-a Lui mari isprăvi să spună
peste multe depărtări!

5. Strălucirea cea slăvită
a măririi-Ţi voi vesti,
şi cânta-voi, Doamne-a-Tale
mari minuni cât voi trăi!

6. De a Ta putere mare
oamenii vor tremura,
vor vorbi de ea... eu însă
voi vesti puterea Ta!

7. Să se trâmbiţe-amintirea
nesfârşitei bunătăţi,
să se laude-ale Tale,
veşnice şi mari dreptăţi!

8. Domnul este plin de milă
şi de îndurare-I plin,
îndelungă I-e răbdarea,
şi e bun, e bun deplin!

9. Bun cu toţi, în veac, e Domnul,
şi-a Lui veşnice-ndurări
se întind în toată vremea
peste toate-a Lui lucrări!

10. Toate lucrurile Tale,
Doamne, Te vor lăuda
şi-ai Tăi credincioşi de-a pururi
Te vor binecuvănta!

11. Slava-mpărăţiei Tale
şi puterea-Ţi voi vesti.
12. Strălucirea-mpărăţiei

şi-a puterii, toţi, a-Ţi şti.

13. Veşnică Ţi-e-mpărăţia,
şi domnia Ta-i pe veac,
14. Domnu-ndreaptă-ncovoiaţii,
dă puteri la cei ce zac!

15. Ochii tuturor spre Tine
se îndreaptă orişicănd,
Tu le dai, la vreme,hrana
trupul nu li-l laşi flămând!

16. Îţi deschizi Tu mâna plină,
Dumnezeul nostru sfânt,
şi după dorinţă saturi
tot ce-i viu pe-acest pământ.

17. Domnul este drept în toate
a Lui căi, în orice fel,
şi e milostiv în toate
faptele ce face El!

18. Domnu-i lângă toţi aceia
câţi Îl cheamă, câţi suspin,
lăngă toţi acei ce-L cheamă
din tot sufletul, deplin.

19. Celor ce se tem de Dânsul,
le-mplineşte-orice dorinţi,
le aude rugăciunea
şi-i ajută-n suferinţi.

20. Pe oricine Îl iubeşte,
Domnu-n veac îl va păzi,
iar pe toţi cei răi cu moarte
şi cu foc va nimici.

21. A mea gură să vorbească
laudele Lui pe plac,
şi-a Lui Nume să-L slăvească
orice om din veac în veac!

Psalmul 146

1. Lă-u-daţi pe Dom-nul,
toţi în-tot-dea-u-na,
la-u-dă pe Dom-nul,
su-fle-te în-tru-na,
su-fle-te al meu, pe Dom-nul la-u-dă-L în-tru-na!

2. Voi slăvi pe Domnul,
cât voi sta în lume,
cât voi fi cânta-l-voi
Marele Lui Nume!

Dumnezeul meu cânta-voi, Marele Lui Nume!

3. Nu te-ncrede-n cei mari,
căci ei n-au putere,
4. trec ca o suflare
şi-orice plan le piere!
Orice planuri ce fac dânşii, pier când omul piere!

5. Fericit e-acela
ce-ajutor îl are,
pe Domnul lui Iacov
Dumnezeul tare,
fericit e-acel ce-şi pune-n El nădejdea tare!

6. El făcut-a cerul,
şi pământ şi marea,
pe vecie-şi ţine
Domnul îndurarea!
El credincioşia-Şi ţine veşnic, şi-ndurarea!

7. Pe-asupriţi de-a pururi
El î-ndreptăţeşte,
la flămânzi dă pâine,
robii-i izbăveşte!
Pe toţi prinşii și robiţii, Domnu-i izbăveşte!

8. Dă la orbi vederea,
pe-aplecaţi i-ndreaptă,
Domnu-i bun cu-aceia
ce ţin calea-I dreaptă!
El iubeşte-n veac pe-aceia ce-I ţin calea dreaptă!

9. Pe străin păzeşte
pe orfani i-ajută...
dar răstoarnă calea
celor răi pierdută,
la cei răi răstoarnă, Domnul, calea lor pierdută!

10. Domnu-mpărăţeşte
veşnic cu tărie,
Domnul Tău, Sioane,
stă pe veşnicie!
Lăudaţi pe Domnul... El e Domn pe veşnicie!

Psalmul 147

1. Lă-u-daţi pe Dom-nul, nea-muri, că-i fru-mos să-L lă-u-dăm,
că-i plă-cut şi se cu-vi-ne sla-vă nu-mai Lui să-I dăm!
2. Dom-nul re-zi-deş-te ia-răşi azi Ie-ru-sa-li-mul, El,
Dom-nul strân-ge sur-ghiu-ni-ţii ri-si-piţi, în Is-ra-el!

3. Domnul vindecă pe-aceia ce robit au duhul lor,
El le leagă orice rane milostiv şi răbdător!
4. El socoate câte stele-s, nume tuturor le-a pus,

5. Mare-I Domnul şi puternic, tare şi-nţelept nespus!

6. Domnul sprijină pe cei slabi şi-i doboară pe cei răi,
7. Domnului cu mulţumire să-I cântaţi din harfe-ai Săi!
8. El aduce nori, dă ploaia, creşte iarba-n munţi, oricând,
9. El dă vitelor mâncare... şi la micul corb flămând.

10. Nu de cal se bucură El nici de-al omului picior,
11. El iubeşte pe cei umili ce-n El pun nădejdea lor!
12. Laudă-L Ierusalim tu, tu Sioane, slavă dă-I,
13. El îţi apără puterea şi 'nmulţeşte fii tăi!

14. El dă pacea peste tine şi-ţi dă grâul cel mai gras,
15. El trimite-a lui poruncă... Glasul Său e iute-n pas!
16. El ca lâna dă zăpada şi presară bruma Sa,
17. El bucăţi şi-aruncă gheaţa... Cine-n frigu-I poate sta?

18. El trimite-apoi Cuvântul Său şi toate s-au topit,
pune vântul Său să sufle Şi curg ape liniştit!
19. El descoperă lui Iacov, prin Cuvântu-I voia Sa,
lui Israel a Lui Lege şi porunci spre-a le urma!

20. El n-a fost în nici o vreme cu-alte neamuri tot aşa,
n-a lucrat nicicând cu nimeni cum cu neamul Său lucra,
şi de-aceea alte neamuri nu-L cunosc în acest fel.
Lăudaţi în veci pe Domnul... lăudat să fie El!

Psalmul 148

1. Lă-u-daţi pe Dom-nul,
su-fle-tul vă sal-te,
lă-u-daţi pe Dom-nul,
ce-ru-ri-lor-nal-te,
lă-u-daţi pe Dom-nu-n toa-te lo-cu-ri-le-nal-te!

2. Lăudaţi-L îngeri,
şi-a Lui oşti frumoase
3.soarele luna
stele luminoase,
lăudaţi-L soare, lună, stele luminoase!

4. Lăudaţi-L ceruri,
mai presus de stele,
şi voi ape care
staţi mai jos de ele! ...
5. Lăudaţi al Lui sfânt Nume, mai presus de ele!

Căci El poruncit-a
i-ele-au fost făcute,
6. e-a-ntărit cât vecii
le-a dat legi ţinute,
legi ce-n veac n-au să le calce, legi în veci ţinute!

7. Lăudaţi pe Domnul,

tot ce-n lume poate,
şerpi din mări, adâncuri,
8. foc şi grindini, toate,
ceaţă şi zăpadă, vânturi, lăudaţi-L toate!

9. Munţi şi dealuri toate,
cedri, pomi cu roade,
10. fiare, vite, păsări
cu-ale lor noroade,
târâtoare, păsări, toate cu-ale lor noroade!

11. Impăraţii lumii
şi popoare toate,
voievozi şi toţi câţi
judecă pe gloate,
12. tineri, tinere, bătrânii şi copii din gloate!

13. Toţi aducă slavă
Numelui Său mare,
căci doar Lui se cade
slavă şi-nălţare !
căci mai sus de cer şi lume este-a Lui 'nălţare!

14. La poporu-I Domnul
datu-l-a tărie, -
pricină de slavă
şi de bucurie,
pentru-ai Săi de multă slavă şi de bucurie!

Pentru credincioşi-I
fii ai lui Israel,
ce stau lângă Domnul
şi-I va bucura El.
Lăudaţi pe Domnul !... veşnic vă va bucura El!

Psalmul 149

1. O, lă-u-daţi pe Dom-nul,
şi Dom-nu-lui cân-taţi,
cân-ta-re no-uă-n cin-stea-I
când sun-teţi a-du-naţi...
ai Lui, când v-a-du-naţi!

2. Se bucure Israel
de Cel ce I-a zidit,
se veselească fiii
Sionului iubit,
de Domnul lor iubit!

3. Să laude-al Lui Nume,
cu jocuri fericiţi,
să-L laude cu toba
şi harfa cei iubiţi,
din suflet, cei iubiţi!

4. Căci Domnu-are plăcere
de-al Său ales popor,
dă slavă mântuirii
la cei fără-ajutor,
la cei fără-ajutor!

5. Să salte-n bucurie
toţi câți I-s credincioşi,
şi îmbrăcaţi în slavă
să strige bucuroşi,
şi noaptea bucuroşi! ...

6. A Domnului mărire
să fie-n gura lor,
şi sabia cu două
tăişuri, ajutor,
în mână, ajutor.

7. Să facă răzbunare
spre neamuri, cum s-a spus,
să pedepsească-oricare
popor ce nu-i supus,
nu-i Domnului supus!

Aceasta este-o cinste
la câți I-s credincioşi.
Da, lăudați pe Domnul
slăviți-L bucuroşi,
slăviți-L bucuroşi!

8. Să-i lege împăraţii
în lanț şi-obezi de fier,
să facă judecata
ce scris-a fost din cer,
în contra lor, din cer!

Psalmul 150

1. Lă-u-daţi pe Dom-nul nea-muri, lă-u-daţi pe Dum-ne-zeu,
în lo-ca-şul Lui cel ma-re, lă-u-daţi-L toţi, me-reu!

Lăudaţi-L cât e-ntinsul cerului strălucitor,
unde-a Lui putere mare, se arată tuturor!

2. Lăudaţi-L pentru-a-Sale mari isprăvi şi-al Său sfânt dar
şi-L slăviţi după mărimea Lui cea fără de hotar!

3. Lăudaţi pe Domnu-n trâmbiţi şi în harfe şi-alăut,
4. lăudaţi-L cu timpane şi cu jocul cel plăcut,

lăudaţi-L toţi din strune şi din sunet de caval,
5. lăudaţi-L din chimvale, din răsunător chimval!

6. Lăudaţi-L, lăudaţi-L... tot ce-i viu pe-acest pământ,
să slăvească-n veci pe Domnul... Lăudaţi pe Domnul sfânt!